

Linda Wisdom

Iluziile nopții

Colectia

Editura ALCRIS

LINDA WISDOM

ILUZIILE NOPTII

ALCRIS

Coperta : ANDY

©Linda Wisdom, 1983

SHOW QUEEN

În românește de : Cornel Romoșan

Toate drepturile asupra acestei ediții
în limba română aparțin editurii ALCRIS.

Editor : AURELIAN MICU ANDY

Consilier editorial : TRAIAN IANCU

Lector : ANGELA VASILE

ISBN 973-580-159-0

Colecția „EL și EA“

CAPITOLUL I

Ca în fiecare an, balul mascat organizat de Agatha Pendleton se bucura de un mare succes. Pe sub lustrele mari de cristal perechile valsau în ritmul muzicii susținute. Ambianța sărbătorească era plină de bucurie. Toată lumea bună din Charleston venise să se distreze, și într-adevăr se distra.

Numai o femeie de o frumusețe uimitoare făcea notă discordantă cu această atmosferă. Chipul delicat ca o camee fin cizelată, nu-i trăda cu nimic starea sufletească. Părea o creatură artificială de o perfecțiune glacială. Dar, cineva care știa să-i înțeleagă privirea își dădea seama că se plictisea de moarte.

Stând în picioare sub o arcadă de flori care își reflectau culorile pe rochia ei strălucitoare, femeia îi privea pe cei prezenți cu un zâmbet puțin crispat.

Străbătu încet imensul salon în care domnea veselia. La trecerea ei, discuțiile încetau. Apropierea ei captiva atenția tuturor bărbaților. Unii schițau chiar gestul de a-i veni în întâmpinare creaturii celeste cu părul lung și negru ca smoala. Zâmbetul rece și distant, ținuta ei de regină, ati-

tudinea ei trufașă... toate astea îi făceau însă să dea înapoi.

Cu bărbia înălțată, femeia își croia drum prin mulțime fără să acorde nici cea mai mică atenție privirilor admirative sau geloase pe care le stârnea.

— Cine e ? se șușotea în urma ei.

— Samantha Danvers. Secretara particulară a Agathe Pendleton. „Regina zăpezii“, cum i se mai spune aici. Parcă ar avea un sloi de gheață în loc de inimă și le aduce numai necazuri celor care au nefericita idee să se apropie de ea.

Își continuă drumul cu aceeași indiferență suverană și alungă agasată amintirea unei nopți fermecate în care, cu mulți ani în urmă, tânăra Samantha, nebună de plăcere, valsase chiar în acest salon, în brațele unui tânăr seducător. Puțin îi păsa de ceea ce se spunea acum pe seama ei. N-o deranja nici faptul că nimeni nu părea dornic s-o invite la dans. De altfel, era oarecum de serviciu. Agatha Pendleton, a cărei sănătate nu-i dădea voie să participe la acest bal, o însărcinase s-o reprezinte. Samantha acceptase cu plăcere să joace acest rol oficial, chiar dacă acest lucru o obliga mai mult sau mai puțin la o atitudine rezervată.

Fără să prindă de veste, ea se bucura de câțva timp de un interes deosebit din partea cuiva din asistență.

Luată de mână și condusă pe ringul de dans, se simți deodată cuprinsă de două brațe viguroase.

— V-aș fi recunoscătoare dacă...

Se întrerupse brusc, pălind dintr-o dată.

Înalt, suplu, cavalerul ei o privea zeflemitor. Trecuseră șapte ani de la ultima lor întâlnire, însă trecerea timpului nu-și pusese amprenta asupra acestui chip mândru cu ochi mari și sălbatici. Mike Trent avea același zâmbet mulțumit al omului sigur pe el însuși și care are cel mai profund dispreț pentru opiniile semenilor lui.

— Lasă-mă, Mike ! spuse Samantha cu răceală.

El o strânse și mai tare în brațe.

— Îți amintești numele meu ? Mă simt teribil de măgulit.

— Dă-mi drumul. N-am chef să dansez.

O dată cu primele acorduri ale Dunării Albastre, Mike își antrenă partenera în ritmul valsului.

— Haide, draga mea Samantha, Strauss ar fi foarte supărat dacă ar auzi ce-ai spus. Îți dau voie chiar să mă calci pe picioare, dacă vrei. Așa te vei putea răzbuna pentru suferințele pe care ți le pricinuiesc acești tineri gomoși. Bănuiesc că sunt stupefiați de uimitoareă ta frumusețe. Ai văzut ce mutre au ?

— Aș putea să aflu cărui fapt se datorează onoarea vizitei dumneavoastră, domnule Trent ? Poate sunteți în vacanță ?

-- Sam, nu te obosi să-mi debitezi asemenea mondenități. N-are rost. Mai bine vorbește-mi despre tine. Ce s-a întâmplat cu tine în toți acești ani ?

— Dacă nu te interesează conversația mondenă, atunci nu mai avem nimic să ne spunem, domnule Trent. Te-aș ruga să binevoiești să... Dar... ce faci ?

Fără o vorbă, bărbatul o conduse afară pe terasă. Îi dădu în sfârșit drumul și, încrucișându-și brațele la piept, o privi amuzat. Înclină capul zâmbind satisfăcut.

— Te felicit, Sam. Transformarea e uimitoare. Ai devenit o femeie adevărată.

— Te rog încetează să-mi mai atribui diminutivul ăsta ridicol. De ce m-ai adus aici ?

— Vreau să văd dacă luna plină n-ar putea să topească gheața care îți ține inima încarcerată.

— Astă-seară nu lipsesc femeile frumoase. Sunt convinsă că multe ar fi încântate să se bucure de atenția ta. Ce-ar fi să te duci să-ți cauți o parteneră mai înțelegătoare ?

— Nu te-ai schimbat, Sam.

În lumina lunii, ochii femeii străluceau ca două ametiste.

— Doar că ești mai frumoasă...

— Ce comedie ieftină joci, sărmanul meu Mike.

— ... și mult mai rece, continuă el atingându-i buzele cu vârful degetelor.

— Te rog să încetezi jocul ăsta prostesc.

Bărbatul se dădu înapoi până la balustrada de piatră și se sprijini cu spatele de un stâlp ca s-o contemple visător pe tânăra fermecătoare care-l înfrunta.

— Sunt uimit, spuse Mike cu o blândețe în glas care trezea în ea ecouri dureroase. După o absență atât de lungă, ai putea măcar să-mi spui dacă ți-am lipsit.

— Vai ! Pentru că ai plecat ?

El nu-i luă în seamă sarcasmul.

Când îi muriseră părinții, într-un accident de avion, micuța Samantha, în vârstă de patru ani, fusese adoptată de bunicul său. Bătrânul taciturn, văduv de mulți ani, își plângea obsedant defuncta soție care murise dând naștere Leonorei, singura lor fiică. Nu i-a iertat niciodată moartea mamei ei și chiar a renegat-o în ziua când, înfruntând autoritatea tatălui său, Leonor a plecat de acasă unindu-și destinul cu cel al lui John Danvers.

Pe măsură ce Samantha creștea, bunicul ei se dovedea mai egoist și se purta mai despotic. Foarte curând, i-a interzis să-i frecventeze pe copiii de vârsta ei și să se împrietenească cu colegii de clasă. Locul ei, spunea bunicul, era lângă el. Iar prima ei îndatorire era să se ocupe de menaj. Era un fel de a-l recompensa pe bătrân pentru efortul pe care-l făcea s-o crească. Pe de altă parte, era un mod de a se răzbuna pentru necazurile pe care i le pricinuise Leonor, care-i nescotise sfaturile.

În singurătatea ei, Samantha avea totuși o prietenă fidelă pe care purtarea autoritară a bunicului n-o intimidă câtuși de puțin.

Jeanny Bradshaw era o fată vioaie. Ea făcea tot posibilul ca să-i ofere Samanthei câteva din plăcerile nevinovate care-i erau refuzate. Drăgălășenia ei, buna educație și mai ales poziția socială a părinților ei au învins reticența bătrânului. În mod cu totul excepțional, el îi dădea voie nepoatei să petreacă uneori o zi întreagă cu prietena ei și câteodată chiar tot weekendul.

Chiar într-un weekend s-a întâmplat ca Jeanny s-o ia cu ea la balul mascat.

În seara aceea, Samantha nu bănuia nimic când, cu o expresie conspirativă, Jeanny veni în camera ei.

— Imbracă-te. Suntem invitate la bal.

— La bal ?

— La un bal mascat. Haide, grăbește-te dacă nu vrei să întârziem.

— Dar... Jeanny... n-am cu ce să mă-mbrac. Nu pot să merg.

— Privește.

Costumul pe care prietena ei i-l întindea avea un corsaj de catifea neagră și o fustă largă de brocart auriu și părea special făcut să pună în valoare formele delicate ale unei frumoase adolescente.

Samantha se îmbracă fără să mai stea pe gânduri. Ochii îi scânteiau de bucurie și avea obraji roșii de emoție.

— Ești minunată ! exclamă Jeanny.

— Crezi ?... Adevărat ?

— Bineînțeles. Ești foarte drăguță. Și în plus, îmbrăcată în felul ăsta, parcă ai trei sau patru ani în plus. Lumea o să creadă că ai douăzeci de primăveri, cum i-ar plăcea unchiului Barney să spună. O să ai un succes nebun !

— Nu cred. Sunt atât de nervoasă. Am un trac înfiorător. Îți dai seama ? Primul meu bal... Sper că voi dansa ! Măcar o dată !

— Nu-ți face griji. Cu siguranță că n-o să duci lipsă de curtezani. Astă-seară, tu vei fi regina balului. Haide, vino !

— Înainte de asta... Jeanny, aș vrea să-ți mulțumesc. Fără tine n-aș fi putut să merg la bal. Parcă trăiesc o poveste.

— Haide odată ! Vino, frumoasă Cenușă-reasă ! Trăsura aurită ne așteaptă.

Abia intrată pe ușa sălii de bal, Samantha simți că se zăpăcește. Muzica, râsetele, parfumul buchetelor de flori, strălucirea lustrelor mari de cristal... Toate erau atât de noi pentru ea încât rămase înmărmurită.

Jeanny dispăru curând la brațul logodnicului ei, în mulțimea dansatorilor care se învârtteau pe podeaua lustruită. Fiind prea intimidată ca să remarce viul interes pe care-l stârnise apariția ei, Samantha se mulțumea să privească perechile de dansatori care treceau prin fața ei. O înfiora gândul că va fi invitată la dans dar se și temea să nu fie ignorată toată seara.

Un necunoscut o luă de mână și o trase în mijlocul dansatorilor.

— Vai ! exclamă surprinsă tânăra. Ce... se întâmplă ?

— Ce să se întâmple ? Dansăm. Ești cea mai drăguță femeie din această adunare. Ar fi o crimă să nu te invit la dans.

— Dar... nu te cunosc !

— Avem tot timpul să facem cunoștință.

Obrajii fetei se împurpurară. Niciodată, nici măcar în visele ei cele mai îndrăznețe, nu-și imaginase că va fi luată cu forța la dans și antrenată într-un asemenea vârtej amețitor... de un bărbat atât de seducător.

Părănd a avea vreo treizeci de ani și având siguranța omului căruia îi reușește orice, cavalierul ei o privea zâmbitor.

— Mă numesc Mike Trent. Dar pe tine cum te cheamă, zeiță misterioasă ?

— Samantha, răspunse fata fără să mai stea pe gânduri, fără să-și dea seama de farmecul pe care-l exercita asupra ei glasul cald și senzual al partenerului ei.

— Samantha... „Cea care învață repede“. E adevărat ?

— Ce să fie adevărat ?

— Că înveți repede, îi șopti el la ureche.

— Totul depinde de profesor, răspunse ea ingenuă, cu un zâmbet deschis.

Atâta naivitate păru să-l surprindă. Oare ea nu-și dădea seama cât era de tentantă ? Se îndoia de acest lucru. Samantha părea doar prea puțin experimentată, chiar pentru o tânără care făcea primii pași în lume.

— Ești sigură ? E uimitor să vezi o femeie atât de drăguță în jurul căreia să nu roiască o mulțime de pretendenți.

— Am venit cu prietena mea, Jeanny Bradshaw. Dansează cu logodnicul ei. Dar tu ?

— Însoțesc o rudă la care sunt în vizită.

— Unde mergem ? întrebă ea, puțin speriată să se afle singură cu acest necunoscut pe terasa pustie. Trebuie să merg la ceilalți.

— Nu încă ! Nu știu nimic despre tine.

Se temu deodată să nu-l vadă dispărând din viața ei dacă îi mărturisea că nu era decât o orfană nefericită, împărtășind existența austeră a unui bunic care se conducea după niște principii din altă epocă.

Cu un zâmbet radios, fata se întoarse încet și se sprijini de balustradă, așa cum văzuse că fa vedetele de cinema.

— Mai bine vorbește-mi despre tine, spuse ea cu un glas mângâietor. Nu ești de aici, nu-i așa ?

— Nu. Locuiesc la New York.

— Ești un spion yankeu în misiune printre rebelii sudiști ?

— Nicidecum. Sunt scriitor.

— Aaa ! Și ce scrii ? Cărți, articole pentru jurnale, cronici pentru reviste ?

— Romane de spionaj. Gen James Bond.

— Trent... șopti tânăra, gânditoare. Vrei să spui... Michael K. Trent ? bălbâi ea cu vocea gătuită de emoție.

— Trebuie să recunosc că eu sunt acela.

— Autorul „Iluziilor nopții“ ?

— Mă tem că da.

Obrazii i se aprinseră din nou. Samantha își aducea bine aminte de acest roman pe care-l citise pe ascuns, să nu afle bunicul. Era povestea unui agent dublu aflat într-o misiune specială care, imediat ce a ajuns în România, a întâlnit o misterioasă aventurieră de care s-a îndrăgostit nebunește. A descoperit prea târziu adevărata față a femeii pe care o iubea și rolul pe care ea îl juca în angrenajul Interpolului. O carte scrisă cu mult umor și vigoare... mai ales în scenele amoroase.

Tulburată de amintirea viselor erotice care urmaseră lectura, fata îl întrebă cu o voce gătuită :

— Ai venit aici ca să scrii un nou roman ?

— Și ca să-mi văd mătușa. A fost atât de amabilă încât mi-a pus la dispoziție un vechi atelier de pictură. În felul ăsta pot să-i țin companie fără s-o stânjenesc prea mult. Degeaba ține atât de mult la mine, metodele mele de lucru anarhice o sunun la un adevărat supliciu.

— Nu-mi vine să cred că poate cineva să se plângă de tine, șopti cu cochetărie fata.

— Am vorbit destul, spuse el deodată luând-o de mână. Hai să dansăm !

Mike își monopoliză toată seara partenera și-i privi crâncen pe toți cei care încercau să se apropie. Încântată, cucerită, Samantha îi acceptă docilă atențiile, cu impresia că trăiește un vis. Pe măsură ce timpul trecea, plăcerea i se citea tot mai mult în ochi. La sfârșitul balului era transfigurată de fericire, lucru pe care Jeanny îl sesiză imediat.

Cucerită la rândul ei de zâmbetul seducător al lui Mike, Jeanny nu văzu nimic rău în dorința lui de a o conduce pe Samantha, ea urmând să se întoarcă acasă împreună cu logodnicul său.

Inima îi bătea gata să-i spargă pieptul când urcă în Lancia albastră a însoțitorului ei care-i ținea ușa deschisă. Aproape că intra în panică atunci când bărbatul ezită o clipă să pornească motorul mașinii. Oare acum o va săruta ? Fremăta de neliniște și nerăbdare. Primul sărut !... Însă el se mulțumi să ajusteze oglinda retrovizoare înainte să dea înapoi.

Parcurseră în tăcere drumul destul de scurt până la locuința părinților lui Jeanny, al cărei tată era un ziarist reputat în oraș.

Mike o însoți fără o vorbă până la ușă.

— Îți... mulțumesc mult pentru această seară minunată, reuși să rostească Samantha cu inima strânsă la gândul că, fără îndoială, nu-l va mai vedea niciodată.

El o privi îndelung abia schițând un zâmbet și, cu un gest lent îi luă mâna, o duse la buze și i-o

sărută fără s-o scape o clipă din priviri.

— Samantha, tu ai fost minunată. Îți mulțumesc din toată inima pentru această seară de neuitat.

Apoi, fără să arunce o privire în urmă, se urcă în mașină și dispăru în noapte.

Toată săptămâna care urmă, Samantha rememora balul în cele mai mici amănunte. Era convinsă că această poveste frumoasă se încheiase deja când, într-o seară, ieșind din biblioteca municipală, avu surpriza să-l vadă pe Mike apropiindu-se de ea.

— Pot să-ți ofer o cafea ? întrebă el ca și cum s-ar fi despărțit cu un ceas înainte.

Bucuria din privirea Samanthei se risipi imediat.

— Eu... îmi pare rău... nu pot, bâlbâi fata.

Trebuia să se grăbească să prindă ultimul autobuz, altfel era obligată să se întoarcă acasă pe jos iar bunicul se va enfuria. Bătrânul nu tolera nici cea mai mică întârziere. Pentru prima oară o revolta autoritatea lui abuzivă.

— Doar o ceașcă de cafea, insistă Mike zâmbitor. Nu-ți face probleme, arăți foarte bine, adăugă el imediat, întrebându-se cum putea oare să se îmbrace atât de fără gust.

Îmbrăcată cu vechea ei fustă maro și o bluză tricotată bleu, părea o gospodină care nu-și mai pune problema să fie cochetă. Fata roși. Era pentru prima oară în viață când îl ura pe bătrân atât de mult pentru că era nevoită să se îmbrace oricum, din motive de economie. Dar fusese de ajuns ca un bărbat să-i acorde puțină atenție ca să simtă că devine femeie... și cochetă.

Hotărâtă să treacă peste consemnul impus de bunic, tânăra îl urmă pe Mike într-o cafenea.

— Locuiești singură ?

Samantha simți cum i se strânge inima. Magia balului se evaporase. Ruptă de decorul feeric al primei lor întâlniri, nu mai era decât mica Cenușareasă cea de toate zilele. Lăsă capul în jos.

— Locuiesc cu bunicul. M-a luat la el când aveam patru ani. La moartea părinților mei.

— Muncești ?

Fata abia își stăpâni exclamația de uimire. E drept, el n-avea cum să știe. Îmbrăcată cu hainele astea sobre, părea mai în vârstă. Din fericire, era în timpul vacanței școlare. Tânăra nu minți când răspunse, privind cu încăpățănare în ceașca de cafea :

— Nu. Am grijă de bunicul meu.

Bărbatul își ascunse uimirea și continuă cu întrebările indiscrete, fără ca ea să se simtă ofensată. Nu, n-avea nici un prieten. Nu, nu ieșea aproape niciodată... N-avea nevoie să-i explice cauzele acestei vieți retrase pe care o silea s-o ducă despoticul ei bunic. Mike înțelese imediat cum stăteau lucrurile și se miră că interlocutoarea lui părea resemnată. Nu avea resentimente și se complăcea în acest rol de femeie supusă. Tânăra elegantă și zâmbitoare de la bal se transforma într-o furnicuță modestă care nici măcar nu concepea că existența ei ar putea interesa pe cineva. Umilința ei îl mișcă profund pe romancierul care nu mai cunoștea nici o altă asemenea femeie, devotată trup și suflet.

Timidă, îi puse și ea câteva întrebări iar el o încântă povestindu-i călătoriile lui în Europa.

Deodată, fata păli, și după o scurtă șovăire se ridică.

— Dumnezeu! Nici nu mi-am dat seama când a trecut timpul. Trebuie neapărat să mă-n-torc acasă.

— Te conduc eu.

— Nu! Nici vorbă! răspunse Samantha cuprinsă de panică.

— De ce nu? Te mai așteaptă și altcineva în afară de bunicul tău?

— Nu, dar nu-mi dă voie să am prieteni, mărturisii ea simțind cum îi ard obrazii de rușine. Eu... n-am voie să ies cu... bărbați.

— Dar suntem în secolul XX, nu în evul mediu. Ar fi cazul să-și dea seama și el de acest lucru.

— În primul rând, e foarte bătrân. Și pe urmă, a primit o educație rigidă. E normal să se comporte așa. Pe vremea lui, tinerele fete își petreceau serile în sânul familiei.

— Te conduc totuși. Am să te las la colțul străzii, dacă nu vrei să mă vadă. Vreau doar să fiu sigur că ajungi teafără acasă.

Nimic nu-l putu face pe Mike să revină asupra hotărârii luate. Împotriva voinței sale, fata îl conduse către unul din cele mai sărace cartiere ale orașului. Așa cum promisese, bărbatul opri mașina la o distanță apreciabilă de casa mică în care locuia ea.

— Domnișoară Danvers, pot să sper că te voi întâlni din nou la bibliotecă?

Pentru prima oară în viață, Samantha se simți în stare să înfrunte mânia bunicului. Mai devre-

me sau mai târziu, tot avea să descopere adevărul, dar n-avea nici o importanță.

— N-aș vrea să te păcălesc, spuse ea cu o can-doare mișcătoare. Rochia pe care am purtat-o la bal nu era a mea. Mi-a împrumutat-o prietena mea. Eu...

— Vreau să-ți împărtășesc un secret : puștoalele de bani gata nu mă interesează absolut deloc. În compania lor mă plictisesc de moarte.

Se aplecă s-o sărute pe vârful nasului.

— Pe curând. Mă bizui pe tine.

Cu obrazii arzând ca focul, Samantha plecă în fugă. Mașina lui Mike nu plecă până când fata nu intră pe ușa casei sale.

— Pot să știu și eu unde ai stat până acum, domnișoară ? întrebă răgușit bătrânul.

— Am întârziat. Scuză-mă.

— De o oră trebuia să fiu înapoi. Știi foarte bine că nu-mi place să cinez târziu.

— Scuză-mă, repetă fata înainte să adauge prima minciună din viața ei. Am pierdut autobuzul. Am fost nevoită să mă întorc pe jos.

— Nu ți-ai pierdut vremea pe drum cu filfizonii tăi de la școală ?

De data asta nu mai fu nevoită să mintă : nu putea să-l confunde pe Mike cu colegii ei de școală.

— Ai grijă să nu se mai repete niciodată chestia asta și du-te urgent la bucătărie — mi-e foame.

Samantha și Mike se revăzură de multe ori. Uneori și datorită complicității lui Jeanny. Într-o seară, de exemplu, o invită pe Samantha la cinema și printr-o fericită întâmplare s-au întâlnit

cu Mike chiar când să înceapă filmul. Așezată lângă Făt-Frumosul ei în obscuritatea sălii, o străbătu un fior de plăcere când el o luă de mână. Lucrurile nu mergeau niciodată mai departe. O lua de mână, o săruta pe frunte sau pe vârful nasului, dar se ferea să-i satisfacă dorința cea mai aprinsă : s-o sărute cu adevărat pentru prima oară în viață.

Un plus de experiență în materie de dragoste o făcea pe Jeanny să-și dea seama de sentimentele care-i răscoleau inima prietenei sale. Așa încât încercă să o pună în gardă.

— Știu că ai fost întotdeauna înconjurată de oameni mai bătrâni decât tine, dar Mike nu crezi că e puțin cam bătrân ? El știe că ai doar șaptesprezece ani ?

— Nu. El crede că am douăzeci și unu și... tare mi-e teamă că n-o să-l mai interesez deloc dacă află că nu sunt decât la liceu...

— N-aș vrea să regret faptul că v-am favorizat întâlnirile.

— Nu-ți face griji. Mike n-o să mă facă să sufăr niciodată.

Câtă naivitate ! își spunea Samantha astăzi cu amărăciune. Urmarea îi dăduse ocazia să se convingă cât de adevărate erau vorbele bunicului. Bătrânul avea dreptate : bărbații sunt orgolioși și fără inimă. Toți, fără excepție. Bineînțeles și Mike Trent.

CAPITOLUL II

A doua zi, Samantha nu mai semăna deloc cu tânăra elegantă de la bal. Avea părul strâns într-un coc sobru. Purta o fustă ecosez pe un fond bleumarin și un pulovăr verde-închis care-i sublinia sobrietatea coafurii.

— Bună dimineața, Bella, o întâmpină pe servitoarea care-i aducea micul dejun în sufragerie. Doamna Pendleton s-a trezit ?

— I-am dus cafeaua în camera ei. Ar vrea să vă vadă de îndată ce veți putea.

Ținând în mână un blocnotes, Samantha bătu la ușo patroanei sale, al cărei apartament luxos mobilat se afla la al doilea etaj al unei imense clădiri în stil colonial.

O găsi pe Aggy așezată pe un șezlong. Părul ei alb ca neaua era artistic coafat și machiajul îngrijit îi atenua ridurile. În ochii ei se citea o mare bucurie de a trăi. După dezinvoltura gesturilor sale și eleganța discretă a rochiei, îți puteai da seama că toată viața și-o petrecuse într-un mediu în care banul și rangul făceau casă bună.

— Nu te așteptam atât de devreme, draga mea, o întâmpină bătrâna zâmbind. Te-ai întors târziu aseară ?

— M-am întors puțin după miezul nopții, răspunse Samantha așezându-se în spatele unui mic birou de lemn de trandafir.

— Hmm... Nimeni nu te oprea să rămâi mai mult.

— Dacă-mi dai voie, aș începe prin a-mi prezenta raportul. Orchestra a fost excelentă, iar decorul încântător. Însă fursecurile n-au fost de calitate la care mă așteptam. Ar fi bine să vorbesc cu cei care mi le-au livrat.

— Haide, Samantha ! exclamă exasperată Aggy Pendleton ridicând spre tavan degetele albe încărcate de diamante. N-ai nimic altceva să-mi povestești ? Ai participat la cel mai renumit bal din oraș și-mi vorbești despre fursecuri ! Ești nemaipomenită, copila mea !

— Dar, Aggy...

— Ascultă-mă : cu toate că am trecut de șizeci de ani, aș fi fost încântată să dansez puțin. În locul tău, m-aș fi distrat fără grijă. Când aveam douăzeci și patru de ani aveam o mulțime de pretendenți.

— Bărbații sunt atât de plicticoși !

— Ce știi tu despre bărbați ? Până acum ai trăit ca o călugăriță. Bunicul tău a avut grijă de asta.

— Așa a crezut el că e bine să procedeze. Nu-i deloc ușor să crești nepoți.

— Vai, nu-i reproșez nimic bietului om. Totuși ar fi putut să te lase să te întâlnești cu cei de vârsta ta. În societate ești atât de reticentă ! Draga mea, dacă o să continui în felul ăsta, o să rămâi celibatară toată viața. Și ar fi păcat.

Nu era prima oară când abordau acest subiect delicat. În adâncul sufletului, Samantha făcuse legământ să nu se mărite niciodată. Înșă Aggy nici nu voia să audă de asta și deschidea discuția pe această temă de câte ori se ivea prilejul.

Samantha orientă cu abilitate discuția către un teren mai puțin periculos. Restul dimineții și-l petrecu răspunzând la scrisori și ocupându-se de problemele curente.

— Aș vrea să faci puțină ordine la etajul al treilea, îi spuse bătrâna când se așezară la masă. Nepotul meu e în oraș, și s-a hotărât să mă onoreze cu prezența lui.

Masa de prânz o luau ca întotdeauna pe terasa camerei lui Aggy, unde Bella le servi o delicioasă salată de raci și ceai cu gheață. Sub ochii lor se întindeau grădinile minunat întreținute de care doamna Pendleton era atât de mândră.

— Ce păcat că sărmanul meu Jonathan n-a apucat să se bucure de toate astea, oftă bătrâna. A muncit toată viața să restaureze această casă, dar n-a avut timp să profite de ea.

Samantha știa cât de mult o întrista pe patroana ei amintirea soțului dispărut, așa încât se grăbi să schimbe subiectul.

— Nu mi-ai vorbit niciodată despre acest nepot.

— Este băiatul cel mare al surorii mele. Înainte, venea întotdeauna să-și petreacă vacanțele aici. Nu cred că-l vom vedea prea mult. Întotdeauna i-a plăcut să fie înconjurat de femei frumoase și, dacă nu s-a schimbat între timp, cu siguranță că o să-și petreacă timpul făcând curte frumoase-

lor din oraș. Nu l-am mai văzut de cinci ani. A ! Era să uit. Draga mea, după-amiază te-aș ruga să te duci la domnul Sayres. Are să-mi trimită niște hârtii la semnat.

Imediat după ce prânzică, Samantha pleacă în oraș. În acest oraș din sudul Statelor Unite, primele zile frumoase din an erau marcate printr-o activitate frenetică. Se amestecă cu plăcere în mulțime ca să hoinărească puțin pe străzi.

După ce intră în posesia hârtiilor pentru Aggy, își permise să admire vitrinele și intră într-un mare magazin, să se plimbe prin raionul de parfumerie.

Tocmai încerca o apă de colonie de mandarine când un glas o făcu să tresară.

— Nu ți se potrivește deloc, Sam.

Uimită, se întoarse imediat.

Mike îi opri cu un gest replica usturătoare pe care o avea pe limbă. Apoi apucă delicat unul dintre flacoanele cu eșantioane.

— Ție ți-ar trebui o aromă cu mult mai multă personalitate. Asta, de exemplu, spuse bărbatul luându-i mâna ca să-i aplice o picătură de culoarea chihlimbarului pe încheietură. Miroase ! Convinge-te ! Parc-ar fi fost special conceput pentru tine.

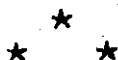
— Nu-mi aduc aminte să-ți fi cerut părerea.

— Apa de colonie e pentru puștoaicele timide. O frumusețe atât de seducătoare ca tine ar trebui să folosească un parfum bogat și senzual... Care să se potrivească femeii ascunse în spatele acestei măști de gheață pe care-ți place s-o arăți lumii.

Cu o încetineală voită, Mike își încheie discursul sărutându-i ușor încheietura parfumată.

Samantha o luă la fugă cu obrajii în flăcări, în timp ce în urma ei răsuna râsul batjocoritor al lui Mike.

Prima ei grijă fu să ajungă acasă și să facă o baie fierbinte ca să șteargă până și amintirea atingerii buzelor lui. Cufundată în spuma parfumată, închise ochii încercând să se destindă. Încă o întâmplare nefericită, dar cu puțin noroc ar fi putut să fie ultima.

În zilele următoare, Samantha avu grijă ca apartamentul de la etajul trei al casei să fie pus la punct. Spre deosebire de etajele inferioare ale clădirii, decorate în tonuri grena care puneau în valoare lemnul prețios al mobilelor Agathei, spațiul pe care i-l rezerva nepotului ei oferea un cadru modern. Camera, biroul, bucătăria și baia, totul era în nuanțe calde care se armonizau cu mobilierul din lemn de acajú.

— Jane? Erai angajata doamnei Pendleton când a fost aici ultima dată nepotul ei? o întrebă Samantha pe una din servitoarele care se ocupau de curățenie.

— Nu, domnișoară. Dar din câte am auzit, e un adevărat don Juan.

Fu nevoie de două zile întregi pentru a șterge praful din toate colțișoarele apartamentului. Înainte să plece, Samantha făcu o ultimă inspec-

ție în fiecare încăpere, ca să se convingă că totul era în ordine.

Un halat roșu de catifea aruncat neglijent pe patul imens o făcu să zâmbească. Da, totul era pregătit să-l întâmpine pe musafir și-i crea spațiul de desfășurare pentru finalizarea cuceririlor lui.

Tânăra își petrecu după-amiaza făcând cumpărături pentru Aggy. Când se întoarse acasă, bătrâna doamnă o informă că aveau să cineze la ora opt. Samantha abia avea timp să se schimbe. Se grăbi să ajungă în camera ei și făcu un duș.

Nu după mult timp, Bella bătu la ușă.

— Un pachet pentru dumneavoastră, domnișoară. Abia a fost adus.

— Un pachet ? N-am comandat nimic. Curios !

Uimită, așează pachetul pe pat și începu să desfacă panglica roșie cu care era legat. Tresări surprinsă descoperind conținutul. Apă de colonie, săpun fin, spumant de baie și șampon, erau aranjate cu un bun-gust desăvârșit într-o cutie mare capitonată cu catifea roșie. Cu o mână tremurătoare luă biletul așezat între sticlute.

„Începând de astăzi, nimic nu te mai împiedică să folosești parfumul TĂU în toate împrejurările.”

Simți cum o cuprinde furia. Biletul nu era semnat dar asta n-avea nici o importanță. Era de la Mike, bineînțeles. Avea tupeu din belșug ! Trebuia să-i trimită imediat pachetul înapoi. Dar unde ? Habar n-avea unde ar fi putut să-l găsească și cum reușise să-i afle adresa. Nehotărâtă, contemplă pachetul cu interes. Desfăcu sticla de colonie. Un miros plăcut se răspândi încet în în-

căpere. O aromă caldă, exotică. Era exact genul de parfum care-i plăcea, dar pe care nu și-l putuse permite niciodată.

În definitiv, de ce nu l-ar fi încercat ? Se parfumă discret și-și continuă pregătirile.

Când ajunse pe scară, auzi glasuri în sufragerie. Tânăra făcu o scurtă pauză în pragul ușii și intră în cameră afișând un zâmbet crispat.

— Iat-o c-a venit ! exclamă Agatha întorcându-se s-o întâmpine. Michael, ți-o prezint pe Samantha Danvers, secretara mea personală. Samantha, nepotul meu : Michael Trent.

Tănăra încremeni.

— Sunt încântat să te cunosc, domnișoară Danvers, spuse bărbatul făcându-i discret cu ochiul. Mătușa Agatha mi-a vorbit atât de mult despre dumneata, încât am impresia că te cunosc de multă vreme.

— Chiar așa ? replică Samantha fără entuziasm.

— Fără protocol, decretă Aggy. Suntem în familie. Te rog să-i spui pe numele mic.

— Perfect. Pot să te servesc cu un aperitiv, Samantha ?

— Aș prefera un pahar cu vin alb, domnule Trent.

— Mike, o corectă el zâmbind. Mătușa Agatha este singura din lume care-mi spune Michael, așa cum îmi spunea și când aveam șase ani.

Femeia luă paharul pe care el i-l întindea, evitând cu grijă să-i atingă degetele. Acest lucru păru să-l amuze nespus.

— Îmi pare bine că darul meu ți-a plăcut, îi spuse Mike încet la ureche în timp ce Aggy și

Bella puneau la punct ultimele amănunte culinare.

— N-am știut unde să-l trimit înapoi binevoitorului. Problema este deja clară pentru mine și în curând o să primești înapoi cadoul pe care nu-i vreau.

Samantha își regăsise sângele rece. Era obișnuită de prea mult timp să-și ascundă sentimentele ca să lase să-i transpară tulburarea în fața celorlalți. În timpul cinei participă la conversația mondenă cu o voce neutră.

— Rămâi mult timp aici, domnule Trent ?

El ridică din umeri cu dezinvoltură.

— Cât va trebui.

— Michael e scriitor, interveni mătușa. Are nevoie de calm și liniște de fiecare dată când începe o carte nouă.

— Samantha, mi-ai citit romanele ? întrebă cu un glas la fel de neutru Mike.

— Ultimele două au fost excelente, răspunse tânăra fără să clipească.

Pe chipul lui Mike apăru un zâmbet batjocoritor. Samantha se înroșise, ca de fiecare dată când mințea. În realitate, după seara tragică ce marcase despărțirea lor, nu găsise curajul să deschidă vreuna din cărțile lui.

Cina se prelungea. În ciuda tuturor eforturilor doamnei Pendleton, strania tensiune dintre secretara și nepotul ei făcea să planeze în încăpere o oarecare stânjeneală. Bătrâna propuse să bea cafeaua pe terasă.

O dată așezați afară, în umbra serii, Samantha simți privirea lui Mike cercetând-o stăruitor.

— Trebuie să recunosc că Samantha e mult mai bună decât nefericita doamnă Chattam, spuse deodată bărbatul. Ce s-a întâmplat cu sperietoarea aia de ciori ?

— Michael ! Te rog ! Poate că nu era prea drăguță, dar era o secretară foarte pricepută. Anul trecut s-a întors la sora ei în Vermont.

— Și prin ce întâmplare fericită ai descoperit-o pe domnișoara Danvers, ca s-o înlocuiești ?

— Aggy a avut bunătatea să mă angajeze imediat după moartea bunicului meu, se grăbi să răspundă Samantha. N-am înțeles niciodată prin ce minune a fost posibil acest lucru, adăugă fata așezându-și nervoasă mâinile pe genunchi. Pe vremea aceea eram o secretară stângace.

— Să nu crezi un cuvânt, Michael. Samantha este atât de serviabilă ! Toată lumea o prețuiește. Și e foarte capabilă. Recunosc că într-adevăr arată mult mai bine decât sărmana Bernice.

— Da, mult mai bine, încuviință el.

Samantha se folosi de primul prilej ca să se retragă. Seara aceasta fusese un adevărat calvar. De mai multe ori simțise că era pe punctul să piardă cadența și asta era un lux pe care nu și-l putea permite. Nu, mai ales în timpul șederii lui Mike.

Se scurse o săptămână fără să-l vadă decât într-o seară când, în timpul cinei, vorbise doar cu mătușa lui. Își pregătea singur mâncarea în bu-

cătăria apartamentului său, din care practic nu ieșea niciodată.

Pregătirea noii cărți, spunea el, îi impunea să ducă o viață aproape de pustnic.

Cât despre Samantha, ea avea mult de lucru să organizeze o serbare de caritate patronată de Aggy. Invitații, meniuri, tombolă, era destul de lucru.

Într-o după-amiază, tocmai când termina de scris pe plicuri numele invitaților, ușa se deschise larg.

— Iată deci bârlogul frumoasei domnișoare Danvers !

Din pragul ușii, cu mâinile în buzunarele pantalonilor, Mike o privea cu un ochi critic. Cu părul strâns în coc și ochelarii cu rame rotunde de bagă, Samantha părea secretara model de altădată..

— Cu ce te pot ajuta, domnule Trent ?

— Un pic de căldură omenească mi-ar prinde foarte bine. Dar cum asta nu pare să-ți intre în atribuții, m-aș mulțumi să-mi împrumuți un dicționar. Pe al meu l-am rătăcit.

Fără să spună o vorbă, ea se apucă din nou de lucru, cu o concentrare ostentativă.

— Chiar trebuie să-i porți ?

— Poftim ?

Așezat nonșalant pe colțul biroului, Mike o privea cu un zâmbet înduioșat.

— Vorbeam de ochelari. Nu știam de ei.

— Am nevoie doar la scris.

El se aplecă și-i scoase încet ochelarii.

— Ești prima femeie pe care o cunosc căreia nu-i pasă că e surprinsă cu ochelarii pe nas.

— Femeile din anturajul tău sunt prea pline de ele însele ca să-și recunoască micile infirmități.

Samantha se ridică brusc și aruncă o privire semnificativă spre ușă.

— Te rog să mă scuzi...

El se făcu că nu înțelege aluzia și rămase nemișcat, cocoțat pe colțul biroului. O privi fără grabă, din cap până-n picioare.

— Nu-ți lași niciodată părul să cadă liber pe umeri ?

Își însoți întrebarea cu o mângâiere pe obraz care-o făcu să se retragă.

— Nu mă atinge !

— Ți-e frică ? Atingerea mâinii mele ar fi de ajuns ca să-ți pună în derută suprema indiferență ?

— În șapte ani am avut timp să-mi perfecționez educația. Cu siguranță că ai fi fericit să afli că nu-mi mai place să fiu considerată ca un obiect al poftelor nemăsurate. Îmi consacru timpul liber unor altfel de preocupări.

Zâmbetul lui deveni aproape un rânjet.

— Zău, Sam ? Ce fel de preocupări ?

— Te-am mai rugat să mă scutești de această familiaritate deplasată.

— Folosirea numelui mic mi se pare că se obișnuiește între oamenii care țin unul la altul. Între îndrăgostiți, de exemplu. Însă bineînțeles că „Regina zăpezii“ nu poate să înțeleagă.

El se întoarse și plecă închizând încet ușa în urma lui. Samantha rămase înmărmurită de parcă ar fi palmuit-o. Apoi, oftând obosită, își puse ochelarii, se așeză la birou și introduse o foaie de hârtie în mașina de scris.

Două zile mai târziu, traversa grădina când zări o femeie blondă în fața intrării care ducea direct la etajul al treilea. „Mike nu-și pierde timpul“, își spuse Samantha zâmbind crispat fără să-și dea seama că era cât pe ce să înceapă să plângă.

Seara era atât de frumoasă încât după cină nu rezistă tentației unei scurte plimbări. Lumina crepusculară îi făcea sufletul romantic să vibreze. Se plimba singură încercând să nu se gândească ce bine-ar fi fost să fie doi, mână în mână. Se întorcea când îl văzu pe Mike apărând în fața casei. Tânăra blondă agățată de brațul lui râdea în hohote. La fiecare pas, rochia ei crăpată până sus lăsa să se vadă un picior perfect.

Cu inima strânsă, Samantha bătu în retragere. Totuși nu suficient de repede ca să nu surprindă o scenă pe care ar fi preferat să n-o vadă.

— Hai, Mike! Te rog, lasă-mă să rămân aici la noapte. Ți promit că n-am să te supăr.

— Norma, doar prezența ta aici mă face să-mi pierd mințile. Am nevoie să fiu singur ca să pot lucra.

— Atunci, când?

— Cât de curând.

Se îmbrățișară strâns și se sărutară îndelung.

— Vino! Hai să ne-ntoarcem la tine! îl trase Norma înapoi.

Mike o sărută și mai tandru ca s-o facă să tacă și, petrecându-i un braț după mijloc, o conduse spre mașina ei.

Samantha se întoarse în camera ei pășind neșigur. Știa de multă vreme că Mike n-avea nimic în comun cu un călugăr. Era normal fără-ndoială

să aibă o mulțime de amante. Dar părea de ne-conceput să-și petreacă după-amiaza și seara cu Norma Durant.

Norma se măritase cu un bărbat mult mai în vârstă decât ea care, în timpul scurt pe care-l petrecuseră împreună, se mulțumise să închidă ochii la numeroasele ei infidelități conjugale. După moartea soțului, se trezise posesoarea unei averi colosale și despre purtarea ei, eufemistic vorbind, frivolă, începuse să vorbească toată lumea.

Faptul că se întâlnea cu o asemenea femeie dovedea fără putință de tăgadă neseriozitatea lui Mike.

Întinsă pe pat în întunericul camerei, Samantha jură în sinea ei să nu-l lase pe acest don Juan să-și bată joc de viața ei. Tulburată însă de imaginea obsedantă a patului din lemn de acajă din apartamentul lui Mike, nu reuși să ațipească decât după ce auzi pașii torționarului ei răsunând la etajul de deasupra. Se liniști în sfârșit, știindu-l întors cuminte acasă.

CAPITOLUL III

A doua zi, Agatha primea vizita câtorva prietene la ceai și Samantha profită ca să-și ia o zi liberă. Se dădu jos din pat, încântată să vadă că pe cerul senin strălucea un soare orbitor, se îmbracă cu o rochie simplă în culori vii și se încălță cu niște sandale ușoare.

De data asta nu-și mai făcu coc ci își prinse părul cu doi piepteni albi, de o parte și cealaltă a capului.

Cu o sacoșă de plajă pe umăr, Samantha porni fără să mai stea pe gânduri către plaja Edisto, aflată la câțiva kilometri depărtare.

Era încă foarte devreme. Peisajul întâlnit în cale o făceau să se gândească la un deșert. Se duse discret la locul ei preferat, se întinse pe nisipul auriu și deschise o carte. Căldura soarelui îi mângâia plăcut pielea. Se întinse cu voluptate și se lăsă copleșită de o somnolență plăcută.

— Iată deci cum îți petreci timpul liber.

Surprinsă, tânăra se ridică într-un cot și-și duse palma streșină la ochi.

— Aa, tu erai ? spuse ea cu o expresie dezamăgită și începu din nou să citească.

— Ce primire !

Mike se așează dezinvolt lângă ea.

— E drăguț din partea ta să-mi propui să petrec câteva clipe cu tine. Întotdeauna e plăcut să ai pe cineva companie. Sper că nu vrei să preținzi că nu-i așa.

Samantha nu catadicsi să-i răspundă. Cu ochii pironiți pe prima pagină a romanului său, încercă să nu-l bage în seamă.

— Citești îngrozitor de încet, remarcă Mike după o lungă tăcere.

Ea nu reuși să-și ascundă un gest de exasperare.

— Poate că vrei să citești în locul meu ?

— Să știi că ar fi bine să-ți aranjezi mai des părul în felul ăsta. Parcă ești o adolescentă. Drăguță și... abordabilă.

Ea se îndreptă enervată.

— Ce cauți aici ? M-ai urmărit ?

— Ce naiba, domnișoară Danvers !... Mi se pare că ne aflăm pe o plajă publică. Am venit să mă întind și eu puțin la soare. Asta-i tot.

Samantha îl fulgeră cu privirea.

— Îmbrăcat cu blugi și cu cămașă cu mânecă lungă ? Nu mi se pare a fi ținuta ideală pentru plajă.

— Vezi tu, venind aici m-am gândit că aș putea să-mi îmbogățesc colecția. Edisto e o plajă renumită pentru scoicile ei. Unele sunt chiar foarte bine cotate pe piața colecționarilor. Dacă aș vrea, aș putea să mă îmbogățesc.

Seriozitatea cu care vorbea interlocutorul ei mai-mai c-o făcea să râdă.

— Pe mine scoicile nu mă interesează absolut deloc, dar țin foarte mult la liniștea mea. Te sfătuiesc să te duci singur să ți le culegi.

Bărbatul contemplă plaja cu o dezinvoltură ostentativă.

— E uimitor cum o întindere pustie de nisip poate să-ți pară uneori curios de familiară.

El se întoarce s-o privească drept în ochi.

— Nu crezi ?

Obrajii Samanthei se împurpurară deodată. Nu-și dăduse seama până acum, dar era adevărat : acum șapte ani, această zonă a plajei fusese decorul unei seri de neuitat. De acum nu se va mai putea refugia aici fără să nu se gândească la ce-a fost.

— Deci, n-ai uitat, șopti Mike imediat după ce-i văzu reacția. Spune-mi, Sam : îți amintești amănunțit seara pe care am petrecut-o aici, sau ai făcut o triere a amintirilor ?

Tânăra închise cartea.

— Îmi amintesc perfect cât am fost de fericită că nu mi-am adăugat numele pe lunga listă a cuceririlor tale. Am fost convinsă tot timpul că am fost norocoasă. Le deplâng sincer pe nefericitele care se grăbesc să-ți cadă în brațe pentru ca imediat să fie date la o parte de alte rivale.

— Ești cumva geloasă ?

— Sunt dezgustată, nimic mai mult.

Samantha își strânse în sacoșă cele câteva lucruri și se ridică. Îi întoarce imediat spatele și se îndepărtă.

Ieni înspăimântată când Mike o apucă brutal de braț, silind-o să se întoarcă spre el. Ochii lui scăpărau fulgere de mânie.

— De ce ești așa de înțepată ? Nu numai pe din afară ai devenit rece și distantă. Și inima ți s-a transformat într-un aisberg ! Dar să n-ai grijă, Samantha ! O să vină o bună zi în care o să-ți găsești nașul și am să mă aflu atunci în primul rând, ca să urmăresc spectacolul înfrângerii tale, iar nașul tău voi fi eu ! Ai să te târăști în genunchi după mine implorându-mă să te iubesc, domnișoară cu inima de gheață.

— Ți-ai pierdut mințile !

Speriată, femeia își dădu seama de pustietatea în care se aflau. Bărbatul o prinse de încheietura mâinii. Ea nici nu încercă să se zbată. N-avea nici un rost, știa că nu putea să scape. Glasul ei deveni veninos.

— Ai face mai bine să te ocupi de Norma Durrant ! Altfel, ai toate șansele să te lase cu buza umflată. Du-te la ea și lasă-mă pe mine în pace !

Mike păru că abia acum înțelege cum stau lucrurile.

— Asta e ! șopti el printre dinți.

Strânsoarea lui slăbi puțin, Samantha profită de situație și după ce se eliberă, o luă la fugă ! Ajunse în parcare abia trăgându-și sufletul și se urcă grăbită în mașină. Trânti portiera oarecum ușurată. Cu un gest grăbit introduse cheia în contact și o răsuci. O dată. A doua oară. A treia oară. Nimic. Motorul rămânea mort.

— Nu se poate ! exclamă Samantha exasperată, apăsând furioasă pedala de accelerație.

Tot nimic. Ajunsa la capătul puterilor, se dădu jos din mașina, își puse mâinile în solduri și privi perplexă în jurul ei.

— Ai necazuri ?

Cocoșat pe o dună de nisip, Mike privea amuzat scena.

— Nicidecum, răspunse ea întorcându-i spatele.

— Curios. După cât am auzit, aș fi jurat că bateria e pe zero. Însă dacă tu ești convinsă că totul e OK... Ne vedem mai târziu. Mă întorc la scoicile mele.

Bărbatul se întoarse și porni încet către țarm.

Nehotărâtă, Samantha privi deznădăjduită parcare pustie. Avea toate șansele să-și petreacă toată ziua așteptând un eventual salvator care putea foarte bine să nu apară.

— Nu !... Stai puțin !

Mike se opri și se răsuci încet pe călcâie.

— Mașina... mașina mea nu mai vrea să pornească și... nu știu ce să-i fac. Nu mă pricep deloc la mecanică.

— Dacă accept să arunc o privire, n-o să-mi reproșezi că profit de situație ?

Samantha negă clătînând din cap.

— Te rog.

— Cine ?

Ea-l privi fără să-nțeleagă.

— De obicei când rogi pe cineva să-ți facă un serviciu, îi spui pe nume.

Tânăra lăsă capul în jos frământându-și nervoasă, mâinile.

— Te rog... Mike, șopti femeia privind în continuare în pământ.

Mike veni lângă ea și-i ridică bărbia cu mâna, obligând-o să-l privească în ochi.

— A fost atât de greu ? O singură silabă. Dacă

m-ar chema Vladimir sau Christopher, aş înţelege. Vino ! Hai să vedem de ce nu merge.

Începu prin a se urca la volan şi răsuci la rândul lui cheia în contact. Apoi săltă capota.

— Ai încuiat-o când ai plecat pe plajă ?

— Nu. Întotdeauna o las deschisă. Broasca de la portiera din faţă se blochează foarte uşor.

— Ei bine, dragă Samantha, cineva a profitat că maşina a fost descuiată şi ți-a furat bateria.

Cu un gest elocvent, Mike îi arată locul în care trebuia să se găsească bateria şi firele desfăcute suspendate în gol.

— De asta nu porneşte ?

— O maşină fără baterie e ca un tranzistor fără baterie, dacă înţelegi ce vreau să spun.

— N-are rost să-ţi baţi joc de mine. Nu mă pricep. Ştiu doar că trebuie să-i pui benzină şi ulei. Pentru altceva mă adresez mecanicului meu. Şi ce trebuie să fac acum ?

— Să te duci să cauţi o altă baterie şi s-o montezi în locul celei dispărute.

Bărbatul închise capota, luă sacoşa Samanthei de pe bancheta din spate, scoase din ea legătura de chei şi încuie cu grijă portiera. Expresia ei năucă avu darul să-l exaspereze.

— Ce-ţi închipui oare ? C-am să te abandonez în pustietatea asta ? Hai, vino !

— Dar... maşina mea ?

— N-are ce să i se întâmple. Poate doar să vină un camion s-o remorcheze, altfel n-are cum să se mişte de aici !

El porni cu paşi mari fără să-l intereseze dacă venea şi ea sau nu. Samantha îl urmă în pas vioi ca să se poată ţine după el.

— Unde mergem ?

— Eu am parcat puțin mai departe, răspunse el fără s-o privească.

La o distanță de aproape un kilometru, Mike se opri în sfârșit lângă o motocicletă mare, roșie.

— Sper că nu ți-e frică, spuse el încălecând motocicleta. Urcă în spate, puneți casca asta și ține-te de mine.

Fără o vorbă, Samantha luă casca, și-o puse pe cap și se urcă pe șa.

— Apucă-mă de mijloc ! N-ai de ce să te temi, am amândouă mâinile ocupate. Așa că n-ai grijă !

Tânăra abia avu timp să înțeleagă ce se-n-tâmpla. Motorul începu să huruie și se grăbi să-l ia pe Mike în brațe ca să nu cadă pe spate.

— Nu mai fi așa de crispată ! îi spuse el peste umăr. Mărginește-te doar să te apleci o dată cu mine la viraje.

— Eu... n-am mai mers niciodată cu motocicletă, mărturisi ea cu glas tremurător.

Închise ochii, dar își dădu seama totuși că luaseră viteză. La un viraj, nemaisuportând, deschise ochii și văzu consternată că nu mergeau către Charleston, ci în direcție opusă.

— Ai greșit drumul ! îi tipă ea în ureche.

— Nicidecum. Lasă-mă pe mine să conduc și admiră peisajul. Asta e tot ce-ți cer.

Motocicleta zumzăia printre dealuri și se înclina periculos la curbe. După vreo jumătate de oră de călărit motocicletă, Mike opri în sfârșit în fața unei case vechi, construită în stil colonial, transformată acum în hotel.

— N-are rost să te superi, Sam. Te invit să prânzim. Chiar dacă astăzi ești liberă, trebuie să mănânci și tu undeva.

— Aș vrea... să mă spăl puțin pe față înainte de masă.

— N-am nimic împotriva, spuse Mike, vizibil ușurat că-i acceptase invitația fără să facă fa-soane.

Pieptănată, aranjată, Samantha îl găsi instalat la o masă retrasă într-un colț.

— Sper că ți-e foame.

— Mi-e o foame de lup, mărturisi ea. N-am luat nici micul dejun.

Li s-a servit o masă copioasă, stropită din belșug cu vin alb.

— Nu participi niciodată la ceaiurile pe care le organizează mătușa Agatha ?

— Aggy mă lasă pe mine să aleg cum să-mi petrec timpul liber. Să știi că mă tratează mai mult ca pe o prietenă decât ca pe o secretară. Nu toată lumea înțelege acest lucru. Nici venerabilele doamne pe care le invită. Dar asta n-are importanță. Le văd atât de rar.

— Sunt niște scorpii, după părerea mea. Am avut ocazia să le-ntâlnesc acum câțiva ani. Nu mai văzusem niciodată adunate la un loc atâtea guri sparte. Din fericire, mătușa mi-a dat voie să plec înainte de final. Probabil că i-a fost teamă să nu încep să fac scandal. Într-adevăr, eram gata să-ncep. M-ar fi interesat să le văd cum ar fi reacționat.

— Ți-ai petrecut multe vacanțe la ea ?

— Cred că lui Aggy i s-a făcut milă de mine. Înțelegi, sunt singurul băiat din familie. Copilul

martir. Cele patru surori ale mele m-au tratat întotdeauna cu o superioritate fățișă. Cel puțin până au început să le intereseze băieții, când au găsit de cuviință să-mi acapareze toți prietenii. În rest, eram în plus în universul lor superficial. Casa noastră parcă era un azil de nebuni. Râsete, alaiuri, ciondăneli... Tata obișnuia să spună că aveau tot interesul să-și găsească niște cavaleri care să le răpească, pentru că el n-ar fi putut să facă patru nunți. Cea mai mare este deja mama unei fetețe adorabile, următoarea tocmai și-a găsit un soț, iar cele două mici ezită încă să pună ochii pe vreunul dintre sărmanii nevinovați care dau târcoale casei toată ziua, fără să știe ce-i așteaptă.

— Trebuie să fie minunat să ai o familie numeroasă.

— N-ai avut o copilărie prea fericită, e drept. Dacă-mi aduc bine aminte, bunicul tău era foarte sever.

Mike o mângâie ușor pe mână și-i zâmbi cu blândețe.

— Sărmana micuță Samantha. Cu siguranță că n-a fost prea ușor.

Tânăra se împotrivi cu hotărâre înduioșării care era pe cale s-o cuprindă.

— Până la urmă se poate spune că ai avut noroc. Dacă ai fi avut frați, ai fi fost nevoit să împarți cu ei camera, jucăriile și toate lucrurile.

— Ai dreptate. A fost destul că am împărțit cu ele baia și prietenii. Nu mai vorbesc de bluzele și blugii mei, adăugă el zâmbind. N-am avut cum să le împiedic să intre în camera mea și să-mi răscalească lucrurile.

Pe măsură ce trecea timpul, atmosfera devenea mai destinsă. Fără să țină seama de protestele Samanthei, Mike îi umplu din nou paharul.

— Sunt sigură că ar fi mai bine să mă opresc. După ce beau, mă apucă o toropeală...

— Gândește-te și tu. Ești doar puțin mai umană, asta-i tot. Și nu numai eu mă plâng de asta. Până acum mi-ai făcut impresia unui robot perfect pus la punct, însă fără suflet. Sam, fără îndoială că ești o secretară foarte eficientă, dar nu știi să-ți trăiești viața. De exemplu, în zilele libere ai putea să te distrezi și tu puțin în loc să te exilezi pe o plajă pustie cu o carte-n mână.

Chipul Samanthei se întunecă brusc.

— Munca mea e înainte de orice, spuse ea cu răceală.

— N-ai prieteni ? N-ai... amanți ?

— N-am timp !

— Nu-mi vine să cred. Ești tânără, fermecătoare, inteligentă și nespus de seducătoare. Tre-cutul stă mărturie.

— N-ai vrea să schimbăm subiectul ?

Mike îi vorbi despre călătoriile lui, despre căsuța din Mexic unde se retrăgea să scrie și începu chiar să-i povestească începutul noului său roman. Samantha își regăsise zâmbetul când el îi propuse să plece.

Vinul alb o făcu să-și uite teama și se lăsă fără grijă purtată de motocicletă pe drumul sinuos care străbătea câmpia. Mergeau de mai bine de un sfert de oră când bătăitul continuu al motorului fu întrerupt de câteva rateuri și motocicletă se opri.

— Ce se întâmplă ? întrebă Samantha punând piciorul pe pământ.

— Chiar dacă aş şti, nu ți-aş spune. Bănuiesc că nu te pricepi s-o reperi.

Replica fu atât de brutală încât ea făcu un pas înapoi. Mike îşi dădu seama imediat şi schimbă tonul.

— Scuză-mă. Tu nu eşti cu nimic vinovată. Du-te şi stai jos undeva. Cu puţin noroc, n-o să dureze prea mult.

Tânăra se căţăra încet pe taluzul drumului şi se lungi în iarbă. Pe marginea drumului, Mike îşi scosese cămaşa şi inspecta cu atenţie motorul.

Cu sacoşa de plajă aşezată sub cap pe post de pernă, Samantha se lăsa legănată de cântecul păsărelelor. Când se trezi, văzu după poziţia soarelui că trecuse mult timp. Mike era întins pe spate lângă ea, cu ochii închişi.

— N-am vrut să te deranjez, spuse el încet. Dormeai atât de frumos. Parcă erai un înger.

Stânjenită, Samantha îşi întoarse privirea de la pieptul lui gol expus la soare.

— Ai reparat motocicletă ?

— Da. Se slăbise un şurub.

— În cazul ăsta, ar fi bine să pornim la drum. Bărbatul nu-i dădu voce să se ridice.

— Chiar vrei să plecăm imediat ?

O mângâie încet pe umăr, apoi pe gât.

— Cu siguranţă că te ambalezi pentru nimic. Nu crezi ?... Ți-e teamă, Sam ?

— Ştii... foarte bine că numele ăsta de alint mi se pare ridicol.

— O să-ţi spun Samantha când o să porţi cocul tău de învăţătoare şi taioarele de fată bătrână

ireproșabilă, dar când ești cu picioarele goale, cu părul despletit în bătaia vântului, stând întinsă în iarbă, nu pot să nu-ți spun Sam.

— Te rog... să încetezi, șopti Samantha încercând să-i dea la o parte mâna care o ținea ușor de ceafă.

Cu vârful degetelor, Mike îi dădu la o parte câteva șuvițe care-i căzuseră pe frunte. Degetul lui mare zăbovi pe gura ei și fără să vrea, Samantha desfăcu buzele ca să-i simtă gustul pielii arse de soare. Privind-o în ochi, pareă o hipnotiza.

Își simți sfârcurile sânilor vrând parcă să răzbească prin țesătura rochiei. Fără să-și dea seama, închise ochii așteptând avidă sărutările lui Mike. Dar el simți o plăcere răutăcioasă s-o facă să tânjească.

Când buzele lor se uniră în sfârșit, Samantha se lipi grăbită de el. Cu brațele încolăcite de gâtul lui, cu capul dat pe spate, ea savura deliciul îmbrățișării sălbatice și virile.

Timpul parcă se oprise. Nu se mai aflau în iarbă de pe marginea drumului ci pe o plajă cu nisip fin. Era noapte. Sub cerul înstelat de vară se pregătea să devină femeie în brațele acestui bărbat ciudat care-i cucerise inima de adolescentă.

Încurajat de pasivitatea ei, Mike începu să-i descheie rochia de plajă. Samantha deschise ochii și, revenind brusc la realitate, trase un țipăt de spaimă.

— Ce se întâmplă, Sam ? Nu mai vrei ? Părei atât de fericită să te cuibărești la pieptul meu.

Roșie de rușine, fata își încheie neîndemânatic rochia și coborî taluzul.

Intoarcerea se desfășură într-o liniște încordată. În fața casei lui Aggy, Mike opri doar cât să-i dea voie Samantha să coboare. Cu ochii în pământ, strângând sacoșa la piept ca pe un scut, ea-i ocoli privirea.

— Mul... mulțumesc pentru dejun și... plimbare, bâlbâie ea ca o școlăriță bine crescută.

— Am să anunț la service despre mașina ta. Dacă întreabă mătușa de mine, te rog să fii amabilă să-i spui că sunt la o prietenă. Nu știu când mă întorc.

— Norma Durant ?

Samantha își mușcă buzele. Prea târziu. Mike o privi pieziș.

— Norma e o femeie extrem de caldă și de primitoare, răspunse el cu răceală.

Apoi, fără să mai arunce o privire înapoi, demară în trombă. Femeia îl urmări cu privirea, mai mult moartă decât vie.

CAPITOLUL IV

Din fericire, Aggy cina în oraș. Samantha putu să se retragă foarte devreme în camera ei. Așezată pe un șezlong instalat pe balcon, privea cum se înnopta. Se simțea teribil de obosită și complet debusolată.

Tot cenzurându-și sentimentele, ajunsese să uite ce simte o femeie în brațele unui bărbat. Dar în momentul ăsta, cu nervii încordați la maximum, simțea un gol imens în suflet și ofta întruna. Poate că era deja prea târziu. În după-amiaza asta, în iarba de pe marginea șoselei, deschisese din nou o rană veche. Amintirile unei veri de acum câțiva ani, pe care se străduise atât de mult să le alunge, reveneau acum în forță și o copleșeau.

Vara aceea fusese cel mai fericit anotimp din viața ei. E drept că nu-l vedea pe Mike cât de des ar fi vrut ea, dar făcea în așa fel încât să iasă cu el o dată sau de două ori pe săptămână. Bunicul ei, deși nu spusese nimic, trebuia să bănuiască ceva. Remarcase ochii strălucitori al nepoatei sale, buna ei dispoziție întreruptă brusc de accese de melancolie. Cu cât se apropia mai mult începerea școlii, cu atât se temea mai mult că-l

va auzi pe Mike anunțându-și plecarea. În fiecare nouă întâlnire a lor descoperea o nouă plăcere. Nu se mai putea lipsi de el. Când i-a propus un picnic pe plajă într-o seară, Samantha a acceptat cu plăcere și a început să numere nerăbdătoare orele.

Încă o dată a fost nevoită să-și mintă bunicul, spunându-i că era vorba de o mică petrecere la Jeanny.

— Nu-ți dau voie să te duci ! În ultima vreme te-am lăsat prea mult de capul tău. Pentru binele tău, e de preferat să rămâi acasă și să te ocupi de problemele casei.

— Întotdeauna am făcut tot ce-a fost nevoie, s-a apărut ea.

Cu o voce de stentor bătrânul i-a înăbușit în fașă tentativa de răzvrătire.

— N-are rost să insiști. Am spus NU ! Încep să cred că am făcut o greșală când ți-am dat voie s-o frecventezi pe această Jeanny. Se pare că are o influență rea asupra ta. Nu mai ești aceeași de când o cunoști.

Samantha făcu un efort să înceteze ostilitățile. Puțin îi păsa. N-avea nevoie de încuviințarea lui. Aranjase cu Mike să vină s-o ia cu mașina și a așteptat până când bunicul a plecat la întâlnirea săptămânală cu pensionarii din cartier, apoi a șters-o de acasă. Bătrânul avea un somn adânc și cu siguranță că n-avea s-o audă când se va întoarce acasă. Nu va ști niciodată că fusese plecată.

Jeanny i-a împrumutat din nou niște haine. Nu o rochie de bal, ci niște blugi și o bluză, și în

plus un bikini minuscul alb, pe care-l încercase în ultimul weekend în care fuseseră împreună.

— O, nu ! Nu pot să port așa ceva ! exclamase Samantha contrariată. Parcă aş fi în pielea goală.

Sutienul cu o geometrie îndrăzneţă abia îi acoperea sânii rotunzi şi tari. Slipul minuscul îi accentua talia zveltă.

— Haide, dragă, nu te mai codi atât ! Toată lumea poartă bikini. Îţi stă foarte bine, o asigurase Jeanny.

Samantha se îndoia de acest lucru. Imaginea din oglindă era a altcuiva. Adolescenta stângace şi slăbuţă de acum câteva luni se transformase brusc într-o tânără suplă, cu rotunjimi bine proporţionate. Cum n-avea altceva, a acceptat cu recunoştinţă cadoul prietenei sale.

Când a venit s-o ia, văzând-o, Mike a fluierat admirativ.

— Ştiam eu bine că sub fustele diforme şi bluzele decolorate se ascunde o femeie drăguţă, a spus el văzând-o îmbrăcată ca lumea.

Samantha a roşit gândindu-se ce-ar fi spus descoperind şi restul.

Mike a condus-o la plaja Edisto şi a ales cu grijă un colţ de plajă pustiu, încadrat între două dune de nisip, ca să desfăsoare cuvertura.

— Mâncăm imediat, sau facem mai întâi o baie ?

— Eu sunt pentru baie.

— Dorinţa ta e poruncă pentru mine, domnişoară Danvers. În apă.

El era deja dezbrăcat în costumul de baie, iar Samantha nu făcuse nici o mişcare.

— Ce faci, leneşo ? Vrei să vin eu să te dezbrac ?

Pentru prima oară în viața ei era în situația să se dezbrace în fața unui bărbat. Încurcată, și-a scos încet și stângace bluza și pantalonii. Când s-a uitat la Mike, privirea fascinată a acestuia i-a produs un fior de neînțeles. Între ei s-a așternut o tăcere încordată. Având în ochi o sclipire stranie, bărbatul s-a întors într-un târziu și i-a spus cu un glas nefiresc de aspru :

— Vino ! Hai să facem baie. Imediat.

A luat-o de mână și a dus-o la țărm. Adolescenta a icnit când însoțitorul ei a silit-o să intre în apa rece, dar cum nu-i dădea drumul, a trebuit să-l urmeze în valurile tumultuoase care se rostogoleau pe nisip.

Apoi el porni înotând spre larg. Samantha, cu apa până la mijloc, se mulțumi să sară peste creasta valurilor care se apropiiau de mal.

Nu după mult timp Mike s-a întors la ea și a început s-o împrăște cu apă. Râzând, fata s-a recunoscut imediat învinsă și s-a cufundat de bunăvoie în apa înspumată. El a prins-o de gleznă și a tras-o la fund. Când tânăra a apărut din nou la suprafață, el dispăruse.

— Mike ! îl strigă ea râzând. Mike !

În lumină apusului, marea scânteia ca o oglindă fremătătoare. De jur-împrejur, cât vedea cu ochii, nimeni, Samantha deveni neliniștită.

— Mike ? Unde ești ? Mike !...

Două palme reci i-au cuprins mijlocul și Mike apăru din apă râzând radios.

— Te-am speriat ?

— Să nu mai faci asta niciodată... niciodată, ai înțeles ? spuse fata gata să plângă.

— Nu te supăra, Sam. N-am vrut decât să-ți joc o farsă.

Fără să mai spună o vorbă, Samantha ieși din apă și fugi către dune.

Puse mâna imediat pe un prosop și începu să-și șteargă părul bogat.

Mike veni lângă ea, îi luă prosopul din mâini și începu s-o șteargă energic pe cap.

— Te rog să nu mai fii supărată pe mine. N-a fost decât o glumă.

— Mi-e groază de asemenea glume stupide. Mă gândeam că ți s-a întâmplat ceva... că puteai să te îneci.

— Sam, imi pare sincer foarte rău. Dac-aș fi știut...

Fata ridică în sfârșit capul, gata să-i ierte clipele de încordare prin care trecuse. Îl văzu că o privește cu o pasiune care o făcu să se înfioare. O privea, dar nu în ochi, ci mult mai jos. Obrajii îi luară foc dintr-o dată când își dădu seama că bikini-ul ei era practic transparent. Apa rece îi întărea sânii. Sfârcurile se profilau fără pudoare sub privirea înflăcărată a lui Mike.

Bărbatul se întoarse, îi luă bluza de pe cuvertură și i-o dădu. Rușinată, Samantha se grăbi să se îmbrace. Nici așa nu era bine. Bluza se mula pe corp și-i reliefa bustul ca și cum ar fi fost dezbrăcată.

— Am să pregătesc cina, spuse deodată Mike.

Uimită de această schimbare bruscă pe care n-o înțelegea, Samantha își făcu de lucru pe lângă frapieră. Se chinui să destupe o sticlă de vin ca să-și facă de lucru.

— Pentru numele lui Dumnezeu, Sam ! Ești destul de mare ca să-ți dai seama cum stau lucrurile.

— Nimic nu e sigur, răspunse grăbit fata, cu privirea în pământ ca să-și ascundă lacrimile care stăteau s-o podidească.

Mike oftă și se așeză în genunchi în fața ei. Cu vârful degetelor îi mângâie brațul gol. Fata se dădu imediat înapoi.

— Uneori am impresia că mă aflu în fața unei fetișcane inocente, spuse el pe un ton visător.

— Pentru că nu semăn cu celelalte femei pe care le cunoști ? întrebă fata, îngrozită să-l vadă atât de aproape să descopere adevărul.

— Sunt tentat să cred că nu-ți dai seama absolut deloc de impresia pe care o faci bărbaților.

— Eu ?

— Tu nu te privești niciodată în oglindă ? Sam, ești o adevărată frumusețe. O frumusețe foarte periculoasă.

— Chiar mă consideri frumoasă ? întrebă ea inocentă.

În loc de răspuns, Mike îi luă fața în palme și o contemplă îndelung.

— Foarte frumoasă. Chiar prea frumoasă. Și asta mă face să mă tem. Te joci cu focul fără să știi.

Îmbătată de fericire, adolescenta vru să mai facă un pas înainte. Era în stare de orice pentru ca în seara asta să-l scoată din reticența lui obișnuită și să-i dea în sfârșit acel prim sărut adevărat pe care-l aștepta de la începutul verii.

— Mike, îți plac ?

— Da, răspunse el scurt.

Cu o încetineală studiată, bărbatul o sărută pe ochi și îi mângâie fața ușor.

— Mike... șopti fata cu o voce rugătoare.

— Da.

Însă spre surprinderea ei, Mike o sărută pe gât cu buze fierbinți. Îneebunită, Samantha se agăță de el gemând. Acest supliciu o îneebunea. Fără să-și dea seama, își lipea febril trupul clo-cotind de dorință de pieptul lui gol.

În sfârșit gurile lor se întâlniră.

— Descleștează-ți dinții, Sam, îi spuse încet Mike mângâindu-i buzele cu limba.

— Dar...

El o reduse la tăcere cu un sărut arzător și pasionat care se prelungi mult timp.

Ca într-un vis, Samantha se răsturnă pe cu-vertură. Parcă-i luase foc tot corpul. Măinile lui Mike îi exacerbau starea în care se afla. În cu-rând își dădu seama că era goală pușcă sub cerul înstelat.

Aplecat deasupra ei, bărbatul îi ținea mâinile deasupra capului.

— Mike? murmură adolescenta, speriată dintr-o dată de teama de necunoscut.

Cărțile și filmele de educație sexuală nu o pregătiseră pentru această explozie senzuală care pulveriza universul ei de fetiță cuminte.

Mike își apropia gura de sfârcurile sânilor ei și începu să le ronțăie ușor cu dinții. Samantha scoase un geamăt neputincios. Trupul ei de ala-bastru se arcui la întâlnirea cu coapsele lui mus-culoase care o striveau de nisip.

— Mângâie-mă, spuse el scurt.

Tânăra îi explorează trupul cu febrilitate juvenilă. Atingerea pielii lui o îmbăta de fericire. Cu un gest patetic, Samantha se agăță de coapsele lui și se lipi și mai mult de el.

— Mike... te rog, rosti încet fata, fără să-și dea măcar seama ce voia să spună prin asta.

Instinctul îi șoptea că Mike era singurul bărbat din lume în stare să-i potolească dorința care o mistuia.

— Nu-i bine ce facem, Sam.

— Ba da ! gemu fata cuprinsă de panică, simțindu-l că se îndepărtează. Ba da ! Vreau, Mike ! Te implor. Ia-mă. Acum !

Toate sfaturile bunicului nu mai valorau nimic. Mike avea să rupă ultima legătură cu copilăria și nu se simțea deloc rușinată pentru asta. Simțea doar o bucurie copleșitoare și o nemărginită recunoștință.

El o respinse brutal și se ridică brusc. Samantha îl privi uimită cum aleargă spre țarm. Mike se aruncă în apă și porni spre larg înotând voinicește.

Distrusă, adolescenta rămase mult timp nemîșcată, plângând încet.

— Sam ?

Fata se crispă.

— Regret ceea ce s-a întâmplat. Îmi pare rău.

— Să nu mai vorbim despre asta. Sunt lucruri care se mai întâmplă. Sunt lipsite de importanță.

— Ești sigură ?

Bărbatul îngenunche și o luă în brațe.

— Sam, ești atât de vulnerabilă. Când sunt alături de tine am impresia că sunt o brută. Mi-e teamă să nu te fac să suferi fără să vreau.

— Da. Înțeleg, mormăi fata cu ochii scăldați în lacrimi.

— Nu mă urăști ?

— ... Nu.

Mike o privi gânditor, aproape furios și se ridică.

— Perfect... Hai să mâncăm.

Abia atunci își dădu seama Samantha de goliciunea ei. Ochii i se umplură de lacrimi. Se îmbracă grăbită și se duse la el.

Mâncară în tăcere. Era atât de decepționată de felul cum decurseseră lucrurile încât nu mai găsea nimic de spus. Parcă era într-un gol nesfârșit. Întreaga lume nu mai exista pentru ea. Închisă în durerea ei, nu mai vedea nimic din ce-o înconjură. Mike bău mult. „Să se liniștească” spuse el pe un ton sec.

Se întoarseră încet în oraș, într-o tăcere din ce în ce mai încordată. Opri mașina în fața casei ei și rămase nemișcat cu mâinile pe volan, privind cu încăpățănare parbrizul.

— Peste câteva zile trebuie să plec în Germania, spuse deodată Mike fără să-și privească însoțitoarea.

Samantha avu impresia că totul se năruiește. Deci asta era : Mike voise să-i ofere o seară de adio în doi. Iar ea îl implorase să facă dragoste !

— E vorba... de un nou roman ? Cred că ești foarte mulțumit.

— Hai, Sam, te rog ! Mi-e și așa destul de greu. Dacă ar depinde doar de mine, nu m-aș

duce. Călătoria asta e planificată de mult timp. Totul era pus la punct chiar înainte să te-ntâl-nesc.

— Da, înțeleg foarte bine.

— Ba dimpotrivă ! Nu înțelegi nimic.

— Să nu uiți să-mi trimiți o ilustrată. Jeanny mi-a scris din Franța și din Anglia, dar n-am până acum nici o ilustrată din Germania.

Glasul i se frânse. Dădu să coboare din mașină. N-avea decât un singur gând : să ajungă în camera ei și să-și poată exterioriza disperarea.

Mike o prinse de braț și o sili să-l privească în față.

— Sam, te rog să mă ascuți. Eu...

— Aici te ascunzi deci ! Răsună un glas de stentor în noapte.

Portiera se deschise brusc și Samantha fu trasă afară, palidă ca o moartă.

— Stai puțin ! interveni Mike belicos. Nu știu cine ești, dar nu-ți dau voie să-i vorbești pe to-nul ăsta !

— E... e bunicul, șopti fata.

— Nu-mi dai voie ? Eu am toate drepturile, stimate cavalier, spuse răstit bătrânul luându-și nepoata de mână. Toate drepturile ! Nu sunt numai bunicul ei și tutorele ei. Și dacă stau să mă gândesc bine, cred că am să pun poliția pe ur-mele dumitale.

— Poliția ? De ce ?

— Pentru corupere de minore, stimate domn. Nu ți-a spus că n-are decât șaptesprezece ani ?

— Sam !... Așa e ?

Ingrozită, fata încuviință dând din cap.

— Și acum, șterge-o ! porunci bătrânul. Și să nu mai calci vreodată pe aici. Altfel...

— Mike ! Te implor, crede-mă ! țipă Samantha în vreme ce bunicul o târa spre casă, Mike, n-am vrut...

— Taci odată ! Intră-n casă înainte să trezești vecinii.

Fata auzi pe stradă mașina lui Mike îndepărtându-se și luându-și cu ea toate speranțele.

— Prin urmare ai devenit o mincinoasă la fel ca maică-ta !

— Cum ai îndrăznit ? gemu Samantha. Cum ? Doar n-am făcut nimic rău !

— A pus mâna pe tine ? Ți-a făcut ceva ce nu trebuia ? Răspunde-mi ! Ce ți-a făcut ?

— Nimic. N-am făcut nimic rău.

Bunicul o fulgeră cu o privire disprețuitoare.

— Du-te în camera ta și îmbracă-te decent. Mi-e rușine de tine !

Samantha trânti ușa în urma ei și răsuci de două ori cheia în broască. În seară aceea, pentru prima oară, i-a ținut piept bunicului refuzând să-i deschidă. Toată noaptea și-a petrecut-o plângând trântită în pat. Mike va pleca în Germania și nu-l va mai vedea niciodată. Va dispărea din viața ei și ea va rămâne doar cu speranțele zădărnice și cu decepția ei. Singurul om pe care-l iubise vreodată o respinsese și nu avusese timp să-i spună cât de mult o schimbase întâlnirilor lor. Nu avusese timp nici să-i mulțumească. În inocența ei, Samantha plângea o dragoste care nici măcar n-avusese ocazia să se împlinească.

Era tânără și naivă. În puterea nopții, speranța renăscu din nou în inima ei zdrobită. Nu

era posibil : Mike nu putea s-o abandoneze fără să-ncerce s-o revadă. Într-un târziu, adormi cu suflul împăcat.

A doua zi dimineată, bunicul era extrem de iritat.

— N-o să-l mai vezi niciodată, fata mea. Nu e din mediul nostru. Tânărul tău filfizon n-are ce căuta în casa mea. Nu uita nici o clipă că tu n-ai nimic ce să-i oferi, fata mea. Ești orfană.

— Nici nu-l cunoști măcar ! Dacă ai sta puțin de vorbă cu el, ai vedea că este altfel decât îți închipui. Mike este... Mike este un om minunat !

— Ar fi trebuit să anunț poliția. Ți-a sucit mințile. De acum înainte ai să-ți petreci toate serile acasă. Am să te supraveghez zi și noapte, pentru că văd că ai uitat ce-nseamnă pudorea. Semenii cu sărmana maică-ta și dacă te las de capul tău, ai să sfârșești ca ea : o să te măriți cu un bărbat fără căpătâi care o să te tragă în mormânt după el. Te avertizez că nici nu poate fi vorba de așa ceva, fata mea.

Ea se ridică de la masă cu demnitate.

— Mă cheamă Samantha, bunicule. Sa-mantha. M-am săturat să te aud spunându-mi „fata mea“ toată ziua. M-am săturat să-mi dai ordine. M-am săturat...

Simțind cum i se pune un nod în gât, fata fugi să se încuie în camera ei.

Zilele treceau una după alta. Nici un cuvânt de la Mike. Nu mai avea nici o speranță când, într-o seară, primi un telefon de la Jeanny. Mike plecase în Germania.

Din acea zi, Samantha ridică un zid între ea

și lumea înconjurătoare. Mike o trădase cu cruzime. De atunci făcu în așa fel încât să nu mai sufere niciodată. Inima i se uscă în pustiul existenței ei monotone și nu mai avu parte de vreo pornire de sinceră simpatie față de cineva.

Se înnoptase de mult. Așezată pe șezlongul său, Samantha nu dormea. Fără să-și dea seama, pân-dea întoarcere lui Mike. Zorii o găsiră tot la pândă. Până la urmă se trânti în pat și cu fața cufundată în pernă, începu să plângă ca o fetiță pierdută într-un univers de gheață.

CAPITOLUL V

În următoarele zile, Mike evită să coboare la etajele inferioare. Izolat în apartamentul său, își petrece cea mai mare parte a zilei la mașina de scris și nu ieșea decât după-masa târziu și se întorcea de obicei pe la miezul nopții.

Samantha câpătă obiceiul să stea trează până târziu. Deși nu voia s-o recunoască, în fiecare noapte pândea zgomotul motorului mașinii lui Mike și abia după aceea reușea să adoarmă.

A doua zi după escapada lor, își găsisese mașina parcată în fața ușii, reparată și spălată. Află apoi că factura fusese deja plătită. Scrisese un bilet pe care-l strecurase pe sub ușa lui Mike ca să afle cât îi datora. El însă nu i-a răspuns.

Fiecare dintre ei își continua existența de rutină, Samantha se ocupa de scrisorile și de afacerile lui Aggy, Mike de cartea lui și... de Norma Durant, care își făcea apariția destul de frecvent pe lângă casa lor.

Intr-o noapte, Samantha dormea adânc când, soneria telefonului o făcu să se trezească speriată.

— Îmi pare rău că vă deranjez, domnișoară Danvers, se scuză bărbatul de la celălalt capăt al

firului, care nu era altul decât gardianul de serviciu. Am sunat de la spital. Domnul Trent a avut un accident. M-a rugat să n-o anunț pe mătușa lui.

— Un accident ?

Samantha se trezi de-a binelea.

— Mulțumesc, Frank. Mă duc imediat acolo.

Se îmbracă în grabă, își trecu peria de două ori prin păr și se grăbi să plece. Mașina străbătea străzile pustii luminate de soarele care abia răsărea. Dar Samantha nu vedea nimic din decorul pe care i-l oferea orașul încă adormit.

Înnebunită, se repezi spre intrarea secției de urgență a spitalului.

— Domnișoara Danvers ? o întâmpină infirmiera de la recepție. Vă rog, să luați loc puțin. Domnul Trent va veni în câteva clipe.

— Deci nu e grav.

— Date fiind împrejurările, ar fi putut fi mai rău.

Samantha începu să se plimbe nervoasă prin sala de așteptare, neputând să-și stăpânească neliniștea. De fiecare dată când se deschidea ușa, tânăra tresărea și privea îngrijorată culoarul. Dar Mike nu mai apărea.

— Îmi pare rău că te-am pus pe drumuri cu noaptea-n cap, Sam.

Oftă ușurată auzindu-i glasul și se întoarse radiind de bucurie. Dar chipul i se întunecă numaidecât. Privi trufașă tabloul care i se prezenta în fața ochilor. Tras la față, cu brațul drept imobilizat de un ghips alb ca zăpada, Mike era așezat pe un scaun rulant pe care Norma Durant, cu părul răvășit, obosită, îl împingea stânjenită.

— N-am vrut s-o deranjez pe mătușa Agatha în toiul nopții. N-are rost să te neliniștești, spuse Mike. Ți mulțumesc că ai venit atât de repede.

Samantha nici nu-i luă în seamă zâmbetul prietenesc. Acum înțelegea foarte bine de ce nu voia s-o „deranjeze” pe Aggy. Bătrâna avea un mare dispreț pentru o femeie frivolă ca Norma Durant și cu siguranță că nu i-ar fi plăcut să-și vadă nepotul într-o asemenea companie.

— Intră în atribuțiunile mele să te duc înapoi acasă, replică Samantha de parcă nu s-ar fi întâmplat nimic.

— În cazul ăsta, cred că n-ai nimic împotriva să faci un mic ocol ca s-o lași acasă și pe domnișoara Durant.

— Bineînțeles.

Cu o indiferență suverană, Samantha preluă conducerea micului grup, pornind către parcare.

— E incorigibilă ! oftă Mike zâmbind amuzat. De ce nu vrei să-ți încui mașina ? Mi se pare că broasca a fost reparată, nu-l așa ? Urcă, Norma. Eu mă instalez în față.

— Dar, dragul meu... încep domnișoara Durant.

— Treci în spate, când îți spun.

Infiriera care-i însoțea îi întinse Samanthei un flacon cu medicamente.

— Sunt sedative, împotriva durerii, domnișoară. Să ia două când ajungeți acasă și alte două când se trezește. Pot să contez pe dumneavoastră ca domnul Trent să se prezinte la vizită săptămâna viitoare ?

— Nici o problemă.

Demară încet ca să-și menajeze pasagerul care se vedea că era crispat de durere.

— Ce s-a întâmplat ?

— Un viraj luat cu o viteză cam mare.

— Ai avut multă baftă, doamnă Durant, re-marcă șoferița privindu-și pasagera prin oglinda retrovizoare. Ai fi putut să fii și dumneata împachetată în ghips.

— Am avut baftă, oare ? Sunt plină de vânătăi și mi-am rupt și două unghii în căzătură.

Această dovadă de egoism o lăasă pe Samantha fără glas. Apăsă pe accelerator, nerăbdătoare să se debaraseze cât mai repede de prezența ei.

— Te rog să mă ierți dacă n-am să te conduc până la ușă, glumi Mike.

— Ne vedem mâine ? se sclifosi frumoasa blondă aplecându-se peste scaunul din față.

— Nu cred. Aș vrea să mă odihnesc puțin, dacă nu te deranjează.

Femeia se aplecă și mai mult și-l sărută avidă pe gură. Samantha își întoarse discret privirea ca să nu asiste la această scenă emoționantă de bunăramas.

— A ! Era să uit. Mulțumesc că m-ai condus acasă, domnișoară Danvers, spuse Norma cu ipocrizie. Noapte bună !

— Ești prea amabilă, răspunse Samantha cuplând viteza întâi.

Oftând, Mike își sprijini capul de spătar.

— În curând ajungem, spuse șoferița puțin crispată. Unde ți-a motocicletă ?

— La fiare vechi.

— Cred că poți să-i mulțumești ingerului tău păzitor.

— Dacă spui tu...

Restul drumului îl străbătura în tăcere. Samantha îl ajută să se dea jos din mașină și-l susținu să urce scările peronului.

— Ți-aș rămâne foarte îndatorat dacă m-ai însoți până sus la mine. Și nu-ți face nici un fel de griji: după ce-am să reușesc să urc trei etaje, cu siguranță că n-am să mai fiu în stare să atențiez la virtutea ta.

Fără nici un alt comentariu, Samantha îl însoți până la ușa lui și aprinse lumina de la intrare. Mike traversă salonul în care trona mașina lui de scris și se lăsă pe canapea.

— Nu mai pot! oftă el cu ochii închiși. Ai putea să mă ajuți să mă dezbrac?

Pe buze îi apărură un zâmbet ironic.

— Doar cămașa, Sam. N-o să reușesc singur să mă deschei. În rest, nici o griji. Mă descurc singur.

Samantha se așeză lângă el și începu să-l scoată cu grijă cămașa murdară de sânge. Tulburată de atingerea pielii lui, ea se ridică grăbită.

— Poftim. Ți-am scos-o. Acum te las singur. Ți dau medicamentele și mă întorc să mă culc!

Îi aduse un pahar de apă pe care Mike îl bău cu cele două pastile.

— Mai ai nevoie de ceva?

— Da. De consolare. Dar pentru asta sunt sigur că nu ție trebuie să mă adresez. Întoarce-te și izolează-te în turnul tău de fildeș și rămâi acolo cât vrei. Mă descurc fără tine.

Iritată de această remarcă, Samantha bătu în retragere, către ușă.

— Sam...

Mike schiță un zâmbet care-i luminează pentru o clipă chipul extenuat.

Samantha își luă rămas-bun de la el clătinând din cap și alergă să se refugieze în camera ei.

Când cobori la dejun, Samantha era încercănată. Când ajunsese la baza scării, glasul răspicat al Agathe Pendleton o făcu să tresară.

— Nu găsesc cuvinte destul de grele ca să-ți calific prostia, Michael. Te porți ca ultimul dobitoc. Nu mai ești un puști ca să faci paradă pe mașinăria ta infernală prin tot orașul! Mai ales având-o ca pasageră pe Norma Durant!

— Norma nu merită nici un reproș. Ea n-are absolut nici o vină pentru accidentul ăsta.

Stânjenită, Samantha urcă încet câteva trepte. Era mai bine să aștepte să se potolească furtuna înainte să apară.

— Slavă Domnului, sunt femei frumoase câte vrei! continuă Aggy. De ce-a trebuit s-o alegi tocmai pe asta?

— Aș vrea să știu pe cine ți-ar plăcea s-o curtez?

— Bineînțeles că nu pot să-ți dau sfaturi, însă n-ar trebui să te duci prea departe ca să găsești o companie plăcută și mult mai potrivită.

— Aaa... înțeleg. Te gândești fără îndoială la secretara ta.

— Samantha e o femeie fermecătoare. Doar nu poți să susții contrariul. O apreciez foarte mult. În definitiv...

— „Fermecătoarea“ ta Samantha are un soi de gheață în loc de inimă. Știi cum i se spune în oraș ? „Regina Zăpezii“. Asta spune totul.

— Nimic nu e mai puțin adevărat. Are o inimă de aur și acela care va ști s-o cucerească va fi din plin recompensat pentru strădania lui.

— E posibil. Dar mai e până atunci. Cine va fi fericitul ales al acestei statui de gheață ? Cine va reuși să-i topească platoșa de gheață ? Parcă-mi vine să încerc și eu. Ce revanșă frumoasă ar fi dac-aș reuși !

Răspunsul lui Aggy se pierdu într-o rumoare de glasuri.

— Lasă trecutul să doarmă-n pace ! tună Mike. Nici eu nu sunt sigur că merită osteneala să mă uit la ea. Se zice că e frigidă și sunt tentat să cred că asta este tristul adevăr.

Îngrozită, Samantha se încuie în camera ei. Când coborî din nou, hotărârea ei era luată : va închide pliscul tuturor celor care-și închipuiau că au dreptul s-o judece cu atâta cruzime.

Tânăra își făcu apariția pe terasă, arborând un zâmbet artificial.

Mike nici măcar nu-i aruncă o privire.

Aggy o întâmpină cu bunăvoință și începu din nou să-și copleșească nepotul cu reproșuri.

— Sper, spuse bătrâna în cele din urmă, că acest accident va fi o lecție. De acum înainte, potolește-te.

— N-ai de ce să te temi, mătușă, răspunse Mike cu dezinvoltură. Motocicleta e făcută buccăți și n-am să mai pot conduce mult timp. Nici măcar nu mai pot bate la mașină.

— Și cartea ta ?

— Am s-o înregistrez pe bandă magnetică. Dar, bineînțeles, am să pierd mult timp.

— Ar fi trebuit să te gândești la asta înainte. Sunt sigură că dacă i-ai cere-o frumos, Samantha nu te-ar refuza să-ți bată textul la mașină.

Mike se întoarse disprețuitor spre Samantha.

— Stimată domnișoară Danvers, ai primi să vii în ajutorul unui nefericit infirm? E de la sine înțeles că te voi răsplăti generos.

— Cred că pot să-mi consacru pentru dumneata câteva ore în fiecare zi, după-amiază.

— Perfect. Prima casetă va fi gata chiar în după-amiaza asta. Am să te rog să fii amabilă să vii s-o iei.

Tânăra se retrase grăbită în biroul ei și se apucă cu sârg de treabă, încercând să uite situația ingrătă în care se afla de când apăruse Mike.

După-amiază, urcă fără prea mare tragere de inimă la etajul trei.

Așezat la masa de lucru, Mike tocmai termina de înregistrat o casetă.

Stânjenită să-i tulbure intimitatea, Samantha bălbâi :

— Am... găsit ușa... larg deschisă.

— Știu. N-aveam chef să mă-ntrerup ca să-ți deschid. Poftim, am deja două casete pentru tine.

— Îndată ce termin ți le dau înapoi o dată cu primele pagini de manuscris.

— Fără exces de zel, Sam. N-aș vrea ca mătușa să se plângă de tine din cauza acestei sarcini suplimentare...

— Se vede că nu mă cunoști, domnule Trent. Până acum nimeni n-a avut ocazia să se plângă de mine.

Ea plecă cu fruntea sus, se duse în biroul ei și se apucă imediat de lucru.

Glasul lui Mike pe care-l asculta în căști i se păru deosebit de blând și senzual. Dicta într-un ritm rezonabil și nu avu nici o problemă să bată la mașină fără pauze. Cucerită de intriga povestirii, pierdu repede noțiunea timpului. Se trezi la realitate abia când o servitoare bătu la ușă. Era ora cinci.

Se duse în camera ei să se schimbe și, îmbrăcată cu o rochie lungă, albă, coborî în sufragerie unde o întâlni pe Aggy.

— Vipera aia de Norma a venit să-l invite pe Michael nu știu unde. Și iată-ne, copila mea, abandonate tristei noastre sorți.

— Sper să petreacă o seară agreabilă. Pot să-ți ofer un păhărel de sherry pentru poftă de mâncare ?

Purtarea ei ostentativ dezinvoltă n-o păcăli pe bătrână. Incruntată, Aggy o privi pieziș.

— Samantha, mă neliniștești.

— Te înșeli, Aggy. Te asigur că totul e foarte bine. E chiar foarte amuzant să bați la mașină un roman.

— Nu despre asta e vorba ! Mă pune pe gânduri viața pe care-o duci. Ar fi timpul să-l întâlnești pe Făt-Frumosul care să te facă fericită !

— Sunt fericită așa cum sunt.

— Sinceră să fiu, mă-ndoiesc. Copila mea, am fost măritată mai bine de treizeci de ani. Treizeci de ani de fericire. Eu și Jonathan formam o pereche ideală și traiul nostru comun a fost un exemplu de dragoste sinceră. O asemenea viață

ți-ar trebui și ție. Ți trebuie un soț tandru și iubitor și câțiva copii drăguți în jurul vostru.

— Poate că unii oameni nu sunt făcuți pentru căsătorie.

— Fără îndoială. Dar nu e cazul tău. Ai încredere în experiența mea de viață : ești mult prea frumoasă ca să rămâi fată bătrână. Și mult prea romantică. Ar trebui să-ți lași inima să vorbească, Samantha... Înainte de a fi prea târziu.

După cină, neputând să reziste farmecului nopții de primăvară, Samantha se fofilă în grădină, își scoase sandalele, își ridică poalele rochiei lungi ca să se poată plimba în voie în picioarele goale pe iarba mătăsoasă.

— Oare visez sau este însăși frumoasa Afrodita cea care se apropie ? Binecuvântată fie noaptea în care mi-e dat să contemplan în toată splendoarea lui chipul lui Venus, zeita dragostei.

Samantha se răsuci grațios și-l descoperi pe Mike stând nemișcat lângă un havuz de marmură în care susura o fântână arteziană în miniatură.

El se apropie și-i luă cu un gest delicat sandalele pe care tânăra le pendula ținându-le pe degetul arătător.

— Să fie oare vestita Cenușăreasă despre care am auzit vorbindu-se atâtea ?

— Dă-mi sandalele, te rog, spuse ea întinzând mâna.

Mike le ridică mai sus, astfel încât ea să nu ajungă.

— Bineînțeles că am să ți le dau înapoi, dar mai întâi trebuie să-mi plătești răscumpărarea.

— Spune-mi care-i prețul.

— Femeile din sudul Statelor Unite au o voce foarte plăcută, însă a ta e atât de melodioasă... Parcă ar fi cântecul unei sirene, dulce, îmbătător și... grozav de periculos pentru un simplu muritor ca mine.

— Mă ieși drept un spirit al nopții ?

— Nu, fermecătoarea mea Samantha. Ești o ființă făcută din carne și oase, reală și deosebit de seducătoare atunci când vrei.

— Ia te uită ! Parcă mă considerai un aisberg !

— Vai, vai ! Te pomenești c-ai tras cu urechea la conversația mea cu mătușa Agatha. Nu știi că nu-i frumos să asculți pe la uși ?

Samantha își luă sandalele și făcu un pas înapoi ca să scape de mâna lui care-o atinsese pe braț.

— Acum ar fi mai bine să mă întorc în casă.

— Ai uitat de plata încălțărilor.

— Poți să-mi trimiți nota de plată mai târziu.

În ciuda ghipsului, Mike o prinse de mijloc și o strânse la piept.

— Nici nu mă gândesc să fac o asemenea prostie. Dacă te las să pleci acum, o să te transformi iarăși într-o statuie de marmură. Sam, unde se ascunde femeia adorabilă pe care mi-a descris-o mătușa mea ? Unde e micuța Sam avidă de mângâieri pe care o țineam în brațe ?

— Nu înțeleg... unde vrei să ajungi !

Mike o strânse și mai tare în brațe și fremătă împreună în tăcere mult timp. Cu mâna sănătoasă îi desfăcu părul bogat, apoi o prinse de

ceafă și în același timp îi strivi buzele cu un sărut pătimaș.

— Te-am regăsit în sfârșit, îi șopti el la ureche. Ascultă-ți trupul, Sam. El nu rămâne de gheață.

— Felicitările mele, domnule Trent, replică ea sec. Să curtezi o femeie când abia ai făcut dragoste cu alta mi se pare o performanță ieșită din comun. Sunt convinsă că consumi multe vitamine ca să te menții în formă.

Mike rămase interzis câteva clipe.

— Dacă ai fi bărbat, ți-aș cere socoteală pentru insultele tale.

— Trebuie să mă consider fericită că sunt femeie ?

— Femeie ? Trecerea timpului nu te-a schimbat deloc, Samantha. Ești aceeași puștoaică inconștientă care se joacă cu focul. Acum șapte ani ai avut noroc. Însă de data asta n-o să mai cad în cursă. În seara aceea, pe plajă, credeam că țin în brațe o femeie adevărată. O femeie deosebit de timidă dar responsabilă de actele ei. Nu o fecioară speriată al cărei loc era la grădiniță. Ai reușit să-mi ascunzi adevărul. Domnișoara avea orgoliul ei, fără îndoială. Era fericită să se joace „de-a femeia“. Era fericită să-l ducă de nas pe un bărbat căruia aproape îi câștigase încrederea. Va veni o zi când va trebui să-ți plătești minciunile. Ai încredere în mine.

Samantha se smulse din îmbrățișarea lui și o rupse la fugă străbătând grădina scăldată de razele de lună. N-ar fi crezut niciodată că Mike poate fi atât de crud. În fața acuzațiilor lui era lipsită de apărare. La fel de lipsită de apărare

ca în fața atracției diabolice pe care o exercita asupra ei.

A doua zi dimineța, se împiedică de un pachet aflat în fața ușii. Îl desfăcu și citi biletul dinăuntru. Simți că pălește.

„Domnișoarei Samantha Danvers,
O pereche de sandale argintii.
Plata achitată.”

Săptămânile următoare se scurseseră fără să se întâlnească niciodată. În fiecare dimineță Samantha găsea o casetă sau două pe biroul ei. Lucrând în bîrlogul lui, Mike avea grijă ca Sam să nu-l uite. Mesajele pe care scriitorul le strecura pe ici și colo o obligau de obicei pe dactilografă să facă o pauză ca să-și redobîndească stăpînire de sine.

Intr-o zi, mesajul era :

— Sper ca scenele erotice să nu ți se pară prea șocante. Dacă te fac cumva să intri la idei, îți stau la dispoziție ca să-ți satisfac frustrările!

Și Samantha smulse cu un gest furios foaia din mașina de scris.

Apoi a doua zi :

— Dacă cumva capitolul care urmează ți se pare prea arid, nu șovăi să vii la mine să-ți potolești setea. Te așteaptă o cafea delicioasă.

O dată, scriitorul s-a întrerupt chiar în mijlocul dialogului, ca să facă următoarea remarcă :

— Am impresia că mesajele mele nu sunt prea bine digerate. Chiar cu riscul de a mă repeta, îți

garantez că lângă mine o să găsești tot ce ai nevoie ca să te destinzi puțin și să vezi viața sub o lumină mult mai plăcută. Dacă nu mă crezi, pot să-ți dau amănunte.

Agasată de acest joc, Samantha scrisese un bilet în care îl ruga pe Mike să nu-i mai adreseze asemenea mesaje stupide, bilet pe care-l lăsă la vedere deasupra paginilor dactilografiate pe care scriitorul venea și le lua în lipsa ei. Altfel, deși avea brațul rupt, va trebui să se descurce singur ca să-și bată la mașină romanul.

Începând din ziua următoare, tonul casetelor se schimbă. Cu o voce fermă și mai grăbită, el se mulțumea să dicteze textul cu rigoare profesională. Chiar dacă acum îi lipseau glumele lui, Samantha nu lăsă să se vadă nimic. Apoi nu mai primi nici o casetă : Mike se vindecase și nu mai avea nevoie de serviciile ei.

Samantha își relua existența care deodată i se păru de o monotonie dezolantă.

CAPITOLUL VI

Intr-o dimineată, Aggy o informă că aștepta vizita avocatului ei.

— Pe la ora cinci trebuie să-mi aducă niște acte la semnat. Fii drăguță și spune-i lui Marion să ne servească ceaiul pe terasă. E prea frumos ca să stăm închiși în casă.

— Sunt de aceeași părere. Altceva ?

— Asta ar fi tot. Aaa ! Ba nu ! Cred că o să mă duc în oraș să iau un taior pe care l-am dat la retușat. Ai putea să mă însoțești ?

După o oră, luară amândouă loc în BMW-ul doamnei Pendleton. Șoferul le lăasă în fața casei de modă unde bătrâna se îmbrăca de obicei.

Aggy verifică cu un ochi expert retușurile, lăsând-o pe Samantha în timpul ăsta să se plimbe prin imensul salon.

Austeritatea decorului căuta să pună în valoare materialele deosebite ale ținutelor de seară așezate cu o neglijență studiată peste tot. Una dintre acestea, de un albastru-intens și cu o croială puțin cam îndrăzneată, îi atrase atenția. Samantha se apropie cu sfială și întinse mâna.

— E a ta, dacă-ți place, spuse încet doamna Pendleton.

— Vai, Aggy ! Asta nu e pentru mine.

— Nu vorbi prostii, copila mea. Ba dimpotrivă, parcă-i făcută anume pentru tine. Ruth, adăugă bătrâna întorcându-se spre vânzătoare. E măsura patruzeci, nu-i așa ?

— Da, doamnă, se grăbi să-i răspundă angajata adresându-i unul din zâmbetele rezervate celor mai bune clientele ale casei.

— Aș vrea ca domnișoara Danvers s-o probeze chiar acum...

Câteva minute mai târziu, Samantha se răsucea cochetă în fața oglinzii, cu obraji aprinși de plăcere.

— Ei bine, nu m-am înșelat. E făcută pentru tine. O luăm. Ruth, poți s-o împachetezi.

Stupefiată, Samantha încercă să protesteze. Dar degeaba. Aggy era categorică.

— Nimemi nu mă poate împiedica să ți-o fac cadou, copila mea. La urma urmei, tu mă reprezinți pe mine. Consideră rochia asta ca o ținută de serviciu, nimic mai mult.

— Ai fi putut să găsești o uniformă mai puțin costisitoare. N-am să pot niciodată să-ți mulțumesc cum se cuvine.

Doamna Pendleton o bătu prietenește pe obraz.

— Sunt deja din plin recompensată. Te văd fericită și asta mi-e de ajuns.

Când își puse noua rochie în dulap alături de celelalte haine, mult mai modeste, Samantha nu se putu abține să nu se întrebe dacă va avea vreodată ocazia s-o poarte.

La ora ceaiului, tânăra îi găsi pe Aggy și pe invitații ei pe terasă. Bătrânul avocat se ridică

grăbit s-o salute. Tânărul așezat lângă el o întâmpină cu o privire plină de admirație.

— Domnișoară Danvers, dă-mi voie să ți-l prezint pe noul meu asociat, Keith Manning.

— Încântată, domnule Manning.

— Îmi pare bine să te cunosc, domnișoară Danvers.

În vârstă de douăzeci și opt de ani, având o alură de atlet și un zâmbet fermecător, tânărul afișa siguranța unui bărbat cu o părere foarte bună despre sine.

Lăsându-i pe doamna Pendleton și pe domnul Sayres să discute despre problemele lor, domnul Manning monopoliză atenția Samanthei.

— Ești născut în Charleston? Întrebă tânăra, tulburată de elocvența ocheadelor interlocutorului ei.

— Sunt din Richmond, domnișoară. Abia am venit, ca să intru în serviciul domnului Sayres. Și recunosc că nu regret această schimbare.

— Samantha! interveni Aggy. Ai putea să-i arăți grădina domnului Manning. În perioada asta, trandafirii sunt o minunăție.

— Nu te deranjează dacă-ți spun Samantha? Întrebă asociatul avocatului îndată ce rămaseră singuri. Pot să-ți încredințez un secret? Sunt într-adevăr încântat să te-ntâlnesc. Bineînțeles, domnul Sayres mi-a vorbit de dumneata. Dar portretul pe care ți l-a făcut el nu corespunde deloc realității. Aproape că mă așteptam să întâlnesc o fată bătrână ursuză, îmbrăcată ridicol. Sunt foarte fericit că m-am înșelat.

— Sărmanul domn Sayres! Ce ți-a povestit?

— Nimic deosebit. Doar că nu mai înceta cu laudele la adresa ta. „O să vezi, dragul meu, domnișoara Danvers e o secretară desăvârșită.“ A uitat să-mi spună însă că ești și de o frumusețe desăvârșită.

Samantha nu se supără de această glumă. Ba dimpotrivă.

— Mă flatezi, domnule Manning.

— Keith, o corectă el privind-o în ochi.

— Keith, repetă Samantha roșind puțin.

— Ai avea milă de un străin nefericit, abia sosit în frumosul vostru oraș, ca să iei cina cu mine vineri seară ?

Fără să vadă nimic rău în asta, Samantha acceptă cu plăcere.

Deodată, dintr-o alee laterală apăru Mike. După ce fură făcute prezentările, Keith se retrase imediat.

— Vă rog să mă scuzați, domnul Sayres mă așteaptă. Samantha, deci vineri, la opt, dacă ești de acord.

— Perfect, încuviință tânăra cu un zâmbet fermecător. O să fiu punctuală.

— Uite un tânăr domn care nu-și pierde vremea de pomană, comentă sec Mike. A reușit să te invite chiar de la prima întâlnire. Uimitor !

Keith e un gentleman. În asta constă diferența. Dar, bineînțeles, tu nu poți să-nțelegi.

— Sam, anulează întâlnirea asta.

— De când îmi dai tu mie ordine ?

— Nuuu ! E doar un sfat. „Gentlemanul“ tău nu-mi inspiră deloc încredere. Nu face parte din lumea ta populată cu prinți și păstorițe.

— De unde știi ?

Agasată, tânăra plecă fără să-i arunce o privire.

— Samantha !

Ridicând din umeri nepăsătoare, ea grăbi pasul.

— Keith Manning e un tânăr foarte cumsecade, remarcă Aggy în timpul cinei. Nu ești de aceeași părere, Samantha ?

— Ba da, răspunse tânăra cu ochii în pământ. Vineri m-a invitat să petrec seara cu el.

— Chiar așa ? Îmi pare nespus de bine pentru tine, copila mea. Băiatul ăsta e chiar mai perspicace decât mă așteptam.

— Dar nu știe cu cine are de-a face, săracu'.

— Michael ! Te rog să-i ceri imediat scuze Samanthei.

— Nu, spuse tânăra devenită brusc palidă. De ce să se scuze ? Toată lumea știe că am o inimă de gheață. Sunt o citadelă de necucerit. Dacă-mi dați voie...

Cu fruntea sus, Samantha părăsi sufrageria fără să-și trădeze durerea care o mistuia.

Peisajul liniștitor al grădinii adormite sub lumina lunii o ajută să-și recapete puțin calmul.

— Sam ?... Sam, îmi pare foarte rău pentru ce s-a întâmplat adineaori.

— Nu mai spune ! ripostă Samantha fără să se-ntoarcă. Dar nu-ți face griji. Vom rezolva această stare de lucruri. Vezi tu, Keith Manning nu e decât primul dintr-o listă lungă.

— În locul tău, n-aș avea încredere în el. Te devorează din priviri ca și cum ar arde de nerăbdare să te dezbrace.

— Mi se pare că nu e singurul care face așa.

— Poate, dar intențiile mele sunt curate și nobile. Nu ca ale lui. N-ai avut niciodată ocazia să-mi reproșezi felul cum te priveam.

— Pe vremea aceea eram tânără și naivă.

— Tânăra, da. Naivă, niciodată. Erai prea nerăbdătoare să descoperi dragostea. Prea fericită că ți-ai găsit un stăpân.

Samantha se întunecă la față. Da, își găsisese un stăpân. Un stăpân foarte crud care-o învățase ce-nseamnă suferința și disperarea.

— De ce-am continua o asemenea discuție fără rost ?

— Sam !

O prinse de mână și o privi în ochi.

— Mă gândesc la binele tău, asta-i tot. Mi-ar părea rău să te văd implicată într-o situație indecentă.

— Ba dimpotrivă, ar trebui să te bucuri. Voi înfăptui în sfârșit dorința ta cea mai mare : voi renunța la reticență și-mi voi asculta inima.

De data asta, când ea dădu să plece, Mike n-o mai opri.

Săptămâna trecu parcă-ntr-o clipă. Vineri seara, Samantha se îmbracă cu o rochie roșie ca para focului, își prinse părul într-o parte cu un pieptene împodobit cu strasuri sclipitoare și se machie cu grijă. Pentru a completa tacâmul, își lăcui unghiile și se parfumă din belșug.

Keith nu mai contenea cu complimentele.

— Niciodată nu mi-aş fi închipuit că voi avea o companie atât de încântătoare împreună cu care să descopăr oraşul, spuse el deschizând portiera unui minunat Cadillac alb. Sunt convins că mulţi au să mă invidieze astă-seară.

— Şi eu cred, îl încredinţa Samantha cu un zâmbet îngeresc.

Luară cina într-un restaurant reputat, cu specific indian, unde mâncarea picantă o făcu pe tânără să simtă că-i ia gura foc.

Apoi intrară într-un bar unde băură o cafea turcească foarte tare. La un moment dat, în lumina reflectoarelor apărură trei dansatoare - sumar îmbrăcate, care începură să se mişte cu o uimitoare supleţe, executând în faţa spectatoriilor fascinaţi ceea ce îndeobşte se cheamă „dansul din buric“.

Era un spectacol deosebit de sugestiv şi senzual pe care Keith îl urmări cu o aparentă indiferenţă, indiferenţă care-l trăda însă că era un cunoscător al dansului. Samantha în schimb se simţi stânjenită şi fu fericită când părăsiră cafeneaua plină de fum.

Keith o conduse până la uşă şi-şi luă rămas-bun ca un gentleman.

— Îndrăznesc să sper că această seară petrecută împreună nu va fi ultima, spuse el luând-o de mână.

— Şi eu sper, răspunse Samantha repetându-şi pentru a mia oară că n-avea de ce să se teamă de acest gentleman desăvârşit.

Bărbatul îi sărută mâna privind-o gales.

— N-am să întârzii să-ți dau telefon, frumoasă Samantha. Și nu numai ca să te întreb ce mai faci.

A doua zi, pe când așeza într-o vază din sufragerie un buchet minunat de trandafiri pe care abia îl primise, auzi glasul sarcastic al lui Mike în spatele ei.

— Făt-Frumos ți-a trimis flori ?

— Sunt frumoase, nu-i așa ? spuse Samantha făcând un pas înapoi ca să admire buchetul.

— Manning ăsta al tău se pricepe. A obținut deja ce voia, sau ăsta e sunetul de corn care anunță că și-a încolțit prada ?

— Dumneata trebuie să știi mai bine ca mine cum procedează un cuceritor de meserie, domnule Trent ! ripostă ea privindu-l ironic. Te chiniește gelozia ? Te simți ofensat când vezi că altul reușește acolo unde tu ai eșuat lamentabil ?

— Fă cum vrei, frumoasă doamnă. Dacă ești atât de răutăcioasă, descurcă-te singură. Dar să nu vii la mine să te plângi că „gentlemanul“ tău a sărit peste cal. Să nu spui că nu te-am pre-
venit !

Bărbatul îi întoarse spatele și plecă.

— Perfect, șopti Samantha aranjând un trandafir galben ca să echilibreze buchetul.

Mike se ținu de cuvânt. Se închise în apartamentul lui și lucră la roman. Îl vedea rareori, mai ales în grădină, când se întorcea sau se ducea la Norma. Dar de fiecare dată când avea ocazia, Mike

nu uita să scape câte o remarcă nu prea binevoitoare la adresa lui Keith.

— Michael, de data asta întreci măsura ! interveni sec Aggy într-o seară după cină. Keith e un bărbat fermecător. Sunt fericită că manifestă un asemenea interes pentru Samantha.

— Îl interesează un singur lucru : cât mai durează până s-o vadă în patul lui.

— Uneori înțelegi lucrurile tocmai pe dos, domnule Trent, comentă liniștită Samantha. Din fericire, nu toată lumea e chinuită de obsesiile dumatiale.

— Terminați o dată ! interveni cu autoritate Aggy. Vă purtați amândoi ca niște copii ! Cât despre tine, Michael, dacă nu ești în stare să recunoști calitățile domnului Manning, te rog să ne scutești de părerile tale despre el. Te-aș ruga să fii corect cu oamenii care frecventează casa mea. Dintre aceștia fac parte și Keith și Samantha.

— Nu mai sunt un puști, mătușă Agatha. Dojana dumatiale n-o să mă împiedice să spun ce gândesc. Dacă avocatulul ăsta cu caș la gură frecventează această casă, e doar pentru a putea pe urmă să strige-n gura mare că a „avut-o“ pe secretara ta. După care n-o să mai auzi niciodată de el. După ce-o să-și atingă scopul, crede-mă, n-o să mai pună piciorul pe aici.

— Și ce te privește pe tine ? ! exclamă Samantha cu ochii scăpărând de furie. M-am săturat să fiu considerată o proastă. Știu foarte bine ce am de făcut. Lasă-mă să-mi trăiesc viața. Nu ești decât... of ! La ce bun !

Tânăra se ridică brusc și părăsi grăbită încăperea.

Aggy se uită gânditoare la nepotul ei.

— Sunt uimită s-o văd că reacționează atât de violent. Intotdeauna e mândră de stăpânirea ei de sine. Michael, parcă ai avea asupra ei...

— Fii bună, te rog, și nu te băga în povestea asta, i-o tăie el brutal. E destul că ai pus la cale tot ce se-ntâmplă.

— Dragă Michael, grosolănia ta mă contrariază. Cum îndrăznești să-mi vorbești așa? N-am „pus la cale” nimic, dragul meu. M-am mulțumit doar să le fac cunoștință. Restul e rodul întâmplării.

Câteva zile mai târziu, când Keith apără din nou, o găsi pe Samantha gătită ca o prințesă și aureolată de o nouă frumusețe. Părul ei negru ca smoala i se revărsa pe umeri în valuri. Era îmbrăcată într-o rochie neagră mulată pe corp și mult mai decoltată decât de obicei. Cuibărit între sâni, strălucea un pandantiv de onix legat de un lanțisor fin de aur.

— Ești din ce în ce mai frumoasă, șopti galant bărbatul. Unde vrei să ajung, zeiță cu inima atât de crudă?

Stingherită de insistența din privirea lui, ea încercă să facă o glumă.

— Nu devin mai frumoasă. Dar ai tot timpul să mă uiți între două vizite, atâta tot.

— Samantha, nu mai suport să stau departe de tine. Aș vrea să rămân cu tine zi și noapte.

— Astă seară suntem împreună, răspunse ea dezinvoltă. Nu ăsta-i lucrul cel mai important?

Începură seara prin a merge la un teatru, cînară într-un restaurant cochet și sfârșiră într-un dancing în vogă. Pentru prima oară, Keith renunță la manierele lui de gentleman. De cum ajunseră pe ringul de dans, el o luă în brațe strâns și o mîngăie indecent. Fără să înțeleagă ce se întîmpla, Samantha încercă să păstreze distanța. Deodată o cuprinse un dezgust profund pe care nu reuși să și-l mascheze.

Având un nod în gât, incapabilă să lupte cu neliniștea care o paraliza, fetei îi veni să urle când Keith, strâns lipit de ea, îi băgă limba în ureche. Era gata să-l implore s-o ducă imediat înapoi acasă, când întîlni privirea lui Mike aflat în celălalt capăt al ringului. Pentru o clipă, inima încetă să mai bată.

Agățată de gâtul lui, parcă în extaz, Norma Durant părea în culmea fericirii.

Mike îi făcu ștremgărește cu ochiul, ca și cum ar fi vrut să-i spună: „Bravo, micuț. Ești pe drumul cel bun. Și eu, dacă aș fi liber... Din păcate...”

În semn de sfidare, Samantha cuprinse cu brațele gâtul partenerului ei care imediat se crezu îndreptățit să-și continue ofensiva.

În seara aceea bău cam multă șampanie. Fără îndoială că a doua zi dimineța avea s-o doară capul dar puțin îi păsa. Era prea fericită că poate să-i demonstreze lui Mike că și ea știa să se distreze. Cu toate acestea, se simți ușurată când îi văzu că pleacă, el, cu un zâmbet ironic, însoțit de Norma, gătită ostentativ.

Când opri mașina în fața casei, Keith nu mai coborî imediat să-i deschidă portiera, cum avea obiceiul. Se întoarse spre ea și o luă de mână.

— Până acum te-am considerat un porțelan delicat de Sèvres, extrem de fragil. Dar astăseară mi-ai dovedit că m-am înșelat. Ne potrivim. Sângele care îți curge prin vene e la fel de fierbinte ca focul care mă mistuiește.

Mâna lui urcă încet până la umărul ei gol. Ea se dădu înapoi.

— Keith, e foarte târziu. Acum trebuie să plec.

Cu ochii pironiți pe lăntșorul de aur la capătul căruia se afla pandantivul de onix cuibărit între sâni Samanthei, el păru că n-o auzise.

— Dacă-ai ști cât am îndurat încă din prima zi ! Nu-mi mai prelungi chinul !

Samantha nici nu avu răgaz să reacționeze. Keith se năpusti asupra ei și-i strivi buzele cu un sărut de o brutalitate bestială.

— Nu ! strigă ea încercând să-l împingă.

— Vino la mine, Samantha. Vreau să facem dragoste într-un cadru intim și rafinat. Nu vreau să facem sex în mașină. Am să te aduc înapoi la timp pentru micul dejun.

Dezgustată, femeia se zbatu, încercând să scape de îmbrățișarea care îi repugna.

— Keith, te rog ! Nu strica o prietenie frumoasă.

— Prietenie ? Puțin îmi pasă de prietenie ! Eu pe tine te vreau. Și o să te am !

Deodată, portiera se deschise și o mână puternică o trase pe Samantha afară din mașină.

Pentru o clipă, tânăra crezu că se repetă vechea poveste : bunicul a surprins-o și o obliga să intre în casă. Totuși, exista un amănunt care nu se potrivea : Mike se purtase întotdeauna corect. Niciodată n-ar fi adoptat conduita lui Keith.

Speriată, Samantha ridică ochii spre salvatorul ei. Cu trăsăturile crispate și pumnii strânși, Mike o împinse fără menajamente și se aplecă în dreptul ușii.

— Manning, îți acord treizeci de secunde ca să dispari. Și să nu te mai întorci niciodată. Dacă mai pui mâna pe ea, te omor. Crede-mă, nu e o vorbă-n vânt. Am s-o fac.

— Ea a vrut-o, se apără avocatul.

— Șterge-o ! spuse Mike trântind portiera.

Mașina se îndepărtă în grabă, cu motorul puternic ambalat. Cu pumnii încă strânși, Mike se întoarse. Paloarea Samanthei îl făcu să păstreze pentru mai târziu reproșurile pe care se pregătea să i le facă.

— Vino cu mine !

O împinse în salon și o obligă să se așeze într-un fotoliu.

— Poftim, bea ! ordonă bărbatul întinzându-i un pahar cu coniac.

Ea clătină încet din cap, refuzând.

— Am băut prea mult deja.

— Știu. Dar asta o să te ajute să te liniștești. Tremuri ca o frunză-n vânt.

În ciuda voinței ei, își umezi buzele în pahar.

— Bea-l tot ! Până la ultima picătură.

Mike așează paharul gol pe o măsuță joasă și o luă în brațe.

— Pot să merg, protestă femeia.

— Nici nu te ții pe picioare. Cum vrei să urci scara ?

Samantha își sprijini capul de umărul lui și închise ochii.

Mike o așază pe pat și, fără să mai aprindă lumina, începu imediat s-o dezbrăce.

— Nu... șopti grăbită femeia. Nu. Te rog.

Bărbatul ingenunche la căpătâiul ei și-i luă gîngăș mâinile în ale lui.

— Drept cine mă iei ? Nu semăn deloc cu un obsedat sexual. Sunt capabil să-mi păstrez sângele rece în prezența unei femei pe jumătate dezbrăcate. Mai bine mi-ai spune unde ții cămășile de noapte.

— În sertarul comodei, răspunse încet fata.

Mike îi privi o clipă umerii și pieptul gol. Apoi, fără un cuvânt, o ajută să îmbrace cămașa de noapte și o înveli cu pătura.

— Mike...

Cu obraji șiroind de lacrimi, Samantha se agăță de brațul lui.

— Cred că mă consideri o inconștientă.

— Sam, singura ta vină e că nu cunoști viața. Cele mai multe femei și-ar fi dat seama ce avea să urmeze. Atitudinea ta rece și trufașă poate că-i ține la distanță pe unii bărbați, însă pe alții îi incită. Și pentru aceștia, doar o privire de-a ta e de-ajuns să-i facă să-și piardă capul. Ar trebui să știi că în fiecare bărbat zace un mascul în rut. Chiar eu, dacă într-o seară de vară, pe o plajă, n-am făcut dragoste cu tine, n-am făcut-o nu pentru că n-aș fi vrut, crede-mă.

Strângând în mâini marginea cearșafului, Samantha. își înăbuși un suspin.

Aplecat deasupra ei, Mike o sărută pe frunte.

— Acum culcă-te, Sam. Te asigur că mâine totul o să fie bine.

Zâmbind încrezătoare, Samantha se așeză mai bine sub pătură și închise ochii. Dormea ca o fetiță când Mike ieși din cameră în vârful picioarelor.

CAPITOLUL VII

— Michael, nu-mi vine să cred. Din câte știu eu, Keith s-a dovedit întotdeauna un tip extrem de corect.

— N-a lipsit mult s-o violeze dacă n-aș fi intervenit eu la timp. Te previn, Aggy dacă-l mai văd pe-aici, îl strâng de gât.

Pe scară, Samantha încremeni. Apoi se duse în bucătărie să bea un pahar de apă și să înghită două aspirine. Avea o durere de cap îngrozitoare.

Frântura de conversație pe care-o surprinsese o făcu să renunțe să se mai ducă în sufragerie. Așa încât se duse în biroul ei și se apucă de muncă.

După câteva minute, intră Mike fără să mai bată la ușă.

— Aș vrea să-ți mulțumesc pentru... aseară, spuse tânăra plecându-și ochii în spatele ochelarelor.

— Mda! Din întâmplare am fost acolo la momentul potrivit, asta-i tot.

— Aș mai vrea să te rog să mă ierți, continuă Samantha cu un glas din care răzbătea în-

cordarea. M-am înșelat în privința lui. Ar fi trebuit să-ți ascult sfaturile.

Mike se așează pe colțul biroului și o cercetă liniștit. Trasă la față, cu o expresie abătută, Samantha oferea imaginea unui naufragiat care nu știe încă dacă va fi salvat.

— Ai vrut să te arunci în apă înainte să înveți să înoți, Sam. Poate că ar fi bine să iei câteva lecții.

— Să iau lecții ?

— A venit timpul să-nțelegi un lucru : nu toți bărbații sunt la fel. Unii se lasă antrenati în niște excese total deplasate. Alții, dimpotrivă, știu să-și tempereze patima. E de ajuns să știi să-i deosebești.

— Cum ?

— Am putea să începem printr-un concert în aer liber. Măine seară.

— Domnișoarei Durant nu-i place muzica ? Samantha roși și lăsă capul în jos.

— Scuză-mă. N-ar fi trebuit să spun asta.

— Dacăș fi vrut s-o invit pe Norma, aș fi făcut-o deja.

Mike se ridică, porni spre ușă, o deschise și se întoarse.

— Deci, accepți ?

Cu ochii pironiți pe claviatura mașinii de scris, Samantha șovăia.

— Da, spuse ea după câteva clipe, zâmbind timid.

— Să fii gata la ora șase. O să mergem să ciugulim ceva înainte. Și să nu uiți să te îmbraci bine, adăugă bărbatul peste umăr. Noptile sunt răcoroase încă.

Lui Mike nu-i plăceau restaurantele ultra-șic în care atmosfera e întotdeauna puțin cam înăbușitoare. Așa încât alese un mic restaurant italianesc unde domnea o ambianță plăcută.

— Ce să aleg ? se întrebă încet Samantha consultând meniul. Toate mâncărurile astea par savuroase... dar sunt prea bogate în calorii.

— Nu-ți face probleme pentru silueta ta. Nu ți-ar sta rău dacă te-ai mai îngrășa puțin.

— Nu știu dacă să iau vorbele tale drept un compliment, spuse tânăra râzând.

Mike se dovedi un companion plăcut și amuzant. O desfătă cu câteva povestiri pitorești adunate în cursul călătoriilor lui și răsă din toată inima când Samantha îndrăzni să le pună la îndoială autenticitatea.

Neliniștea pe care i-o stârnea doar ideea de a se afla singură cu el se risipea puțin câte puțin. Până la sfârșitul mesei nu-i mai rămase nici urmă din angoasa de la început.

Când ajunseră pe întinsa peluză unde avea să se desfășoare concertul, Mike nu luă în seamă scaunele aliniate în fața podiumului și o conduse către o moviliță mai retrasă unde se așezară direct pe jos. Bărbatul se așeză lângă ea, își petrecu un braț pe după mijlocul ei și spuse ironic :

— Nu-ți face griji. Mă voi purta cât se poate de corect. Nu am obiceiul să agresez femeile în public.

Legănată de valurile muzicii revărsate de orchestra simfonică din Boston, Samantha se lăsă cuprinsă de farmecul momentului. Cu ochii închiși, capul sprijinit pe umărul lui Mike, era

atât de cufundată în reverie încât tresări speriată când izbucniră aplauzele.

— Revino pe pământ, Sam, îi șopti el la ureche.

— Ce păcat ! Era atât de bine.

El îi întinse mâna și o ajută să se ridice.

— Hopa sus, leneșă mică ! Doar n-o să mă obligi să te car în brațe. Hai să mergem !

O singură umbră le întunecă seara. Cu cât se apropiau de casă, cu atât Samantha se închi-dea în sine. Ajunsă în fața ușii ei, se întoarse stângace.

— Îți mulțumesc mult că m-ai invitat, spuse ea politicos.

Surprins de această schimbare bruscă de atitudine, Mike se crispă.

— Văd că-ți place să faci pe înțepata ! Perfect. Să știi că și eu pot să fiu încăpățânat dacă e cazul. Noapte bună, micuță Sam.

Încă o dată se făcuse de râs : Mike nu i-ar fi aplicat o corecție ca cea de adineaori dacă ea n-ar fi început. Dar nu se putea controla : o teamă ciudată o paraliza parcă, îndată ce situația o făcea să-și închipuie că ar putea s-o sărute.

În săptămânile următoare, Mike se arată un însoțitor ideal. Pentru prima oară în viața ei, descoperea un prieten și era surprinsă să poată petrece împreună cu el ceasuri atât de agreabile. Într-o după-amiază, Mike închirie un tandem și făcură o excursie de-a lungul țărmului oceanului. În altă zi vizitară un orașel-muzeu și se desfătară ca niște simpli turiști. În altă zi făcură un picnic în zona deluroasă din apropierea orașului și se bucurară din plin de vremea în-

sorită. Mike nu și-a permis niciodată vreun gest deplasat. Bineînțeles că se-ntâmpla s-o ia de mână sau s-o cuprindă pe după umeri, însă totul era atât de firesc încât Samanthei nici nu-i trecea prin minte să se simtă ofensată. Se purta cu ea asemenea unui frate mai mare ; o mai tachina, dar era foarte amabil.

Cât despre ea, Samantha nu mai afișa acea aroganță glacială care-i atrăsese porecla de „Regina zăpezii“. Era veselă, amuzantă și tot timpul gata să râdă. Într-un cuvânt, se purta cât se poate de firesc... sau aproape. De prea multă vreme era obișnuită să-și domine sentimentele pentru ca să-și piardă această obișnuință de la o zi la alta. Era mereu în defensivă. Mike își dădea seama de acest lucru și glumea pe tema asta. Fără s-o contrarieze, el se mulțumea să-i constate și să-i încurajeze progresele.

Într-o zi, când Aggy îi dăduse liber, Mike a luat-o cu el să-și cumpere o nouă motocicletă. Samantha nu se pricepea deloc nici la bolizi nici la mecanică. Îl ascultă bosumflată cum „stătea de vorbă cu vânzătorul despre Kawasaki și Yamaha și la sfârșit ridică din umeri când el îi ceru părerea.

— Ia-o pe care-o vrei, dar mai repede pentru că altfel întârzii la coafor.

Mike oftă istovit.

— Atitudinea doamnei nu mă surprinde, spuse diplomat vânzătorul. Și nevastă-mea e la

fel. Dumneavoastră aveți cel puțin norocul că o puteți duce la plimbare cu motocicletă pe soție. A mea, pentru nimic în lume nu s-ar urca pe motocicletă.

Mike îi făcu cu ochiul Samantha.

— Aveți dreptate, sunt norocos. Iau Kawasaki-ul. Să mergem să semnăm hârtiile.

Când ieși din birou, Mike avea în mână o cască nou-nouță.

— Asta-i pentru tine, Sam.

— Pentru mine ?

— Doamna mea, dacă mergi cu motocicletă cu mine, ai nevoie de cască. Mi-ar părea foarte rău dac-ai păți ceva. Așa e mai prudent.

Samantha nu știu ce să răspundă, luă casca și și-o puse pe cap.

O lăsă în fața salonului de coafură și, cu cea mai mare seriozitate, îi făcu ultimele recomandări.

— Mai ales să nu-i lași să-ți taie părul, altfel vor avea de-a face cu mine. Mă întore să te lau peste o oră. E bine așa ?

— Dacă vrei să mă colinzi prin magazine, nu vreau să te grăbesc. Am să te aștept.

— Nu, nu. O să fiu punctual la întâlnire. Și ține minte : nu prea scurt.

Georgiana, coafeza, era o femeiușcă foarte energică și care dădea dovadă de multă diplomatie. Până la urmă reuși s-o convingă pe Samantha să adopte o nouă coafură.

Ingrozită de gândul că ar putea să nu-i placă lui Mike, tânăra se neliniști de ceea ce avea de gând să facă.

— Tai doar vârfurile și-l fac permanent. O să vezi c-o să fii mulțumită de rezultat.

Două ore mai târziu, Samantha era tot sub cască. Georgiana veni în sfârșit s-o elibereze.

— Draga mea, în salonul din față te așteaptă un bărbat extrem de arătos. Toate fetele au găsit câte un pretext să se ducă să-l vadă de aproape.

Când se privi în oglindă, Samantha scoase un tipăt îngrozit.

— Ai puținică răbdare, interveni coafeza manevrând cu dexteritate peria ca să-i îndrepte buclele spiralate care abia-i ajungeau la umeri.

După ce termină, Georgiana făcu un pas înapoi ca să-și aprecieze opera.

— Prietenul tău o să fie foarte mulțumit. Coafura asta nouă e o adevărată reușită. Ți îndulcește considerabil expresia feței.

— Nu e prietenul meu, Georgiana. E o rudă a patroanei, nimic mai mult.

— Hmm... n-aș prea crede, draga mea, Prima lui grijă a fost să mă întrebe dacă ți-am tăiat părul. Și crede-mă, dacă i-aș fi răspuns „da” m-ar fi obligat să ți-l lipesc la loc.

Samantha se îndreptă timidă spre salonul unde Mike răsfoia distrat o revistă.

— Mike...

El ridică privirea și o contemplă îndelung, cu răsuflarea tăiată.

— Sam ! N-ai fost niciodată atât de frumoasă.

Fericită și încrezătoare, se urcă lângă el în mașină.

— Aș fi vrut să te pot invita astă-seară ca să sărbătorim noua ta coafură, dar din păcate

e imposibil. A intervenit ceva neprevăzut în ultima clipă. Va trebui să așteptăm sfârșitul de săptămână. Sper că nu te superi pe mine, Sam.

— Știi bine că nu ești obligat să-ți petreci seara cu mine. Și pe urmă, mă îngrozește acest diminutiv ridicol !

— Nuuu ! Doar n-o să începi din nou. Nu tocmai acum. Totul mergea atât de bine.

— Aproape că reușiseși să mă „topești“, nu-i așa ? N-are nici un rost să te prefaci. Dacă vrei să ieși diseară cu Norma Durant, n-ai decât. Apropo, ce mai face ? Tot atât de radioasă ?

— Las-o în pace pe Norma.

— Daa ! Într-adevăr, uitasem. Nu aparținem aceleiași lumi. O faptură neînsemnată ca mine nici n-ar trebui să rostească numele acestei stele ilustre.

— Îți dau un sfat, Sam : nu-mi mai vorbi despre Norma. N-am de gând să discut cu tine despre meritele ei. Clar ?

— Ca apa de izvor.

Bărbatul puse brusc frână și coborî din mașină.

— Mă descure eu singur să mă-ntorc acasă, spuse el trântind pörtiera.

Samantha trecu pe locul șoferului și demară în trombă. Încă nu-și regăsisese calmul când intră grăbită în sufragerie.

— Ce bine-ți stă ! exclamă Aggy când o văzu. Ai o coafură minunată. Ce părere are Michael ?

— Și lui îi place.

Bătrâna îi aruncă o privire pătrunzătoare.

— Băiatul ăsta e atât de drăguț. Bineînțeles, are și părțile lui rele, ca toată lumea, dar

când se atașează de cineva, e pentru totdeauna. Orice ai crede, să știi, dragă Samantha, că s-a atașat foarte mult de tine.

— Iată dovada atașamentului său : preferă să petreacă seara asta cu Norma, spuse Samantha cu un ton arțăgos care-o făcu pe bătrână să zâmbească.

Înainte să se bage în pat se uită pe fereastră și remarcă noua motocicletă a lui Mike parcată pe alea garajului.

— Probabil că pe Norma o doare capul, șopti printre dinți Samantha.

În dimineața următoare, Mike parcă uitase cearta lor din ajun. O întâmpină cu un zâmbet călduros și o invită să ia loc la masă, după care-și relua discuția cu mătușa Agatha.

— Am vorbit la telefon cu mama. Ne așteaptă. Recepția va avea loc pe data de șaptesprezece, cum s-a stabilit. Una dintre surorile mele s-a logodit, îi explică el Samanthei. Clanul se reunește și suntem invitați toți trei la acest eveniment.

Intrând în panică la ideea că trebuia să meargă cu avionul, Samantha încercă să protesteze.

— Dacă e vorba de o reuniune de familie, atunci eu cu siguranță că n-am ce...

— Fii serioasă, copila mea, nu mai vorbi prostii; i-o tăie Aggy. Plecăm mâine după-amiază.

— Atât... atât de repede ?

— Sam, n-ai nevoie de mai mult de douăzeci și patru de ore ca să-ți pregătești valiza. Vom rămâne acolo o săptămână. O să vezi, ne vom distra de minune. Cine știe ? adăugă Mike cu

un zâmbet enigmatic. Poate că am să profit de situație ca să te las să mă cucerești.

— Michael! exclamă bătrâna indignată, pentru ca în clipa următoare să pufnească în râs.

— Perfect, acceptă resemnată tânăra. Dacă vă coalizați amândoi împotriva mea... Ce fel de toalete să-mi iau? N-am mai asistat niciodată la o logodnă.

Samantha o ajută pe Aggy să-și facă bagajele și își umple grăbită valiza în care crezu de cuviință să așeze cu grijă rochia albastră cu o croială îndrăzneță, cadoul lui Aggy.

Cu cât se apropia ora plecării, cu atât devenea mai nervoasă. În cele din urmă se îmbarcă la bordul unui avion imens.

Palidă și tremurând, Samantha se prăbuși pe locul ei încercând să lupte împotriva panicii care o cuprindea.

— Hei! o făcu atentă Mike așezându-se lângă ea. Uită-te puțin la mine.

Docilă, se întoarse spre el.

— Îmi pare rău. Eu... sunt bolnavă când urc în avion. Ca să fiu cinstită, mi-e o frică teribilă.

Mike îi luă mâinile în ale lui.

— Din cauza accidentului părinților tăi? Să știi că nu toate avioanele se prăbușesc. Liniștește-te. Mai bine ai lupta chiar din clipa asta îm-

potriva acestei fobii, altfel o să-ți fie frică cât vei trăi. Pentru început privește-mă în ochi și nu te mai gândești la nimic.

Parcă hipnotizată, tânăra îl privi drept în ochii în care ardea un foc mornit. Mike continua să vorbească cu un glas blând, însă ea nu-l mai auzea.

Avionul decolă fără ca ea să-și fi dat seama de acest lucru.

— Vezi? Nu e chiar atât de groaznic cum ți se pare ție, șopti Mike și o sărută pe vârful nasului.

Zborul se desfășură fără nici cel mai mic incident sau, mă rog, aproape. Una dintre stewardese, o blondă înaltă, o întruchipare a perfecțiunii scandinave, l-a recunoscut printre pasageri pe celebrul autor al „Iluziilor nopții”. Cu un zâmbet radios, ea obținut un autograf și monopoliză atenția lui Mike pe tot timpul călătoriei.

Cu inima strânsă, Samantha fu nevoită să facă față singură calvarului aterizării.

Cumnatul lui Aggy îi aștepta la aeroport. Îi întâmpină cu căldură pe cumnata lui și pe Mike, însă pe Samantha o primi cu o oarecare reticență, privirea lui vrând parcă să spună: „Iată deci motivul pentru care netrebnicul de fi-miu și-a petrecut toată vara la Charleston!”.

— Vă mulțumesc mult că m-ați invitat, domnule Trent, șopti timid tânăra.

— Hai să lăsăm protocolul între noi, domnișoară. Spune-mi Larry, te rog. Sunt foarte fericit să te cunosc, spuse el cu un zâmbet seducător care-o făcu pe Samantha să se gândească

imediat la zâmbetul lui Mike. Să luăm bagajele și să mergem. Toată lumea vă așteaptă.

— Of! Se profilează o cină în familie, mormăi Mike nu tocmai mulțumit.

— De două săptămâni, maică-ta e în stare de alertă în vederea zilei celei mari, dragul meu. Și după ce vom sărbători cum se cuvine logodna surorii tale, o să se dea de ceasul morții ca să pregătească nunta.

Pe lângă zâmbetul seducător, Mike mai moștenește de la tatăl lui purtarea deschisă și prietenoasă și umorul binevoitor. Înalt, zvelt și bine clădit, cu tâmplele argintii, Larry Trent era întruchiparea seducătorului, portretul lui Mike peste treizeci de ani. El o luă pe Aggy de braț și conduse micul grup spre parcare.

— Poftim! spuse Larry Trent dându-i lui Mike cheile mașinii. Condu tu. În felul ăsta o să am ocazia s-o cunosc mai bine pe Samantha!

Drumul până la Scarsdale, în luxoasa periferie a New York-ului, se desfășură în cea mai plăcută ambianță. Larry era un povestitor în-născut căruia îi plăcea să stârnească hohotele de râs ale auditoriului.

O dată ajunși în fața unei case frumoase cu două etaje, cu fațada de cărămidă, care se ridica în mijlocul unei grădini minunat întreținute, bătrânul Trent îl lăsă pe Mike să se ocupe de bagaje și o conduse pe Aggy traversând peluza.

Ușa casei se deschise și în prag apărură o femeie înaltă, de vreo cincizeci de ani, care se apropie de noii-veniți cu brațele deschise. În urma ei apărură două fete care se grăbiră spre Mike și-i săriră de gât răsând cât le ținea gura.

— Cât sunt de fericită să te revăd, Aggy ! exclamă doamna Trent.

Totuși ochii gazdei rămaseră ațintiți asupra Samantha.

— Suzan, ești în plină formă ! răspunse veselă doamna Pendleton. Când mă gândesc la câte bătaii de cap ai din cauza fetelor, te admir !

— Să știi că încep să mă obișnuiesc. Samantha, bănuiesc ? adăugă doamna Trent întinzându-i mâna noii-sosite fără s-o piardă din ochi. Sunt încântată să te întâlnesc, draguța mea.

. Pe fiul ei îl sărută cu un aer puțin distant.

— Vrei să le conduci pe doamne în camerele lor ? Aggy se va instala în camera de oaspeți. Cât despre Samantha, am crezut că fac bine să-i rezerv fosta cameră a lui Cindy. Bineînțeles că bârlogul tău de tâlhar de drumul mare e pregătit de multă vreme.

Mike o privi pe maică-sa surprins, apoi, ridicând ușor din umeri, o privi pe Samantha cu o insistență care o stânjeni.

Cu neplăcuta impresie că era în plus la această reuniune de familie, tânăra se grăbi să-l urmeze la primul etaj.

Dintr-un motiv inexplicabil, primirea doamnei Trent nu i se părea chiar atât de călduroasă cum voia să pară.

Acest sentiment ciudat se risipi îndată ce trecu pragul camerei.

— Vai ! Ce frumos e ! exclamă încântată Samantha.

— Hmmm... N-am văzut niciodată camera asta atât de bine pusă la punct, recunosc Mike.

Postim, asta-i camera ta. Baia e acolo și bineînțeles că dulapurile îți stau la dispoziție. Am să vin să te chem la cină. N-are rost să te pul la patru ace. Suntem în familie.

Samantha își scoase în grabă lucrurile din valiză, își puse hainele în dulap, se schimbă, se machie și se pieptănă.

— Ești gata ? întrebă Mike de pe culoar.

— Da, vin.

— Ești gata să înfrunți tribul Trent ? o întrebă Mike luând-o de braț.

— Toată lumea o să fie aici ? întrebă tânăra puțin neliniștită.

— Nu-ți face griji. De obicei nu sunt răutăcioși. Și pe urmă, dacă vor să muște, sunt aici ca să te apăr.

Toată lumea îi aștepta în sufragerie. Cindy, fiica cea mare, era o femeie tânără, înaltă, plină de energie. Soțul ei, Ralf, avea purtarea blândă și mieroasă a agentului de asigurări care era. Gwen, fata de douăzeci și nouă de ani, avea un păr minunat blond cu reflexe cenușii, o alură de prințesă delicată și răsfățată, și o vestimentație costisitoare pe care soțul ei, director adjunct al unei importante firme de calculatoare, părea în stare să i-o ofere fără nici o problemă. Jane, fericita logodnică, radia de fericire la brațul unui flăcău cam stângaci, care n-o pierdea din ochi ca și cum se temea să n-o vadă dispărând. Phyllis, mezinga, râdea și glumea întruna. Ea îl acapara fără nici o greutate pe Mike și pe Samantha.

— Nu e drept, spuse ea strâmbându-se ca un copil. Samantha, nu voi putea avea niciodată un

glas ca al tău. Dacă m-aș fi născut și eu în sud... Nici un bărbat nu mi-ar fi rezistat.

— Ești geloasă, surioară ? o tachină Mike. Mie mi s-a părut că ai tot New York-ul la picioarele tale.

— Of ! Hai, nu începe din nou, Mike ! Cum poți să trăiești cu un asemenea bărbat ? E insuportabil !

— Nu trăiesc „sub același acoperiș“ cu domnul Trent, o corectă grăbită Samantha, cu obrajii purpurii. El are apartamentul propriu la ultimul etaj al casei.

Mike îi făcu cu ochiul complice și se duse în celălalt capăt al încăperii să vorbească cu tatăl său.

Lăsată singură, Samantha făcu cunoștință cu fiecare dintre membrii clanului. Toată lumea era drăguță cu ea și, după o cină deosebit de animată, se simțea în largul ei, ca și când aparținea și ea acestui cămin în care era atât de plăcut să trăiești.

Cafeaua fu servită într-o încăpere mare în care tronau o masă de biliard, un televizor și o combină muzicală. Larry, Mike și Ralf luară imediat poziție în jurul mesei de biliard. Jane și Todd, tinerii logodnici, puseră un disc și începură să danseze strâns îmbrățișați.

Aggy o chemă pe Samantha lângă ea, pe un divan adânc din piele albă și începu să pălăvrăgească cu nepoatele ei. În celălalt capăt al camerei, râsul sonor al lui Mike acoperea zarva veselă a acestei întâlniri familiale. De bine, de

rău, musafira încerca să nu privească prea des în direcția lui. Acaparât de joc, el nu-i acorda nici o atenție.

Când Samantha se retrase să meargă la culcare, Mike îi spuse noapte bună cu un ton distrat, fără măcar să-și ridice privirea de pe masa de biliard.

Ziua fusese plină de evenimente. Obosită de călătorie, tânăra se hotărî să se culce neîntârziat. Tocmai ieșea din baie, nerăbdătoare să se așeze în pat, când remarcă o foaie de hârtie strecurată pe sub ușă.

„La opt să fii în picioare. Te iau cu mine să explorăm împrejurimile, Mike.“

Iritată de tonul autoritar al invitației, rupse hârtia în bucățele și o aruncă în coș.

Cu ce drept își închipuia el că putea să-i dea ordine? O să se scoale când o să vrea ea.

CAPITOLUL VIII

După ce se trezi, zăbovi leneșă în pat câțva timp. Apoi își făcu toaleta pe îndelete. Îmbrăcată cu un pulovăr roșu-aprins, blugi și o pereche de adidași albi, ceea ce nu semăna deloc cu ținuta vestimentară obișnuită a cochetei domnișoare Danvers, ea coborî în sufragerie fredonând o melodie.

Pendula din hol arăta exact ora nouă și jumătate. Cu o expresie posacă, Mike sorbea cea de a treia ceașcă de cafea.

— Bună ziua ! spuse vesel noua-venită. Mai vrei un pic de cafea ?

— Nu, mulțumesc, răspunse Mike morocănos.

— Am dormit atât de bine încât abia am reușit să mă dau jos din pat. Mike, ce s-a-ntâmplat cu tine ? N-ai dormit prea bine astă-noapte ?

— Ia te uită ! În dimineața asta ți-ai adus aminte de prenumele meu ? Chiar începusem să mă plictisesc de ceremoniosul „domnule Trent“. Ai citit mesajul meu ?

— Da, și îmi pare foarte rău că m-am sculat atât de târziu.

— Să înțeleg deci că nu-mi refuzi invitația ?

— Mai e valabilă ?

— Da.

— Perfect. Hai să mergem.

Mike se ridică brusc.

— Trebuie doar să-mi scot mașina și pornim la drum. Nu te grăbi. Te aștept să-ți iei micul dejun.

Samantha se grăbi să bea o ceașcă de cafea și ronțai repede câțiva biscuiți. Era prea mulțumită că o să-și petreacă toată dimineața în compania lui: ca să-l mai facă să aștepte.

Un minunat Cadillac alb, care fusese probabil top-model în anii cincizeci, torcea liniștit în fața scării de la intrare, strălucind de-ți lua ochii. Era o adevărată piesă de colecție.

— Îmi închipui că te pregăteai să călărești o motocicletă, nu-i așa ? spuse Mike zâmbind.

— Așa e. Ce mașină superbă ! O adevărată bijuterie !

— Dacă ai fi văzut-o cum arăta când am cumpărat-o ! Reparația ei m-a costat toate economiile pe care le aveam atunci. Dar a meritat cheltuiala, nu-i așa ? Urcă. O să vezi, nici nu-ți vine să crezi cât e de confortabilă. De obicei, când lipsesc mai mult, o pun la conservat. Țin foarte mult la ea. Și cine știe ? se întrebă retoric Mike privindu-și pieziș însoțitoarea. Dacă într-o bună zi am să reușesc să mă stabilesc aici, aș fi foarte bucuros s-o regăsesc în perfectă stare.

Elegantul Cadillac se puse suplu în mișcare. Cu ochii ațintiți asupra vitezometrului, Samantha văzu acul ridicându-se la o viteză uimitoare. O sută, o sută douăzeci, o sută cincizeci...

— Pe aici nu există limită de viteză ? reuși să rostească, cu un nod în gât.

Mike eliberă pedala de accelerație.

— Scuză-mă ! Când sunt la volanul acestei minunății uit de limita de viteză.

După ce ieșiră din oraș, mașina o apucă pe un drum de pământ mărginit de copaci și se opri.

— Nu vrei să ne plimbăm puțin ?

Mână în mână, porniră să străbată câmpul în direcția unei pădurici animate de ciripitul păsărelor.

— Aici trebuie să vii la sfârșitul toamnei, spuse încet Mike ca și cum se temea să nu risipească farmecul momentului. E atât de frumos când frunzele galbene cad sub rafalele vântului. Parcă însăși lumina se transformă în aur. Pe urmă vine prima zăpadă și toată pădurea capătă o frumusețe feerică.

— Brrr !... Nu-mi place iarna. E prea frig.

— Când flăcările focului dansează în șemineu, ești foarte mulțumit când te întorci acasă pe jumătate înghețat. Ca să nu mai vorbim de vinul fierț condimentat din belșug cu scorțișoară.

— Mike ! Privește !

În fața lor o veveriță cu doi puișori porniră să escaladeze trunchiul unui copac și în curând dispărură printre crengi.

— Le-ai văzut ? Mama trebuie să-și învețe puii să adune provizii.

Chipul lui Mike se înăspri deodată. Pe buzele lui apăru un zâmbet răutăcios.

— Mama lor de veverițe ! Te înduioșezi văzând niște amărâte de veverițe ! M-am săturat, Sam ! Altădată, apariția mea îți aprindea scânteii în priviri. Dar bineînțeles că asta făcea parte din joc. Ca și restul, de altfel.

— Ce joc ? Dacă ai ști de câte ori am fost nevoită să mint ca să te pot întâlni ! Bunicul nu-mi dădea voie să ies seara.

— Așa deci ! Am ieșit împreună. Altceva, nimic mai mult... Poți să te lauzi că m-ai dus de nas.

— Eu ? Nicidecum !

— Poate că o să ai tupeul să pretinzi că nu te-ai folosit de mine ca să afli ce se ascundea în spatele interdicțiilor bunicului tău ! Eu m-am oferit la picioarele tale cu mâinile legate și tu ai profitat ca să-și duci la bun sfârșit experiențele.

— Ce experiențe ? Mike, nu știi ce vorbești !

— Colegilor tăi de școală le era prea frică să-ndrăznească să-ți facă curte. Atunci ai pus ochii pe mine. Vârsta, experiența mea, totul te conducea la concluzia că eu eram partenerul ideal ca să-ți desăvârșești educația sexuală. Mă înșel oare ?

— Tu ai fost cel care a insistat să ne vedem după bal, adu-ți aminte.

— Da. Însă tu ai ocolit toate întrebările referitoare la viața ta. Relațiile noastre ar fi rămas strict amicale dacă aș fi știut cum stăteau lucrurile. M-ai înșelat, Sam. Cu bună-știință.

— Nu-i adevărat !

— Nu-i adevărat ? Cu toate astea, nimeni nu te-a sărutat până la mine. Nimeni nu te-a mângâiat. Așa cum fac eu...

Însoțindu-și vorbele cu gestul, bărbatul îi cuprinse sânii în palme și-i strivi ușor.

— Încetează !

Cu pumnii strânși, Samantha începu să-l lovească furioasă în piept.

— Nu-i adevărat ! Nu-i adevărat !

— Poate că nu erai chinuită de curiozitate ? Și nu m-ai adus la exasperare sperând c-o să mă opresc la timp ? Nu minți, Sam. Eu o știu. N-a depins decât de mine să-ți arăt cât de periculos e să te joci cu focul.

— Mike ! Lasă-mă-n pace ! Te rog. N-are nici un rost.

— De ce ? Întrebă bărbatul ținând-o prizonieră în brațele lui.

— Știi... foarte bine de ce. După ce s-a întâmplat cu Keith, eu... eu... bărbății mă...

Înnebunită, îi privea cu ochi lacomi gura... atât de aproape de gura ei.

— Bărbății te dezgustă, nu-i așa ? Deci n-ai înțeles încă ? Uită-l pe Manning și brutalitatea lui.

Mike o strânse și mai tare la piept.

— Sam, uită tot ce-a fost. Redevino femeia încrezătoare și pasionată pe care am ținut-o în brațe într-o noapte de vară.

Samantha își încordă toate forțele ca să se depărteze de gura lui. Dar îndată ce buzele lui o atinseră, încetă să se împotrivească. Cu brațele încolăcite în jurul gâtului lui, se lipi de el,

coplesită de o dorință careia nimic nu i se putea opune.

— Ți-e frică, Sam. De mine ți-e frică ?

— Nu e bine... N-ar trebui.

Purtată de vârtejul plăcerii, tânăra se lăsa culcată pe covorul de frunze moarte.

Cu o mână expertă, Mike îi scoase pulovărul roșu. Apoi își strecură degetele pe sub sutien și începu s-o mângâie cu o încetineală premeditată, ca să prelungească dulcele supliciu al fetei.

Respirând greu, cu obraji în flăcări, Samantha gemea încet.

— Deschide ochii, Sam. Privește-mă.

Sprîjinit într-un cot, Mike o privea admirativ, uimit parcă să descopere această frumusețe stranie, caldă și senzuală.

— Răspunde-mi, Sam. Ți-e frică de mine ?

Ea-i înlătură temerile cu un zâmbet.

— De ce mi-ar fi frică, Mike ?

Mike se întinse alături de ea și, mână în mână, admirară cerul printre ramurile cu frunze galbene ale copacilor.

— Aventura ta cu Manning te-a făcut foarte vulnerabilă. Pentru nimic în lume n-aș vrea să te rănesc. Trebuie să recunosc însă că nu întotdeauna am avut intenții onorabile în privința ta, domnișoară, se confesă el cu un zâmbet complice. Imi pare foarte rău dacă te-am speriat în seara aceea, pe plajă.

— Nu m-ai speriat, Mike. Niciodată.

— În schimb, tu m-ai speriat ! Nu mă așteptam la o asemenea explozie de pasiune din partea unei puștoaice atât de rezervate. Și pe urmă, nu voiam să facem dragoste pe o plajă. Nu pentru

prima oară. Meritai mult mai mult. Din păcate, nu puteam să-ți ofer ceea ce așteptai tu.

— Nimeni nu mă mai mângâiasă așa cum ai făcut-o tu, șopti Samantha roșind.

— Mi-am dat seama. Asta a fost și motivul pentru care am preferat să fac o baie în mare. Ca să mă liniștesc.

Strâns îmbrățișați, se rostogoliră amândoi pe covorul auriu de sub copaci. Cu mâinile strecurate pe sub cămașa lui, cu ochii închiși, tânăra se lipea de el ca și cum ar fi vrut să devină un singur trup. Dar mirajul momentului era iremediabil risipit. Samanthei îi reveniră în minte vorbele bunicului.

„Să n-ai încredere în bărbați, fata mea. Altfel ai s-o pățești...”

Brățele îi căzură inerte de-a lungul trupului. Când Mike, în vârtejul pasiunii, îi luă un sfârc în gură, Samantha simți un fior de groază.

— Nu, Mike. Ajunge.

Se ridică, își puse în ordine ținuta și-și aranjă părul.

Stând în genunchi în fața ei, bărbatul o cuprinsese de mijloc.

— Sam ?...

Ea-l împinse cu brutalitate și încercă să-și recupereze pulovărul care se agățase de crengi și de iarba uscată.

— De-acum ar trebui să ne întoarcem. Astăseară am încă o sumedenie de lucruri de făcut : să mă spal pe cap, să-mi aranjez părul...

Bărbatul îi întrerupse pălăvrăgeala. Apucând-o de umeri, o răsuci cu fața la el.

— Uită-te la mine !

Supusă, Samantha ridică privirea. Chipul ei își regăsise masca de indiferență rece. Ea-l privea în ochi cu o aroganță suverană ca și cum ar fi vrut să-l desfidă să continue.

— Nu se poate ! răzni Mike. De ce te ascunzi în spatele acestei măști mincinoase ? Fii tu însăși, Sam !

— Mama ta n-o să fie îngrijorată ? În curând e ora mesei.

— Am să te îmblânzesc ! O să faci ce vreau eu ! N-o să mai faci niciodată pe eleganta blazată ! Vrei—nu vrei, o să te târăști la picioarele mele implorându-mă să-ți potolesc focul care te mistuie !

Samantha nici nu clipi. Absentă, ea continua să-l fixeze cu o privire inexpressivă.

Exasperat, Mike îi strivi buzele cu un sărut răzbunător. Ea nu avu nici o reacție, rămânând inertă în brațele lui.

— Foarte bine ! Ai câștigat. Ne întoarcem.

Nu schimbară nici o vorbă până ajunseră la mașină. Mike mergea cu câțiva pași înaintea. Samantha îl urma cu capul plecat.

În clipa în care să urce în mașină, fata îl apucă brusc de mână.

— Mike... Să nu mă urăști. Nici eu însămi nu înțeleg nimic din ce se întâmplă cu mine.

Bărbatul nici nu-i luă în seamă cuvintele. Cu chipul crispat, el trânti portiera și se instală la volan.

— Nu mă interesează cazurile disperate, spuse el cu un ton voit răutăcios.

— Aaa ! Acum înțeleg ! Ești exact ca ceilalți. Un pic mai răbdător, poate. Acum îmi dau seama de

jocul tău. Mă acuzi că te-am înșelat dăr e tocmai pe dos. Te folosești de toate pretextele ca să-ți justifici purtarea, și chiar să-mi dai lecții. Cred că te-a amuzat să „studiezi cazul meu“.

— Astea sunt chiar gândurile tale, Sam, sau doar niște vorbe aruncate-n vânt ?

— Nu-s doar vorbe !

— Bine. Am pierdut destul timp. Să mergem. Am treabă în oraș și știu că orice ți-aș spune, nu ți-aș schimba ideile.

Cât ai clipi ajunseră în centrul Scarsdale-ului. Fără să scoată o vorbă, Mike coborî din mașină și intră într-un magazin universal unde Samantha îl urmă automat.

Fără să-i pese câtuși de puțin de prezența ei, bărbatul se amestecă în mulțime. Din toate părțile era aclamat ca o vedetă.

— Mike !... Hei, Mike !... Când te-ai întors ?

— Nu-i nimeni altul decât bătrânul Mike ! Ce cauți pe aici, amice ?

Le răspundea tuturor zâmbindu-le și strângându-le mâinile, vizibil fericit să regăsească prieteni și prietene.

Toate femeile frumoase îl sorbeau din priviri, spionându-se una pe alta cu coada ochiului.

— Mike ! Dragul meu ! Te-ai întors cu ocazia logodnei surorii tale ? Atunci, ne vedem diseară. Și eu sunt invitată.

— Vai, Mike ! Te-ai întors de ieri în oraș și abia acum te-ai gândit să vii să mă saluți !

El intra bucuros în acest joc și răspundea cu evidentă plăcere îmbrățișărilor languroase ale fostelor colege de școală.

Nimic din atitudinea neclintită a Samanthei nu lăsa să se vadă supliciul pe care-l îndura cu stoicism.

— Îmi pare rău că te-am făcut să aștepti, spuse Mike urcându-se în mașină ca și cum abia acum și-ar fi adus aminte de existența ei.

— Nici o problemă. Întâlnirea cu prietenii din copilărie a meritat deplasarea. A fost un spectacol foarte mișcător.

Instalate în sufragerie, Aggy și Suzan tocmai dejunau discutând vesele.

— Avem întâlnire la coafor peste mai puțin de un ceas, explică doamna Trent. Samantha, dacă vrei poți să vii cu noi. Își vor găsi cu siguranță timp să te strecoare între două cliente.

— Vă mulțumesc, dar o să-mi aranjez singură părul.

— Ți-au plăcut împrejurimile ? o întrebă Aggy, uimită de această bruscă răceală.

— Câmpia e fermecătoare, răspunse Samantha fără entuziasm.

— Sper că recepția de diseară îți va plăcea, reluă doamna Trent cu un ton plin de subînțeleșuri. Fetele mele vor avea grijă să te simți bine. Mă tem că sârmanul nostru Mike n-o să aibă prea mult timp să ți-l consacre. Aici are atâția prieteni pe care nu i-a văzut de mult timp.

— Cred că ți-e foame, copila mea, interveni Aggy. Du-te repede și servește-te. E un bufet rece amenajat în salon. Du-te și tu, Michael.

— Mulțumesc, mătușă Aggy, dar am treabă.

El ieși din încăpere fără să arunce o privire înapoi.

Samantha se duse să se servească și se întoarse cu o farfurie plină cu carne de vacă în aspic.

— Vino și așază-te lângă mine, draga mea, o invită doamna Pendleton. Suzan s-a dus la telefon.

— Cred că nu prea mă place.

— Din păcate, ăsta-i adevărul. Suzan este o mamă foarte posesivă. N-are decât un fiu. Odi-nioară era geloasă pe mine pentru afecțiunea pe care mi-o arăta Michael. Astăzi e rândul tău. Poate că nu-și dă seama, dar chiar fără să te cunoască, te consideră deja o rivală.

— O rivală ?

— Samantha, tu ești o femeie foarte drăguță. Inima ei de mamă îi șoptește că ai putea foarte bine să i-l iei pe Michael „al ei“.

Samantha pufni într-un hohot de râs artificial.

— Aggy, cred că ar trebui s-o liniștești imediat. Eu și Mike... Între noi nu există altceva decât o simplă prietenie.

— După felul în care te privește, s-ar putea crede și altceva, copila mea.

Bătrâna se ridică de la masă zâmbind.

— Scuză-mă, te rog, dar mă grăbesc. Profită de timp și fă-te frumoasă. Suntem așteptate la ora șapte.

— Nici o grijă. Voi fi gata la timp.

O dată ajunsă în camera ei, Samantha începu prin a face o baie și a se spăla pe cap. Apoi, în timp ce stătea sub casca pe care o împrumutase de la Phyllis, își făcu cu grijă manichiura. După aceea își perie îndelung părul mătăsos și-l strânse pe

ceafă cu o fundă mare și la tâmpile cu doi piepteni de argint.

Îmbrăcată doar cu un slip de dantelă și cu sutien, tânăra se hotărî să se ducă în baie să se machieze înainte să îmbrace rochia.

Deschise ușa băii și scoase un țipăt.

Gol pușcă, cu trupul acoperit de picături de apă, Mike se pregătea să iasă de sub duș.

— Îmi pare rău, Sam. Ar fi trebuit să încui ușa, spuse bărbatul luând un prosop.

— Dar...

Samantha se răsuci și fugi în camera ei.

— Ți-ai uitat ceva.

Trusa de toaletă ateriză pe pat lângă ea.

— Mulțumesc, șopti Samantha cu obrazii aprinși. Nu știu cum ai intrat în baia mea, dar te-aș ruga să ieși cât mai repede de acolo.

— Baia ta este în același timp și a mea.

Mike stătea nemișcat la picioarele patului, cu un prosop legat în jurul coapselor.

— Baia comunică cu camera mea, îi explică el răbdător, devorând-o din priviri.

Fata luă nervoasă un halat de baie și și-l aruncă pe umeri.

— Puteai să mă anunți și pe mine !

— Am crezut că o să auzi dușul.

— Eram sub cască și n-am auzit nimic.

— În definitiv, nu e nici o dramă, nu-i așa ?

— Nu înțeleg un lucru... De ce mi-a dat mama ta tocmai camera asta cu baie comună ?

Mike oftă și se așeză lângă ea.

— Poate că bat câmpii, dar mă gândesc că mama a crezut că trăim împreună. Probabil s-a gândit că e mai bine să ne repartizeze două ca-

mere cu baie comună, ca să nu ne plimbăm noaptea pe holuri în vârful picioarelor.

— Nimic nu-i dă dreptul să-și închipuie că...

— Diplomația ei ar trebui să te liniștească. Cunosc puțin mame capabile să dea dovadă de atâta înțelegere.

— Dar noi nu... Tu..

— Draga mea, nu te mai văicări atât. În definitiv, ar putea foarte bine să aibă dreptate.

— Pe măsură ce trece timpul îmi dau seama cât sunt de naivă. Fii bun și explică-mi ce ar putea s-o determine pe mama ta să aibă asemenea teribile bănuieli.

— Nu-ți face probleme: dată fiind turnura pe care au luat-o evenimentele, nu există nici o șansă să-și vadă bănuielile confirmate. Sam, am fost din cale-afară de răbdător. Încep să cred că m-am înșelat. Poate că pur și simplu nu ești în stare să simți nici cea mai mică emoție. Așa încât te rog să mă scuzi... Aș vrea să mă rad. Și de data asta am să încui ușa.

— E liber! se auzi câteva minute mai târziu glasul lui Mike din baie.

Samantha îl aștepta să se ducă în camera lui ca să se strecoare în baia comună. Se machie repede, își puse sandalele și rochia de bal și aruncă o scurtă privire în oglinda de perete din camera ei. Oglinda îi oferea imaginea unei femei ferme-cătoare și stăpâne pe sine, al cărei chip fin cizelat reflecta mulțumirea.

În adâncul ochilor de ametist se citea însă o umbră de tristețe.

CAPITOLUL IX

— Ești gata, copila mea ?

— Vin îndată, Aggy.

Samantha își luă poșeta argintie și deschise ușa.

Bătrâna doamnă făcu o reverență. Imbrăcată cu o rochie de bal neagră, cu părul ei alb savant coafat și gâtul împodobit cu un splendid colier cu diamante, Agatha Pendleton părea mult mai tânără și parcă toată ființa ei radia.

— Știam eu ! Rochia asta îți vine de minune, draga mea. În seara asta noi suntem singurele reprezentate sudiste în fief-ul yankeilor. Contez pe tine ! Să le aducem aminte tuturor de farmecul legendar al femeilor din Sud.

Puțin intrigată de neobișnuita surescitare a patroanei sale, Samantha coborî visătoare la parter. Aflat în salon, Mike tocmai ducea un pahar la gură când o văzu intrând. Parcă hipnotizat de imaginea din fața ochilor, el rămase împietrit.

Se priviră preț de o clipă care li se păru amăn-durora o veșnicie.

În tăcerea încordată care domnea în atmosferă se auzi glasul vesel al lui Larry Trent :

— Pe tine te aşteptam, Samantha ! Dă-mi voie să-ţi fac un compliment pe care-l meriţi, draga mea. Eşti superbă !

Abia atunci noua-venită îşi dădu seama că absolut toată familia era reunită în salon. Femeile îşi etalau cele mai frumoase toalete. Porniră cu toţii către maşinile parcate în faţa peronului, într-un fâşâit de mătăsurii multicolore.

— O iau eu pe Samantha, spuse deodată Mike.

— Ar fi mult mai bine să meargă cu noi, interveni Suzan Trent. Lui Phyllis i-ar face mare plăcere să-i ţină companie.

Bărbatul o fulgeră din priviri.

— Sam vine cu mine. Ne întâlnim la Country Club.

Cu un gest care nu admitea replică, Mike o luă de braţ şi porniră împreună către Cadillac.

— Felicitările mele, spuse ea ironic. Parcă ai fi omul de Cro-Magnon în persoană. Ce-o să zică mama ta ?

— Puţin îmi pasă de ce-o să spună. Urcă, o pofti el răstit deschizând portiera.

★

★

★

Când ajunseră, sala de bal rezervată sărbătoririi logodnei era deja înţesată. Apariţia Samanthei făcu senzaţie. O mulţime de tineri se grăbiră să roiască în jurul ei ca să încerce să facă cunoştinţă. Însă Mike, impasibil, îi descuraja pe rând cu zâmbetul pe buze.

— Îmi pare rău, Jeff, dar nu știe o iotă englezește. Din câte-mi aduc aminte, tu n-ai fost niciodată prea strălucit la limbile străine.

— Mă crezi sau nu, româncă asta tânără care mă-nsoțește are patru copii de grădiniță.

— ... o franțuzoaică venită special să-mi dea lecții în particular.

Vestea nu întârzie să se răspândească : splendida creatură aflată la brațul lui Mike Trent era inabordabilă.

Puțin încruntată, Suzan se apropie de cei doi.

— Mike, se apropie momentul să deschidem balul.

— Partenera mea preferată îmi va acorda onoarea primului dans ? răspunse el zâmbind.

Chipul Suzanei Trent se luminează de bucurie.

— Vai, dragul meu !

— Scuză-mă, te rog, îi spuse Mike Samanthei. Mă întorc imediat.

Stingherită de dezinvoltura lui, tânăra se uită disperată la mulțimea de necunoscuți. O dată cu primele acorduri ale orchestrei începând cu Mike și Suzan Trent, perechile de dansatori se formară.

Căpătând curaj, tinerii care mai devreme roșeau în jurul Samanthei apărură din nou ca prin minune. Din acea clipă, tânăra nu rată nici un dans. În pauzele dintre melodii nu știa încotro să se întoarcă pentru a-i satisface pe cavalerii unul mai galant decât altul. Amețită și obosită de atâtea valsuri, Samantha tocmai se odihnea pe o sofa când un glas baritonal o făcu să tresară.

— Domnișoară Danvers, îmi acordați următorul dans ?

După o clipă de reflecție, acceptă cererea.

— De ce nu, domnule Trent ? Vă datorez acest lucru pentru că ați avut bunătatea să-mi țineți companie până la deschiderea balului.

Mike o luă în brațe aproape cu sălbăticie și o conduse în mijlocul perechilor de dansatori care se înghesuiau pe parchetul ceruit.

— N-ai de ce să te plângi, nu-i așa ? Mi se pare că n-ai avut timp să te plictisești. Te-am văzut valsând în brațele tuturor cavalerilor prezenți aici.

— Ar trebui să te bucuri și tu. Asta e dovada că lecțiile tale de viață n-au fost în zadar.

Mike o strânse și mai tare în brațe și o mușcă delicat de lobul urechii.

— Astă-seară văd că ești în vervă, micuță Sam ! Perfect. Dar de acum înainte o să am grijă să profit eu însumi de rezultatele învățăturilor mele.

Se țină de cuvânt și n-o mai părăsi nici o clipă toată seara.

Când, amețită de dans și de șampanie, Samantha se așeză lângă el în Cadillac, siguranța de sine păru că o părăsește dintr-o dată.

— Adineaori, luându-ți rămas-bun de la prietenii tăi, vorbeai de o călătorie, începu ea încercând să nu-și trădeze tulburarea. Unde vrei să mergi ?

— Încă nu știu. Poate în Mexic. Sau poate în Canada. Am un prieten care mi-a propus să-mi petrec iarna în cabana lui pierdută printre munți.

— Să-nțeleg că ai terminat romanul ?

— În mare parte, da. E timpul să iau puțină vacanță. Nu ți-ar plăcea să mă însoțești ? Sunt

convins că Aggy n-ar avea nimic împotriva.

— Ești foarte drăguț că te gândești la mine să-ți înveselesc lungile seri de iarnă. Dar răspunsul meu e nu.

— Mai gândește-te, Sam. De ce nu vrei să recunoști adevărul ? De ce ți-e frică ?

Tânăra nu deschise gura tot drumul. O dată ajunși în garaj, răspunse în sfârșit cu un glas abia auzit :

— Nu poți să-nțelegi. Toată copilăria bunicul mi-a repetat întruna același lucru. **Ai grijă de tine sau ai să sfârșești prost.** M-a învățat să consider pornirile sufletești drept cea mai mare greșeală. Chiar și acum mă simt vinovată de fiecare dată când încerc câte-un sentiment de bucurie.

— Sam, trebuie să știu un lucru. Te-a bătut în seara aceea ? Era grozav de furios. Dacă aș fi putut, aș fi intervenit în favoarea ta, dar insistând aș fi riscat să agravez situația. N-am avut de ales, a trebuit să plec. A ridicat mâna asupra ta ?

— Niciodată. Cuvintele lui erau mai crude decât o pedeapsă corporală. Doar mi-a atras atenția. După părerea lui, nu te mai întorceai. Ți-ai bătut joc de mine și te vei grăbi să mă dai uitării.

— Asta e deci cauza din care scrisorile mele au rămas fără răspuns ?

— Care scrisori ? N-am primit nici una.

— Fără îndoială că bunicul tău n-avea de gând să treacă în ochii tăi drept un mincinos. Și pe urmă, îi era prea teamă să nu-și piardă mica zână. Nu voia să i te răpesc așa cum făcuse cu câțva timp înainte tatăl tău cu fiica lui. Scrisorile mele

a trebuit să le ascundă, să le ardă, sau să le arunce la gunoi. S-a folosit de mine ca să-ți dovedească valabilitatea teoriei lui. Parcă-l aud : „Vezi, ce ți-am spus eu ? N-o să-ți scrie niciodată. Te-a uitat deja. Copila mea, toți bărbații sunt la fel. Când e vorba de destrăbălare și desfrâu sunt priimii. După ce vor fi profitat de tine, te vei trezi plângând de una singură...” Și tu l-ai crezut.

Cufundată în gânduri, Samantha clătină din cap.

— Mike... ce-mi spuneai în scrisorile tale ?

— Ce mai contează ? În definitiv, bunicul tău a făcut bine că nu ți le-a dat.

Mike o conduse până la camera ei fără nici o vorbă.

— Noapte bună, Samantha.

Gânditoare, fata se culcă și rămase mult timp cu ochii larg deschiși în întuneric.

— Mike... șopti ea în liniștea nopții. Mike...

Pe jumătate adormită, gândul o purtă înapoi în timp. Era din nou adolescența credulă și naivă care pândește neobosită venirea poștașului. Și, contrar celor întâmplăte în realitate, într-o dimineață despacheta febril o scrisoare pe care o citea cu ochii scăldați în lacrimi de bucurie. O scrisoare pe care o acoperea cu sărutări și o strângea la piept. Mike o iubea. Mike o căutase...

— Of ! Mike ! oftă Samantha pentru ultima oară înainte să adoarmă, lăgănată de iluzia acestui vis imposibil.

A doua zi se scurse molcom, fără nici un eveniment deosebit. Era nefiresc de cald pentru vremea aceea. Aggy și Suzan profitară de vreme și se așezară pe șezlonguri la soare în grădină. Jane

și logodnicul ei plecaseră dis-de-dimineață să joace o partidă de tenis. Mike dispăruse cu puțin înainte de micul dejun, fără să lase nici o vorbă.

Samantha se întinse și ea la soare, își puse ochelarii și începu să citească un roman polițist care o captivă de la primele pagini. Participa din plin la acțiunea trepidantă când doamna Trent o trezi la realitate.

— Samantha, scuză-mă că te deranjez. Aggy mi-a vorbit mult despre tine. Aș vrea să-ți spun ceva... Dacă am înțeles bine, pui munca înainte de orice și nu mai ai timp să te ocupi de viața ta personală.

— Mie-mi convine așa, răspunse tânăra. Nu sunt o fire prea sociabilă. Ca să fiu sinceră, îmi place singurătatea și vreau să mi-o păstrez. Eu și Mike suntem doar prieteni, doamnă Trent. Știu că pot să contez pe el în caz de nevoie. Asta mi-e de ajuns.

— Înțeleg. Samantha, trebuie să-ți cer scuze. Nu te-am primit cu prea multă căldură. Dar, vezi tu, nu prea-mi convine felul de-a fi al lui Mike. Pentru o clipă mi-am închipuit că și-a permis să apară la o asemenea ocazie cu o amică de moment. Îmi pare foarte rău că te-am apreciat greșit fără să încerc mai întâi să te cunosc. Mă ierți, Samantha ? Pot să sper că nu ești supărată pe mine ?

— Vai, doamnă Trent. Sunt convinsă că vom deveni bune prietene.

Când se întoarse după-amiază, Mike fu surprins să le găsească discutând vesele despre nunta lui Jane, prevăzută pentru începutul primăverii.

— Mi se pare că absența mea n-a deranjat pe nimeni, remarcă Mike așezându-se la picioarele Samanthei.

— Nici nu-ți închipui cât ești de indispensabil, îi răspunse marna lui zâmbind. Diseară e vorba de o petrecere cu grătar în grădină. Putem conta pe tine ?

— Mai e vorbă ! Ieri dimineață am pus în funcțiune și instalația de încălzire a piscinei. Apa are deja o temperatură ideală.

— În cazul ăsta, mă duc repede să-mi pun costumul de baie.

Suzan se ridică și porni spre casă făcându-le un semn cu mâna.

— Pe curând, copii.

— Eu nu m-am gândit să-mi aduc un costum de baie, spuse Samantha cu regret.

— Nu-i nimic. Cred că Phyllis poate să-ți împrumute unul. Mult mai sexi ca ale tale, fără în-doială, adăugă el ironic.

— N-are rost să încerci să mă contrariezi. Am hotărât să nu reacționez la glumele tale.

Mike o privi bănuitor.

— Ce înseamnă jocul ăsta, Sam ? Te previn : flirtează cu cine vrei, dar nu cu mine. Doar dacă ești gata să mergi până la capăt. Pentru că de data asta n-o să am bunul-simț să mă opresc la mijloc de drum ca să-ți menajez temerile de virgină frigidă.

Cu obrajii incandescenti, Samantha se ridică cu demnitate.

— Să flirtez cu tine ? Nici să nu te gândești ! Faptul că o frecventezi pe Norma și compania te face să te crezi irezistibil ?

Samantha ieși grăbită din încăpere, cu fruntea sus, în timp ce în urma ei Mike mormăia printre dinți :

— O să mi-o plătești ! Ți-o promit, Sam !

CAPITOLUL X

Toată familia se reuni în jurul piscinei. Îmbrăcată cu un costum de baie foarte sexy, dintr-o singură bucată, roșu cu negru, pe care i-l împrumutase Phyllis, Samantha înaintă grațioasă având însă grijă să nu se apropie de Mike.

Cu un zâmbet șiret, el o făcu să înțeleagă că nu-l mira deloc purtarea ei. Pândindu-i un moment de neatenție, Mike se repezi spre ea, o luă pe sus și o aruncă în piscină. Samantha reveni la suprafață tocmai la timp ca să-l vadă executând un salt spectaculos de la trambulină. În jurul bazinului, surorile lui Mike, mama lui, tatăl și chiar Aggy păreau încântați de glumă.

Hotărâtă să se răzbune, tânăra îl așteptă să se apropie de ea. Mike o mai luă o dată prin surprindere dispărând sub apă tocmai când se pregătea să sară asupra lui. O apucă de gleznă și, sub o ploaie de stropi, începu s-o tragă către marginea bazinului.

— Fii atentă, Sam ! Mișună rechini pe aici !

— Foarte nostim, n-am ce spune. Acum ce-ar fi să-mi dai drumul ? Aș vrea să ies.

Tânăra se eliberă, urcă scara și ieși din bazin, se șterse repede cu un prosop și se îmbracă cu o minijupă roșie și un bolero asortat.

Mike ieși la rândul lui din apă și veni lângă ea.

— Ești mai sexy decât cea mai drăguță dintre surorile mele, declară el solemn cuprinzând-o de mijloc.

— Dacă-mi dai voie, acum am să fac ca toți ceilalți și am să trec la masă. Mor de foame.

— Mai bine vino pe-aici. Știu eu un loc formidabil unde o să stăm liniștiți.

Împotriva voinței ei, îl urmă în spatele unui gard viu. De partea cealaltă, familia, cu efectivul complet, luase loc în jurul unei mese mari de grădină. Larry veni să le aducă două farfurii în care abureau fripturile și cartofii prăjiți.

— Poftă bună, copiii mei, spuse el făcându-le complice cu ochiul.

Fără o vorbă, Samantha începu să mănânce cu poftă. Când în sfârșit puse farfuria goală pe banca de piatră pe care se așezaseră, privirea cu care o cerceta Mike o făcu să se simtă extrem de stânjenită.

— Te rog să nu mă mai privești așa.

— De ce? N-ai de ce să te temi. Ți-am mai spus-o: niciodată nu atac femeile în public.

Exasperată, Samantha se refugie în bucătărie s-o ajute pe Suzan să spele vasele.

— Mai facem o baie până să se-nnopteze! îi propuse Mike îndată ce Samantha apără din nou pe peluză

— De ce nu?

De data asta nu mai așteptă ca el s-o arunce în apă. Sări elegant de pe marginea bazinului și

după ce trase de două ori din brațe făcu pluta pe spate.

Începea să se-nșereze și totodată se simțea răcoarea nopții de toamnă. Însă apa era caldă. Era o adevărată plăcere să plutești în voie pe apă privind stelele care apăreau una câte una pe cer.

Un clipocit cristalin o făcu să-ntoarcă ochii. Mike înota încet lângă ea.

— Parcă ești un delfin, Sam. O dată intrată în apă nu mai vrei să ieși. Toată lumea a intrat de mult în casă.

— Aaa ! În cazul ăsta am să fac și eu la fel.

Fata puse picioarele pe fundul piscinei și porni spre scara din zona cu apă mică. Mike îi tăie calea.

— Îți inspir chiar atâta teamă, sirenă mică ?

Fără să-i mai lase timp să răspundă, bărbatul o luă în brațe și o sărută pătimaș. Samantha se încordă încercând să se elibereze.

— Sam, nu mai lupta împotriva ta însăși. La să destinul să se împlinească.

Ea se retrase brusc.

— Crezi că sunt sortită să devin amanta ta ? Ți-ar surâde să mă înveți plăcerile dragostei și, după o noapte ca-n povești, să dispari pentru totdeauna din viața mea ca să scrii un nou roman, cu care poate aș avea norocul să mă recunosc într-una din eroinele tale ? Parcă-mi și închipui : o femeie frigidă cucerită de un seducător de meserie. Nu conta pe mine ca material documentar. N-am nimic să-ți ofer.

— Nici măcar nu te cunoști. Ești o femeie pătimașă. Sub aerul tău de fecioară neprihănită se ascunde un adevărat vulcan. Într-o bună zi, vul-

canul ăsta va erupe și nimic nu-l va mai putea opri, Sam, lasă-mă să fiu eu primul. Lasă-mă să te-nvăț eu dragostea.

— Niciodată ! Mai bine rămân virgină până la sfârșitul zilelor.

Cu ochii scăpărând, Mike îi strivi buzele cu un sărut răzbunător. Mângâierile lui deveniră deodată brutale. Simțindu-și trupul arzând, femeia se lipi strâns de el, înfigându-i unghiile în spate. Surprins, el slăbi strânsoarea.

— Mike... te implor... Nu mă obliga să te urăsc.

Bărbatul făcu un pas înapoi și-i privi gânditor ochii înlăcrimați.

— Ar fi de preferat ura în locul indiferenței. Însă de acum înainte n-are rost să mai jucăm teatrul. Dețin probe de neăgăduit despre minciunile tale.

Se întoarse să-i arate umerii vărgați de zgârieturile sângerând.

— În felul ăsta reacționează indiferența domnișoarei Danvers la pornirile mele primitive ?

Țipând îngrozită, Samantha fugi în casă și se încuie în cameră.

Prima ei grijă fu să încuie baia.

— Sam ! urlă Mike câteva clipe mai târziu. Sam ! Deschide ușa asta, altfel o sparg !

Ea se supuse în cele din urmă.

— Totu-i bine ? întrebă el.

— Bineînțeles. Și dacă n-ai nimic împotriva, astă-seară aș vrea să mă culc devreme. Sunt moartă de oboseală.

— Cum vrei. Noapte bună.

În mijlocul unui coșmar, ea văzu cerul despicându-se într-un bubuit asurzitor. Orbită de lumina unui fulger, se ridică în capul oaselor și trase un țipăt.

— Ce s-a întâmplat ? întrebă Mike dând buzna în cameră.

— Nimic... Sunt puțin speriată... Furtuna m-a trezit din somn.

Samantha se cutremură și închise ochii, astupându-și urechile ca să nu mai audă tunetele.

Mike se duse la fereastră, o închise și trase draperiile.

— Poftim. Așa e mai bine ?

Pe jumătate goală, așezată între perne, Samantha oferea o priveliște dintre cele mai tulburătoare. Stânjenită de privirea lui, își trase pătura până sub bărbie.

— În noaptea asta sunt extrem de nervoasă, se scuza ea.

— Fii pe pace, nu ești singura. Furtuna s-a terminat. Crezi că acum o să poți dormi ?

Pentru o clipă Samantha fu tentată să-i întindă brațele și să se cuibărească la pieptul lui. Niciodată nu fusese atât de aproape să-și lepede masca. Totuși, încă o dată, învățăturile bunicului o făcură să dea înapoi.

Ascunzându-și sub pleoape ochii în care ardeau vâlvătai, își luă rămas-bun de la Mike pe un ton absolut inexpresiv.

— Mulțumesc. Am să adorm imediat.

— Perfect. În cazul ăsta... Noapte bună, domnișoară Danvers.

În urma lui, ușa se închise cu zgomot.

A doua zi dimineața, Samantha fu nevoită să se machieze ca să-și ascundă cearcănele. Nu reușise să adoarmă din nou.

Aggy și Suzan o primiră cu căldură la micul dejun.

— Dragă Samantha, noi ne întoarcem, spuse doamna Pendleton. Măine dimineață la prima oră luăm avionul.

Apoi se întoarse către Suzan.

— Nu știi pe unde mai are de gând să colinde Michael ?

— Cred că o să se ducă în Canada. Cel puțin pentru început. Pe urmă, Dumnezeu știe încotro o să se îndrepte și când o să-mi mai dea de veste. Când îl apucă, nimic nu-l poate opri. Plecarea lui precipitată de astăzi e o dovadă a spuselor mele.

La auzul acestor vorbe, Samantha avu impresia că pământul se năruiește.

Nu trebuia să păstreze nici o amintire a acestei zile de coșmar.

Se mișca asemenea unui robot. Mike plecase fără măcar să-i spună la revedere. O abandonă încă o dată, fără să-i pese de cum avea să-și înfrunte vidul existenței. Dacă va reuși s-o facă.

A doua zi se trezi în zori că să aibă timp să-și facă valiza. Privirea i se întorcea obsesiv către ușa băii care comunica între cele două camere.

Nemaiputând să suporte, deschise încetisor ușa camerei vecine.

Era spațioasă și decorată în tonuri de bleu și auriu. Peste tot se aflau modele la scară redusă de avioane, vapoare și trofee sportive.

Samantha privi înduioșată fotografiile tânărului Mike în ținută sportivă, aflat în mijlocul echipei de base-ball a liceului, sau alături de tatăl său pe malul unui lac cu ape liniștite, prezentând cu mândrie, în fața obiectivului aparatului de fotografiat, un crap imens.

Oftând, se retrase în vârful picioarelor și se duse în camera lui Aggy.

După o oră, urcau împreună la bordul unui avion cu destinația Charleston. Chiar dacă remarcă proasta dispoziție a secretarei sale, Agatha Pendleton avu suficient tact să nu spună nimic.

De atunci, Samantha se mulțumi să trăiască doar clipa prezentă. Diminețile și le consacra afacerilor lui Aggy iar după-amiezile și le umplea cum putea, evitând cu orice preț inactivitatea.

Cea mai mare parte a timpului făcea lungi plimbări la plaja Edisto și se plimba pe țărnam fără un scop precis. Extenuată, nu se întorcea decât pentru cină. În ciuda activității fizice, n-avea poftă de mâncare. De obicei seara mânca o salată sau ronțăia un fruct și se retrăgea grăbită. Însă după ce se așeza în pat nu reușea să adoarmă. Se răsucea de pe o parte pe alta fără să-și găsească liniștea. De la balul mascat de la începutul verii;

la baia în piscina părinților lui Mike, Samantha rețrăia în gând fiecare clipă petrecută împreună cu el. Cu inima zdrobită, încerca să nu se gândească ce bine ar fi fost să fie tot timpul lângă ea. Ca un frate mai mare, își repeta ea refuzând să recunoască adevăratele sentimente care-o împingeau spre el.

Aggy începu să se neliniștească de melancolia ei morbidă.

— Ești palidă și trasă la față, copila mea. Ce-i cu tine ?

— Te asigur că nu-i nimic, încerca Samantha s-o liniștească zâmbind. Poate că m-a obosit puțin sejurul la New York, dar în câteva zile îmi va trece.

La sfârșitul primei săptămâni, tânăra își spunea că ce-a fost greu a trecut. A doua săptămână i se păru că nu se mai termină. Niçi la începutul celei de-a treia săptămâni n-avea nici o veste de la Mike și era muncită de gânduri negre toată ziua.

Într-o după-amiază când s-a dus să se plimbe pe plaja Edisto, a fost surprinsă de o aversă torențială, fiind nevoită să se întoarcă repede acasă. Tremura de frig îmbrăcată doar în pantalonii scurți și pulovărul ud. Părul ud îi cădea în dezordine pe umeri. Palidă ca un cadavru, Samanthei îi clănțăneau dinții.

Ingrijorată, Bella, una dintre servitoare, îi aduse să se îmbrace cu un halat și să-și pună șosete de lână în picioare până când va fi gata baia. Apoi, fără să țină seama de împotrivirea tinerei,

îi făcu o baie fierbinte, apoi o băgă în pat și-i aduse să bea o cană de supă caldă.

De cum veni, Aggy, care-și petrecuse seara împreună cu niște prieteni, se grăbi să ajungă în camera Samanthei.

— Mă simt foarte bine, o liniști Samantha strănutând. Nu-ți face griji, mi-e bine.

Bătrâna doamnă o acoperi cu pătura până sub bărbie.

— Te-ai îmbolnăvit, copila mea. Mai bine-i dau un telefon doctorului Adams să vină să te vadă.

— N-are rost să-l deranjezi pentru atâta lucru. Măine dimineață starea mea de acum n-o să fie decât o amintire.

— Sper să fie așa. Dar dacă nu-ți revii până la micul dejun, îi telefonez doctorului.

A doua zi dimineața, Samanthei îi ardeau obrazii și avea ochii duși în fundul capului.

— Sărmana e extenuată, spuse doctorul chemat de urgență. Tusea ei mă pune pe gânduri. S-ar putea să aibă pneumonie. În locul dumneavoastră, doamnă Pendleton, aș trimite-o la spital.

— Mi-e groază de spitale, răspunse Aggy pe un ton sec. Poate că ar fi mai bine îngrijită acolo, dar prea domnește o atmosferă glacială. O să-i fie mai bine aici. Vindecarea ei nu ține numai de medicină. Are foarte mare nevoie să se simtă iubită și înconjurată de afecțiune.

Medicul oftă, scrisese mai multe rețete și făcu ultimele recomandări.

— Dacă i se-ntâmplă o nenorocire, dumneavoastră sunteți de vină. Urmați întocmai instrucțiunile mele și sunați-mă la cel mai mic semn de înrăutățire a situației.

— Poți conta pe mine, doctore. Îți garantez că n-o să ducă lipsă de nimic. Eu personal o să am grijă de ea.

CAPITOLUL XI

Febra nu voia să cedeze. Lac de sudoare, Samantha scâncea jalnic în delirul ei. Din când în când, înaintea ochilor îi apărea un chip. Se supunea docilă la ce i se spunea și se lăsa ridicată de pe pernă ca să-și ia pastilele sau ceaiul... După aceea, închidea ochii și aluneca într-o stare de somnolență întreruptă rareori de momente de luciditate.

Încearcă să te liniștești, îi recomandau fără încetare Aggy și Bella care o vegheau succesiv la căpătâi.

Fără să vrea, Samantha încerca să dea la o parte pătura care-o acoperea. Se sufoca.

O nouă figură nu întârzie să-i bântuie delirul. Fără îndoială că era o halucinație. Cum s-ar fi putut să fie Mike lângă ea ? Doar se găsea undeva în munți, în Canada.

— Nu ești aici în realitate, șopti fata cu buzele uscate, căutând să scape de mâinile care o țineau... Știu bine că ai plecat..., Știu bine că m-ai părăsit.

— Șsst... Trebuie să te odihnești, Sam.

— Nu ești tu. Știu că nu ești tu.

— Eu sunt, Sam. Sunt aici, chiar eu în carne și oase. Și n-am să te mai părăsesc. Ți promit!

Privirea sticloasă de febră a fetei parcă se luminează. O cuprinse un acces violent de tuse. După ce se potoli, se lăsă din nou pe pernă și, pentru prima dată de la începutul bolii, căzu într-un somn adânc. Trăsăturile feței i se destinseră. Începu să respire regulat. Pe buze îi apărură un zâmbet timid.

Stând în picioare la marginea patului, Aggy puse o mână pe umărul nepotului ei.

— Michael, nu mi-aș fi iertat niciodată dacă nu te-aș fi anunțat.

— Nu-ți face griji. Nici eu nu te-aș fi iertat niciodată dacă nu mi-ai fi trimis telegrama.

— Ți mulțumesc că ai venit fără întârziere, răspunse bătrâna doamnă sărutându-l pe frunte și ieșind din cameră în vârful picioarelor.

Samantha se întinse oftând prelung. În semi-obscuritatea camerei luminate doar de o veioză mică, ea întrezări o siluetă lungită pe divanul de lângă patul ei.

Cu părul blond răvășit și cu obrazul neras, Mike i se păru de o frumusețe juvenilă. Se întinse și el și deschise ochii, ca și cum i-ar fi simțit privirea atîntită asupra lui.

— Iar eu care mă gândeam că doar mi-am închipuit că ești lângă mine! exclamă tânăra cu un glas plăpând.

Bărbatul îi puse ușor mâna pe frunte.

— Temperatura a scăzut în sfârșit. Acum ești pe calea cea bună către însănătoșire.

— De cât timp sunt la pat?

— De cinci zile. În curând se fac șase.

— Și de când ești la căpătâiul meu?

— De aproape patru zile. Sam, ai fost foarte grav bolnavă. Doctorul a vrut să te interneze în spital, însă Aggy a preferat să te țină aici sub supraveghere. Dacă am înțeles bine, numai tu ești vinovată de ce s-a întâmplat. Mâncai puțin, dormeai și mai puțin și te plimbai toată ziua de-a lungul plajei. În felul ăsta, nu e de mirare că o simplă răceală s-a transformat într-un început de pneumonie. Erai atât de slăbită încât nu te-ai mai putut opune bolii.

— Te înșeli. Înainte de-a cădea la pat eram sănătoasă tun.

Samantha își acoperi cu mâna un căscat. Această scurtă conversație fusese de ajuns s-o obosească.

— Acum trebuie să te odihnești. Mă duc să-ți aduc medicamentele și după aceea te culci la loc.

— Și tu ai avea nevoie de puțin somn. remarcă bolnava înainte să-și ia pastilele.

— Dacă ești de acord să-mi urmezi sfaturile întocmai, îți promit c-o să mă odihnesc și eu.

— Spune ce ai de spus.

— Stai cuminte sub pătură, la căldură și dormi, răspunse el sărutând-o pe vârful nasului. Trebuie să te pui pe picioare în câteva zile.

Mike se dovedi un supraveghetor cu o răbdare ieșită din comun. Îngrijirea lui nu întârzie să-și arate roadele. Pe măsură ce prindea puteri, Samantha își regăsea și veselia obișnuită. Mike își petrecea cu ea toate după-amiezile și-i povestea tot felul de lucruri ca s-o amuze. Când fata râdea, obrații i se împurpurau și Mike o contempla cu o privire multumită, ca și cum răsul ei cristalin i-ar fi recompensat toată truda.

Samantha era atât de nerăbdătoare să se pună pe picioare încât nu mai avea stare. Într-o bună dimineată, dădu pătura la o parte și se dădu jos din pat. Reuși să facă câțiva pași, după care totul în jurul ei începu să se învârtască. Se clătină de câteva ori și căzu pe covor.

— Sam! răzni Mike dând buzna în cameră! Unde te duceai? Și ți-am spus să mă chemi dacă vrei să te ridici!

— Totuși, nu pot să te deranjez tot timpul.

— Trece-ți brațul pe după gâtul meu. Și drept pedeapsă, o să mai stai în pat o zi în plus. Dar... ești ușoară ca un fulg! O să rezolvăm treaba asta fără întârziere. Începând de astăzi treci la regim hipercaloric.

Tulburată de atingerea mâinilor lui pe pielea ei goală, Samantha roși ușor.

— Acum... te rog... să mă lași jos, reuși ea să se bâlbâie.

— Domnișoară, tot nu mi-ai spus pe unde-aveai de gând să te plimbi.

— Nicăieri. Mă... mă plictiseam... Voiam doar să fac câțiva pași.

— Dacă-mi promiți că ești cuminte, mâine după-amiază te scot la plimbare. Astăzi mai odihnește-te încă. Te las pe mâna Bellei. Eu am o întâlnire cu agentul meu literar în legătură cu ultimul roman.

Deși nu-i convenea, tânăra acceptă să rămână în pat toată ziua. Răsfoia distrată o revistă, când

Bella apăru cu un buchet enorm de trandafiri albi.

— Tocmai au fost aduși, domnișoară, spuse servitoarea așezând vaza pe noptieră. Sunt minunați, nu-i așa?

— Bineînțeles, șopti încet Samantha luând bițelul aflat între tulpinile florilor.

„Sper ca aceste câteva flori să-mi poată compensa absența, Mike“.

La ora cinci, Aggy apăru cu o tavă pe care erau două farfurii cu mâncăruri apetisante.

— Draga mea, a telefonat Michael. E reținut toată seara.

Orice-ar fi făcut, bătrâna doamnă nu reuși să-i descrețească fruntea Samanthei care abia se atinse de mâncare. O bănuială groaznică nu-i dădea pace. Și dacă Mike profitase de ocazie ca să-i facă o vizită Normei Durant?

A doua zi dimineată, Bella o ajută să facă baie și o spală pe cap. După ce o uscă îi prinse părul într-un coc elegant și o ajută să se îmbrace.

Îmbrăcată cu o rochie lungă de casă, Samantha stătea lungită pe divan, lângă fereastra luminată de razele soarelui care apunea, când apăru în sfârșit Mike.

Oprindu-se în pragul ușii el îi zâmbi.

— Iată că aproape ai devenit din nou tu însăși. Însă din fericire pari mult mai umană decât Samantha cea de gheață de la începutul verii. Te rog să-mi dai voie...

O luă de mână, o ajută să se ridice și, cuprinzând-o cu o mână de mijloc, făcură împreună câțiva pași.

— Vom începe făcând turul camerei. E mai bine să ai puțină răbdare înainte să înfrunți lumea largă. Încă ești foarte fragilă, Sam.

La sfârșitul săptămânii reuși să coboare singură scările. Mike insistă s-o conducă până jos și s-o instaleze confortabil la soare pe un șezlong.

— Dacă toți bolnavii mei ar fi atât de ascultători ! oftă doctorul Adams când veni la vizita săptămânală. Încă un pic de răbdare. În curând o să fii complet restabilă.

— Sper din toată inima, răspunse sec pacienta. Mă îndoapă cu suc de portocale și cu vitamine. Incep să nu mai știu cum să folosesc atâta energie.

— Răbdare, repetă bătrânul doctor. Profită de fiecare clipă ca să te odihnești și să-ți recapeteți forțele. Dacă te îmbraci bine, n-am nimic împotriva să începi să te plimbi câte puțin prin grădină.

Într-o după-amiază însorită, Norma Durant găsi de cuviință să-și facă subit apariția pe terasa unde Samantha făcea o „baie de soare” acoperită cu o pătură de parcă ar fi fost iarnă.

Îmbrăcată cu colanți și o bluză cu un decolteu îndrăzneț, frumoasa doamnă Durant radia de sănătate.

Samantha o salută cu reticență.

— Pot să-ți fiu cu ceva de folos ?

— Nu pari foarte bolnavă, răspunse vizitatoarea cu un ton mioros, cercetând-o cu atenție.

— Sunt încântată că te interesează starea sănătății mele. Într-adevăr, acum mi-e mult mai bine.

— De trei săptămâni Mike refuză să mă vadă, sub pretextul că trebuie să vegheze la căpătâiul tău. I-am spus de o sută de ori să angajeze o in-

firmieră sau să te interneze în spital. Dacă ai face parte din familie, aş mai înţelege. Dar o simplă angajată...

— Ia te uită cine-i aici ! Bună, Norma !

Amândouă femeile tresăriră. Mike se apropie cu o expresie şireată.

Norma deveni imediat numai miere.

— Dragul meu ! exclamă ea teatral întinzându-i mâinile. Nu te-am văzut de o veşnicie !

Mike o sărută pe gură.

— Am avut treabă, Norma.

— Pe mine vă rog să mă scuzaţi, spuse încet Samantha ridicându-se. Mi-e frig. Mă duc în casă.

Se aşează la biroul ei, îşi sprijini tâmpilele în palme şi începu să plângă fără să-şi dea seama, prea bine de ce.

— Sam...

Samantha se ridică, gata să muşte.

— Te rog să mă scuzi. Încă nu sunt pe deplin întremată. Aerul tare mă oboseşte.

— Ba nu eşti obosită, răspunse Mike aplecându-se peste biroul ei. În orice caz, nu atât de obosită încât să-mi refuzi favoarea pe care ţi-o cer.

— Ai făcut atâta pentru mine. Nu pot să-ţi refuz nimic. Ce doreşti, domnule Trent ?

Mike consideră că era mai bine să-i ignore tonul rece şi distant.

— Măine seară aş vrea să te invit la o mică petrecere. Nu-i nimic deosebit. O întâlnire între prieteni. Sunt sigur că are să-ţi placă. Va fi amuzant. Pentru o convalescenţă nu e recomandabil să rămână tot timpul în casă.

— Mulţumesc foarte mult, răspunse Samantha ridicându-se brusc. Dacă doamna Durant ţi-a re-

fuzat invitația, nu-ți face iluzii că am să te consolez eu. Nu sunt chiar atât de naivă.

Bărbatul o prinse de umeri și o zgâlțâi cu brutalitate, fără să mai țină seama de sănătatea ei subredă.

— Măine seară vreau să te invit pe TINE, pe nimeni altcineva. Acum, dacă nu vrei să vii, faci cum vrei. Mi-e perfect indiferent.

— Eu... Mi-ar face mare plăcere, spuse încet fata cu ochii plecați. Numai că n-aș vrea să-ți stric seara. Nu e deloc amuzant să ții companie unei convalescente.

— Nu-ți face griji pentru asta. Nici pentru restul, adăugă el ironic. Dacă o să fii acolo, sunt sigură că voi petrece o seară excelentă. M-am făcut bine înțeles ?

— Da, Mike, răspunse ea cu glas tremurător.

— Ce spui ?

Bărbatul izbucni în râs. Ochii îi scânteiau de bucurie.

— Pierdusem orice speranță să-mi mai spun așa ! „Da, Mike !” Sam, trebuie să sărbătorim chestia asta. Măine să fii gata la ora șapte. Mai întâi o să mergem să cinăm în oraș.

— Mike ?... Astă-seară ieși cu Norma ?

El o privi sever și-i dădu o palmă prietenoasă pe obraz.

— Să nu mai dai voie nimănui să spună că nu faci parte din familie.

Apoi ieși din cameră fluierând vesel.

CAPITOLUL XII

A doua zi, Aggy îi privi plecând împreună, cu un zâmbet complice.

Îmbrăcată cu un taior roșu-aprins, Samantha radia de fericire. Își prinsese un trandafir alb în părul de abanos și-și ascunsese cearcănele și paloarea printr-un machiaj discret.

Mike alese un restaurant elegant și rafinat unde cina ră netulburați de nimeni. El știu să-și înveselească însoțitoarea printr-o conversație interesantă și reuși s-o facă să râdă.

Apoi, ținând-o strâns de mână, o conduse spre locuința prietenilor lui. Tulburată de gândul că urma să facă noi cunoștințe, Samanthei îi venea să-și ia picioarele la spinare.

— Nu-ți face griji, Sam. Doar n-or să te mănânce.

Samantha petrecu o seară excelentă. Toată lumea părea s-o cunoască deja, și o felicita cu căldură pentru însănătoșire. Începea să se simtă puțin obosită când, lăsându-și paharul pe masă, Mike o luă de braț.

— E timpul să ne retragem, se scuză el față de gazdă.

— Da, înțeleg, răspunse aceasta. Sam are nevoie de odihnă. E firesc, după ce-a fost foarte bolnavă atâta timp. Sper să vă revăd curând pe amândoi. Ai grijă de ea, Mike.

— Poți să contezi pe mine, răspunse el.

După ce coborâră scările, Mike își scoase haina și i-o puse pe umerii Samantha.

— Asta ca să nu răcești. Prea mi-au lăudat toți talentul de infirmier.

— Mike, prietenii tăi sunt fermecători, murmură ea stânjenită de atâta atenție. Îmi pare rău că trebuie să plecăm atât de devreme.

— Nu-ți face probleme. Ca să compensăm, data viitoare o să plecăm ultimii.

Traseul de întoarcere i se păru nefiresc de scurt. Fără o vorbă, Mike o conduse în camera ei. Samantha purta încă haina lui, aruncată neglijent pe umeri. El o cuprinse strâns în brațe.

— Ești extrem de frumoasă și tentantă. Aproape aș spune că nu e cinstit din partea ta.

Cu inima bătându-i nebunește, cu respirația întretăiată, Samantha răspunse sărutului cu înflăcărare. Gata să leșine, simți că i se înmoaie genunchii. Chiar în clipa aceea îi străfulgeră prin minte una dintre învățăturile bunicului: „Nenorocirea este prețul dezonoarei, copila mea“.

Îl împinse brutal pe Mike.

— Nu, nu pot s-o fac.

— Ești femeia cea mai dezirabilă pe care o cunosc, spuse Mike printre dinți. Abia aștept să adorm și să mă trezesc alături de tine. Și tu abia aștepți. Știu asta. Dacă ar fi după mine, te-aș lua pe sus și te-aș duce în camera mea și am face

dragoste până dimineată. Dar n-are rost. Vreau să mi te dai de bunăvoie. Deci mă retrag în camera mea și o să fac un duș rece să mă liniștesc. Noapte bună, Sam, încheie Mike sărutând-o pe frunte.

Samantha plânse mult timp pe pat, cu perna în brațe.

Puțin îi păsa că o găsea dezirabilă. Ar fi vrut să-l audă spunând „te iubesc“.

A doua zi și-o petrecu răspunzând scrisorilor care se strânseseră în timpul cât fusese bolnavă. Mike nu se arată până la căderea nopții.

Aggy era invitată în oraș. Așa încât cina ră amândoi, după care trecură în salon unde se auzea muzică în surdină de la radio.

— Imi acordați dansul acesta, domnișoară Danvers ?

Ea se ridică grațioasă, ca într-un vis.

Cu fața infundată în părul ei, Mike o strânse gata s-o înăbușe.

— Nu mai pot, oftă bărbatul cu un glas răgușit. Mă pui pe jar, Sam. Pare că nici nu-ți dai seama de chinul meu.

— Știu foarte bine unde vrei să ajungi. Însă subiectul ăsta nu mă interesează. Eu nu sunt din alea pe care le iubești o noapte și în zori de zi le abandonezi. N-are rost să te încapățânezi. Poate că ai fost obișnuit să ți se cedeze capriciilor. Dar eu n-am să cedez.

Mike se depărtă furios câțiva pași.

— Nu știu ce s-a-ntâmplat cu tine, dar ai devenit un monstru insensibil. Nu mai semeni absolut deloc cu puștoaica avidă de mângâieri cu care am fost cât pe ce să fac dragoste acum șapte ani.

El o cercetă îndelung, cu o privire plină de tristețe.

— Ești frumoasă, seducătoare, adorabilă... însă dincolo de această fațadă nu e nimic. Ești la fel de atrăgătoare ca frumoasa cochilie a unei scoici goale adusă de valuri la țărm și pe jumătate îngropată în nisip. Viața te-a părăsit, Sam.

Fata se întoarce cu ochii scăldați în lacrimi.

— Nu înțeleg, deci? N-aveam alt mijloc să-mi înving disperarea.

Mike păru să n-o audă și izbucni într-un râs amar.

— Te iubesc, Sam. TE IUBESC. Din nefericire, dragostea face parte dintr-un univers care ți-e complet străin. Aș putea să mă încapățânez în continuare. Dacă chiar aș vrea, aș putea să te supun voinței mele, să-ți pârzolesc trupul, să te fac să gemi de plăcere, să te oblig să-mi ceri iertare. Dar la ce bun? Asta nu mi-ar fi de ajuns. Eu vreau trupul și sufletul. Te vreau a mea toată. Și mai vreau o casă și copii... Fără îndoială că ți-aș cere prea mult. Nu ești încă pregătită. Poate că n-o să fii niciodată...

Bărbatul îi aruncă o privire disperată și-i întoarce spatele.

— Nu mai suport să trăiesc în preajma ta fără să te pot atinge. Prefer să plec. Cine știe? Poate că timpul va lucra în favoarea mea. Poate că am să dovedesc că minte proverbul „ochii care nu se văd se uită”. Într-o bună zi o să fii obligată să recunoști adevărul. Sper din toată inima. Dar nu mai am putere să aștept.

O privi ca pentru ultima oară.

— Plec. La revedere, Sam.

Năucită, Samantha îl privi cum ieșea din saloan, fără să încerce măcar să-l oprească. Apoi, ca un robot, urcă în camera ei și se pregăti să se bage în pat.

Îmbrăcată cu cămașa de noapte, se așază în fața toaletei, își desfăcu cocul și începu să-și perie discretă părul.

„Te iubesc, Sam. TE IUBESC.“

— Și eu, spuse încet tânăra. Și eu te iubesc, Mike.

Parcă un trăsnet ar fi căzut lângă ea.

Peria lovî marmura toaletei cu un zgomot sec! Samantha porni în fugă pe scări, cu cămașa de noapte și părul lung fluturând în urma ei. Urcă gâfâind până la cel de-al treilea etaj.

— Mike ! Mike ! Te implor să-mi deschizi !

Împinsă de ea, ușa cedă. Uimită, tânăra intră încet în încăperea întunecoasă.

— Mike ? îl chemă ea cu o voce nerăbdătoare! Mike ?...

Dar deodată înțelese totul : Mike plecase deja!

Disperată se lăsă să cadă pe divan. Își luă capul în mâini și începu să plângă în hohote.

— Ce...

Tânăra se ridică brusc.

În pragul ușii stătea Mike, îmbrăcat doar cu un halat de baie și ținând în mână un pahar.

— Eu... am... am crezut că ai plecat deja.

— Nu reușeam să adorm, spuse el încet. M-am sculat să beau un pahar de whisky și, cum eu nu mai am, am coborât să fur puțin de la Aggy! Voiai să mă vezi, Sam ?

— Eu...

Parcă avea un nod în gât și, neputând să vorbească, îl privi rugător.

— Da ? Te ascult.

— Eu...

Bărbatul rămase nemișcat, abia așteptând să vadă ce va spune. Samanthei i se păru că atitudinea lui exprima dezaprobarea față de purtarea ei, ceea ce o aduse în pragul disperării. Cu ochii șiroind de lacrimi ea se apropie de ușă.

— Mike, îmi pare rău că te-am deranjat. Te rog să mă lași să trec. Și... drum bun.

El traversă încăperea dintr-o săritură și o luă în brațe.

— Of, Sam ! Ce să mă fac cu tine ?

Ea clătina ușor din cap și încercă să-l respingă.

— Te implor, lasă-mă să ies.

— Nu. De data asta n-am să te mai las să scapi. Dar ce e cu tine ? Tremuri de frig ? Ar fi trebuit să-ți pui pe tine o rochie de casă. Ce ți-a venit să te plimbi așa, pe jumătate goală ?

Fără să-i mai lase timp să protesteze, Mike o luă în brațe și o duse în patul lui. Pătura încă mai păstra căldura trupului lui.

Așezat lângă ea, bărbatul o privi în ochi.

— Ce voiai să spui, Sam ?

— Eu...

Încă o dată se potieni în pragul mărturisirii care i se părea atât de grea.

Izbucni în plâns și-și ascunse fața în cearșafuri.

— Poate că ar fi mai bine să încep cu începutul, spuse în sfârșit Samantha cu un glas abia șoptit. Când părinții mei au murit, bunicul m-a adoptat și m-a crescut așa cum știa el. Întotdeauna a avut grijă să nu-mi lipsească nimic. Numai că

probabil n-a știut să-mi dea căldura sufletească de care aveam nevoie. Niciodată nu mi-a adresat un cuvânt frumos, o încurajare. Când eram mică, de exemplu, îmi dădeam toată silința la școală ca să-i fac pe plac. Dar când mă întorceam acasă cu note bune, se mulțumea să-mi repete că aș fi putut să obțin rezultate mult mai bune. Și pe urmă... am crescut și el a început să-mi țină discursuri interminabile despre deșertăciunea existenței. Îmi spunea fără încetare că sunt prea drăguță. Frumusețea n-avea să-mi aducă decât ne-cazuri. Semănam prea mult cu mama și, la fel ca ea, bărbaii aveau să se folosească de mine ca să-și astâmpere poftele cele mai josnice...

Mike o strânse de mână ca s-o încurajeze să termine această confesiune penibilă. Samantha continuă cu greutate :

— În seara aceea, după plecarea ta, m-a acuzat de cele mai rele josnicii. De atunci nu mi-a mai dat voie niciodată să ies. Nici măcar cu prietena mea Jeanny. Mă ținea închisă în casă și, dacă încercam să-l îmbunzez, se lansa în predici interminabile. Acum un an, când a murit, m-am trezit deodată singură pe lume. Din fericire, Jeanny nu mă uitase. Ea m-a consolată și tot ea m-a ajutat să intru în serviciul lui Aggy. Îi voi fi veșnic recunoscătoare. Aggy a fost primul om din lume care mi-a dovedit un pic de tandrețe și prietenie.

La capătul puterilor, Samantha se opri, incapabilă să mai continue.

— Mângâind-o, Mike îi dădu la o parte șuvițele de păr care îi cădeau pe ochi.

— Sam, simți ceva pentru mine ?

— Când mă săruți...

Deodată obrajii îi luară foc și lăsă capul în jos rușinată. El o obligă să-l privească în ochi.

— Ei bine ?

— Voiam să spun că... și eu... te iubesc, Mike.

Nemișcat, el își ținu răsufllarea.

— Ești sigură ? întrebă el în sfârșit. Ești într-adevăr sigură ? Ideea că împarți patul cu mine nu te mai sperie ?... Am să fiu sincer cu tine, Sam. Dacă vom continua să trăim sub același acoperiș, nu voi putea să-mi țin în frâu dorințele pentru totdeauna. Dragostea nu se mărginește la câteva mângâieri nevinovate. Vreau să te fac să descoperi ce înseamnă ea. Și după ce te voi avea o dată, tare mă tem că n-am să te mai pot privi fără să-mi vină să te strâng în brațe.

Zâmbind șiret, Samantha îl sărută cochetă pe buze.

— Sper numai să-ți respecti aceste frumoase promisiuni, domnule Trent.

Mike trase un chiot de bucurie și o răsturnă pe pat ca s-o sărute avid pe gură.

Strecurându-și mâinile pe sub halatul lui de baie, Samantha îl privi întrebătoare.

— N-ai nimic pe dedesubt ?

— Nu, răspunse el râzând. Va trebui să te obișnuiești cu asta : soțul tău are oroare de pijamale. Dorm întotdeauna în pielea goală.

— În cazul ăsta, și eu am să fac la fel.

Cu un gest agil, își scoase peste cap cămașa de noapte.

— Sam... șopti răgușit bărbatul privind-i sânii rotunzi și tari îndreptați spre el. Imbracă-te. Altfel nu voi fi în stare să rezist tentației și vreau

să aştept răbdător luna noastră de miere ca să te dezvirginez. Aggy s-ar supăra tare de tot pe mine, dacă i-aş seduce secretara.

— Mike, văd că încurci lucrurile. Vezi bine că nu tu, ci eu te seduc.

Femeia îşi undui provocator umerii făcându-şi sânii să se agite, apoi îi strivi de pieptul lui puternic.

— Sam... Aşteaptă până vom fi soţ şi soţie, repetă bărbatul obligând-o să-şi îmbrace cămaşa de noapte.

— Soţ şi soţie ! exclamă dezamăgită Samantha. Şi eu care mă gândeam că vrei să faci din mine una dintre nenumăratele tale amante.

— O legătură de felul ăsta nu m-ar fi satisfăcut. M-am îndrăgostit de tine încă din prima seară, la balul mascat.

— Şi tot la un bal mascat ne-am reîntâlnit. Să ne fi luat destinul sub aripa lui ?

— În legătură cu asta... Trebuie să-ţi fac o mărturisire, iubita mea. Dacă am venit anul ăsta la bal, am făcut-o doar pentru ca să te întâlnesc din nou.

— De unde-ai ştiut ?... Aaa ! Înţeleg. Aggy ţi-a spus că ai să mă găseşti aici. Dar atunci...

— Acum şapte ani am avut slăbiciunea să-i mărturisesc totul mătuşii mele. Ea ştia că o brunetă frumoasă îmi furase liniştea de nu mai eram în stare să dorm.

— Amintirea mea te ţinea într-adevăr treaz ? întrebă Samantha cu ochi iscoditori.

— Recunosc, fără să-mi fie ruşine, frumoasă doamnă.

— Deci Aggy era la curent când m-a angajat ?

— Fără nici o îndoială. O cunoaște foarte bine pe mama lui Jeanny. Când a aflat de moartea bunicului tău, s-a gândit imediat să te aducă aici. Aggy e incorigibilă. Sufletul ei sensibil și romantic a învins toate obstacolele. Pe mine mă cunoștea destul de bine ca să-și dea seama că n-am să te uit niciodată. Într-o bună zi aveam să vin pe la ea și... Iată cum ai ajuns aici, în patul meu, dragă Samantha.

— Eu nu mă așteptam deloc să apari din nou în viața mea. În ciuda tuturor eforturilor, nici eu n-am reușit să te uit.

Roșind, ea își ascunse fața la pieptul lui.

— Ai fost primul bărbat care m-a sărutat, mărturisii ea grăbit. Și mi-am jurat că o să fii singurul.

— Perfect. Nici nu-mi doresc mai mult : vreau doar să fiu singurul stăpân al inimii tale. Știi, în seara în care bunicul tău ne-a surprins în fața casei, tocmai mă pregăteam să-ți propun să mă însoțești în Germania.

— Da. Dar nu ți-ai fi căsătorit cu mine.

— E adevărat. Încă nu eram sigur că vreau să rămân cu tine pentru tot restul vieții. Însă astăzi sunt gata să fac pasul ăsta, dragostea mea.

Bărbatul îi acoperi gura cu sărutări fierbinți, fericit să o simtă vibrând de o dorință imensă în brațele lui.

Oftând resemnat el se eliberă din îmbrățișarea ei.

— Mike ? Unde te duci ?

— Nu prea departe, răspunse el stingând lumina.

Patul genu sub greutatea lui. Se strecură sub pătură lângă Samantha.

— N-am curajul să te trimit în camera ta, șopti Mike luând-o în brațe.

— De ce ții halatul pe tine? Parcă spuneai că ai ocazie de pijamale...

— N-am încredere în mine și... nici în tine. Fii cuminte, diavoliță mică. Vreau să-mi ții promisiunea. Samantha, vom aștepta să fim uniți cu acte în regulă.

Cu ochii larg deschiși în întunericul camerei, ea își luă inima-n dinți și puse o întrebare care nu-i dădea pace de mult timp.

— Mike... Ești îndrăgostit de Norma?

Bărbatul răsă disprețuitor.

— Câtuși de puțin. M-a ajutat să-mi umplu timpul liber, nimic mai mult. În realitate, eram prea preocupat de o zeiță inaccesibilă ca să mă mai intereseze orice altceva. Măine dimineață îi vom cere lui Aggy să pregătească totul pentru nuntă și vom anunța vestea. Nu mai pot să aștept. De azi într-o săptămână vei fi soția mea, Sam.

Ea se apropie timid și puse un picior pe el. Soția lui! Cu trupul fremătând de dorință, începu să viseze la noaptea nunții. În materie de erotism, imaginația ei nu era prea bogată. În fața ei se deschidea necunoscutul: minunat, misterios și... puțin înfricoșător.

— Mike... Cu siguranță că n-am să mă schimb cu totul într-o săptămână. Ce-ar fi dacă...

Samantha tăcu, neputând să rostească cu glas tare temerile ei cele mai intime.

— Nu-ți face griji, Sam. Totul o să fie foarte bine. Te iubesc și am să ți-o dovedesc. Să nu-ți închipui că ești atinsă de un rău incurabil. Frigiditatea ta nu e decât o aparență. Nu trebuie să mai zăbovești să te vindeci definitiv. Ca să grăbești vindecarea e de ajuns să dovedești puțin din încăpățânarea de care ai dat dovadă în cursul ultimelor luni.

— Ce vrei să spui ?

— Vorbesc de încăpățânarea ta de a fi rece cu mine, îi explică Mike acoperindu-i fața cu sărutări aprinse. Sam ! Așa-mi vine să fac dragoste cu tine ! Acum. Imediat.

— Da, șopti ea respirând gâfâit. Imediat !

— Nu. Nu așa..

Mike se ridică, aprinse lumina și se aplecă deasupra ei să-i contemple chipul radios.

— Trebuie să respectăm conveniențele.

— Cum adică ?

O ridică în brațe și fără o vorbă, o coborî în camera ei. Abia după ce o înveli îi răspunse :

— Somn ușor. Să dormi bine pentru că trebuie să te trezești devreme. Ca să respectăm conveniențele, trebuie neapărat să începem prin a obține o dispensă ca să ne putem căsători până poimăine.

Zâmbind poznaș, Samantha îl îmbrățișă și-l trase lângă ea.

— Te iubesc, domnule Michael Trent, șopti ea sărutându-l cu toată ardoarea unei femei pasionate.

Când îi dădu în sfârșit drumul, Mike respiră adânc și se ridică cu o expresie hotărâtă.

— **Perfect.** Imbracă-te, spuse el grăbit, împotriva oricărei logici. Ne întâlnim jos peste zece minute. Mă duc s-o trezesc pe Aggy. Ea trebuie să știe cum se procedează pentru a celebra o căsătorie de urgență. Logodna noastră a durat prea mult.

În pragul ușii, Mike se întoarse și-i zâmbi.

— Te iubesc, Samantha Danvers. Și crede-mă pe cuvânt, dacă ne grăbim să prindem avionul pentru Las Vegas, o să fii doamna Trent înainte de miezul nopții.

Samantha sări din pat și începu să danseze o sarabandă nebunească.

În fața ei se deschidea o nouă viață. O viață de o sută de ori mai frumoasă decât toate poveștile cu zâne și Feți-Frumoși.

Apoi, lăsând gluma la o parte, începu să-și treacă în revistă garderoba ca să-și aleagă toaleta de mireasă.

— SFÂRȘIT —

Rămasă de mică orfană, Samantha, devine secretara Agathe Pendleton unde se reîntâlnește cu Mike, nepotul acesteia. Crescută foarte rigid de bunicul ei, Sam îl duce la exasperare pe Mike care nu-i înțelege deloc atitudinea rezervată. Agatha este cea care-o înțelege pe tânăra fată și face tot ce-i stă în putință pentru a rezolva dificila problemă.

— Sunt încântat să te cunosc, domnișoară Danvers, spuse bărbatul făcându-i discret cu ochiul. Mătușa Agatha mi-a vorbit atât de mult despre dumneata, încât am impresia că te cunosc de multă vreme.

THE BEST